

Liệp Chủ (Săn Boss)

Contents

Liệp Chủ (Săn Boss)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	44
7. Chương 7	52
8. Chương 8	61
9. Chương 9	70

Liệp Chủ (Săn Boss)

Giới thiệu

Edit: Yui, Hắc Hầu lão bà bàBeta: Lynn, Hầu lãoTừ trước tới giờ thì Phó Vịnh Hoan dù có ăn xài toàn bộ dựa vào Tề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liep-chu-san-boss>

1. Chương 1

Edit: Hầu lão bà bà

Beta: Lynn

Gió thu lạnh liệt, thổi từng đợt từng đợt làm những cành cây đong đưa, lá vàng cũng theo gió thu mà bị cuốn đi, không biết cuốn tới nơi nào.

Trong gió thu lạnh liệt, những tờ tiền vàng mã cuốn vào trong lửa, bị ngọn lửa lớn nuốt chửng. Ngọn lửa hùng hực thiêu đốt những tờ giấy, coi như tỏ rõ nhân sinh vô thường, phút chốc lướt qua.

Trong quan tài không có để thi thể của thiếu gia Tề gia Tề Triết Hoài, vì y gặp phải mã tặc bị loạn chém giết chết, thậm chí ngay cả xác chết đều bị đẩy xuống sườn núi, thì cốt không thể thu nhặt, tử trạng có thể

nói là vô cùng thâm trầm.

Cũng bởi vì không có thi thể, cho nên trong quan tài chỉ để một bộ quần áo mà y từng mặc trong phòng cũ kỹ của Tề gia tựa như đồng cảm với cái chết của thiếu chủ tử, ở trong gió người bi thương mà run run.

“Hắn không chết, hắn không chết! Dựa vào cái gì người này nói hắn đã chết, các người liền tin ngay? Hắn là con vợ kế, từ trước đến nay ghen tị địa vị con trai trưởng của Triết Hoài, hắn cũng cùng Triết Hoài không hợp cha của Triết Hoài vừa mới mất, thì cốt chưa lạnh, người thừa kế còn chưa công bố, Triết Hoài làm sao lại cùng hắn xuất môn đã bị mã tặc loạn đao chém chết, thi thể còn bị đẩy xuống sườn núi? Các người tin chuyện ma quỷ này, ta không tin.”

“Vĩnh Hoan thiếu gia, van cầu người bớt lời chút.”

Người bên cạnh không ngừng khẩn cầu, Phó Vĩnh Hoan một chữ không nghe, sau khi sải bước tới đại sảnh, đã tái nhợt nghiêm mặt tức giận mắng, tiếng mắng càng ngày càng sắc bén, nước mắt trong hốc mắt còn chưa khô, một thân tiều tụy đến cực điểm.

Từ cái ngày nghe thiếu gia Tề gia chết đi, hắn cũng chưa ăn uống chợp mắt dù sao người chết đi cũng là thanh mai trúc mã của hắn từ hơn hai mươi năm quá, làm sao hắn không thương tâm muốn chết!

Phó Vĩnh Hoan tiến tới đại đường, ánh mắt phần nộ ôm hận nhìn về phía người ngồi chính vị ở đại sảnh, hắn vươn tay chỉ vào Tề Tín Sở mà mắng to.

“Người không xứng ngồi ở cái vị trí kia! Đi xuống, người đi xuống cho ta! Gia nghiệp của Tề gia, thậm chí từng cọng cây ngọn cỏ đều là của Triết Hoài, không phải của người! Người xuất thân ti tiện, là bá phụ uống say không cẩn thận cùng tỷ nữ sinh ra, ai cũng biết nương người trong mắt chỉ có ngân lượng cùng châu báu, người xuất thân ti tiện đến căn bản là không xứng kế thừa tất cả nơi này.”

“Ta cầu người, Vĩnh Hoan thiếu gia, cầu người đừng nói thêm gì nữa.”

Người hầu hạ bên cạnh Phó Vĩnh Hoan chính là thanh niên tướng mạo xấu xí, Phó Vĩnh Hoan giúp hắn đặt một cái tên nhã trí, gọi là Tắc Vô Ưu, so với khuôn mặt hắn thì quả như hoàng quất tử bì nhưng mặc dù khuôn mặt không đẹp, cũng là người hầu cực kỳ trung thành với Phó Vĩnh Hoan.

Tuổi của hắn lớn hơn Phó Vĩnh Hoan, bộ dáng trung hậu làm cho người ta biết được hắn thật là vì khẩu xuất cuồng ngôn của chủ tử mà lo lắng sợ hãi.

Dù sao trước kia Phó Vĩnh Hoan mặc dù được người Tề gia kính trọng, nhưng hiện tại đã thay đổi chủ tử, hắn làm như vậy, chính là gây bất lợi cho chính mình.

Phó Vĩnh Hoan là một ngoại nhân, không chỗ nương tựa, chỉ cần hiện tại làm chủ nhà mất hứng, tùy thời cũng có thể dùng danh nghĩa gì đuổi hắn ra khỏi cửa Tề gia.

Hắn lại thế nào bệnh vực lẽ phải cũng khó địch cường quyền, lên đại đường chất vấn chủ tử hiện tại, quả thực là gây trở ngại cho chính mình.

Lão bộc của Tề gia cảm như hén, mỗi người nhìn tân chủ tử ngồi ở vị trí chủ nhà.

Tân chủ tử tuy là con vợ kế Tề gia, coi như là thiếu gia, nếu Tề Triết Hoài không mất, địa vị của y ở Tề gia so với người ngoài như Phó Vịnh Hoan còn thấp hơn.

Phó Vịnh Hoan là con của hảo hữu thế giao của lão chủ nhân Tề gia, bởi vì vợ chồng cùng mất, cho nên Phó Vịnh Hoan được đón về Tề gia, coi như ăn nhờ ở đậu.

Chẳng qua lão chủ nhân Tề gia đối hắn rất tốt, để cho hắn được hưởng những gì như con của mình Tề Triết Hoài, hai người trải qua cuộc sống thiếu gia bởi vậy ở Tề gia, mỗi người thấy hắn, cũng cung kính mà hô to một tiếng Vịnh Hoan thiếu gia.

“Tề Triết Hoài đã chết, mặc kệ người tin hay không, hắn đã chết.”

Âm thanh nói chuyện trầm thấp có lực, từ ngày Tề Triết Hoài và hắn cùng gặp mã tặc chết đi, sau khi Tề Tín Sở bị thương trở lại Tề gia, cơ hồ chưa từng mở miệng tuy rằng y vốn là người rất trầm, giống như cái bóng hắc ám của Tề gia, không thể thấy ánh sáng gì.

Nếu không phải Tề Triết Hoài đã chết, chỉ sợ ai cũng không thể ngờ được là Tề gia nhưng lại kế thừa từ y.

“Người nói bậy! Cho dù hắn chết, cũng là người có ý cài trận giết hắn, ai cũng biết hắn chết thì đối ai có lợi nhất, ta muốn cáo phủ Thượng Quan, ta muốn cho người đừng hòng cướp được một xu một đồng của Triết Hoài.” Phó Vịnh Hoan nộ xích, thậm chí nói lời tàn độc.

“Quan phủ đã tới.”

Thanh âm của Tề Tín Sở như khuôn mặt của y không hề thay đổi, phát ra thanh hưởng không cao không thấp.

Sau khi Tề Triết Hoài qua đời, Tề Tín Sở tuy rằng thiết linh đường, nhưng trong mắt y cũng không có một giọt nước mắt, lòng gan dạ sắt của y có thể thấy như một con báo.

Y cùng với Tề Triết Hoài mặc dù là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhưng hai người cũng như người xa lạ, huynh đệ so với người xa lạ còn bất hoàn hơn, cho nên đối với cái chết của Tề Triết Hoài, hắn căn bản không hề có cảm giác.

Vì sao y đối với cái chết thảm của huynh trưởng cùng cha khác mẹ hoàn toàn không có bi thương, bởi vì một cái chết của người so với người ngoài xa lạ còn xa lạ hơn, thì không có gì đáng để bi thương.

“Quan phủ thật sự đã tới sao?” Phó Vịnh Hoan mặt tái nhợt chuyển hướng tổng quản của Tề gia.

Tổng quản Tề gia hơn bốn mươi tuổi, từ hơn mười tuổi đã ở Tề gia làm việc, bởi vậy rất được sự tín nhiệm của lão chủ nhân Tề gia, đề bạt làm tổng quản, chuyện lớn bé ở Tề gia đều được ông phụ trách.

Bất quá hai năm nay lão chủ nhân Tề gia già yếu đau khớp, làm cho ông già đi rất nhiều, mới hơn bốn mươi tuổi mà tóc đã hoa râu.

“Quan phủ vào ngày xảy ra tai nạn cũng đã tới.” Tổng quản hồi đáp câu hỏi của hắn.

“Nếu quan phủ thật sự đã tới, hắn làm sao có thể an an ổn ổn ngồi ở trong nhà? Vì sao không bắt hắn đi, cáo hắn tội mưu sát đoạt tài sản?”

Phó Vịnh Hoan nhìn Tề Tín Sở mà trong ánh mắt tràn ngập oán hận cùng miệt thị, Tề Triết Hoài là hắn giết, bằng không y tại sao lại vô duyên vô cớ gặp nạn mà chết?

Phó Vịnh Hoan nói sắc bén đến như vậy, từng câu từng chữ tựa như dao, lực sát thương rất lớn bọn người hầu không dám nói lời nào, nhưng trong mắt mọi người đích xác xuất hiện hoài nghi.

Từ trước đến nay hai huynh đệ cùng cha khác mẹ không hợp nhau, cũng không nói chuyện thì vì sao lại cùng nhau ra ngoài?

Lại vì sao một người bị thương quay về, một người bất hạnh gặp tai nạn người bị thương quay về lại chiếm được toàn bộ gia sản, người chịu khổ còn là cầm gia sản chấp tay giao người ta?

Nghe vậy, Tề Tín Sở từ trong mũi lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ như khinh thường, không cùng Phó Vịnh Hoan chấp nhặt.

Trên ánh lửa đốt giấy vàng mã chiếu vào trên mặt của y, đường nét mày thô mắt sắc trên mặt cực sâu, cá tính biểu hiện nơi đuôi chân mày cùng khóe mắt rất tàn ác.

Y không giống Tề Triết Hoài có khuôn mặt hay cười, nhất cử nhất động cũng giống như công tử phú gia xuất thân hào hoa, trên mặt Tề Tín Sở đích mang sát khí cùng âm trầm, khiến cho người ta nhìn không ra cảm tình nội tâm phía sau của y.

Thấy Tề Tín Sở không vui, tổng quản vội vàng mở miệng.

“Vịnh Hoan thiếu gia, quan phủ đã tới, cái chết của đại thiếu gia không hề nghi ngờ, nếu nói là cái gì đoạt sản tranh tiền khó nghe như vậy, đây không phải là làm cho lão gia chết đi cho dù ở dưới cửu tuyền nghe xong cũng khó chịu sao? Chuyện gia sản luôn đều là Nhị thiếu gia trông nom, chuyện này tuyệt đối cùng Nhị thiếu gia không quan hệ. Vịnh Hoan thiếu gia, xin người nén bi thương, không nên gây sóng gió nữa.”

Tổng quản nói một câu gây sóng gió, ý tứ những lời này như hấn bàn lộng thị phi, Phó Vịnh Hoan tức giận đến thiếu chút nữa ngay cả tim cũng muốn nôn ra.

Y tại sao có thể không có lương tâm như vậy, thay đổi chủ tử liền thay đổi sắc mặt!

Phó Vịnh Hoan mắng to lên: “Tổng quản, người ăn mê được gì, người này cũng coi là có liên quan với Tề gia? Ta là vì cái chết của Triết Hoài không chịu nổi, người lại giúp người này nói chuyện!”

Vẻ mặt đau khổ tổng quản nhìn trên mặt đất, bị Phó Vịnh Hoan chỉ trích cũng không hồi đáp một câu.

Tề Tín Sở lạnh giọng nói: “Ta cũng còn được coi là nhị thiếu gia của Tề gia, còn người là gì của Tề gia? Tề gia không nên cho ta chưởng quản, lại có thể nên để người khác họ chưởng quản sao?”

Phó Vịnh Hoan hai hàng lông mày vừa dương lên, ánh mắt như đan phượng cũng như dương lên, nước mắt đọng lại gò má lại từ từ chảy xuống.

Mặc kệ người khác nói gì, hấn cũng không thể làm cho kẻ đáng ghét này thừa kế tất cả vốn là của Triết Hoài như vậy.

“Cho dù không phải ta tới quản, cũng tuyệt đối không tới phiên người tới quản.”

Tề Tín Sở lộ ra nụ cười khinh thường, nụ cười kia chọc giận Phó Vịnh Hoan.

Phó Vịnh Hoan mất đi lý trí lại muốn tiến lên khắc khẩu, tổng quản ngăn lại hấn, khóc nói: “Vịnh Hoan thiếu gia, người đừng náo loạn nữa, thi cốt đại thiếu gia chưa lạnh, người ở trước linh cữu của hấn muốn tranh cãi ầm ĩ không ngớt sao?”

Buổi nói chuyện này được Phó Vịnh Hoan cơ hồ sụp đổ. Nước mắt hấn vung vãi trên đất, ôm quan tài khóc rống, sinh thấy người, chết không thấy xác, cảnh tượng ở chung lúc trước hiện lên, hấn khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

“Không có gì mà khóc lóc! Sáng ngày mai sẽ đem quan tài trống đi hỏa táng, đồ phải thấy phiền lòng, cả ngày khóc suốt suốt, ồn ào chết được.”

Phó Vịnh Hoan nghe Tề Tín Sở nói lời khinh miệt, mở to mắt cả giận nhìn y.

Tề Tín Sở ngược lại lộ ra biểu cảm âm trầm với hấn.

Phó Vịnh Hoan cơ hồ muốn xông tới, tay đâm chân đá một phen với y.

“Người không cần đắc ý, toàn bộ người thế gian đều biết được Tề gia căn bản là không phải của người! Triết Hoài nhất định không chết, hắn sẽ trở về lấy lại hết thảy của hắn.”

Tổng quản nô xích một tiếng, kêu lên: “Cầm mồm đi, Vịnh Hoan thiếu gia, cho dù, cho dù đại thiếu gia còn sống, Tề gia cũng không phải hắn kế thừa! Lão gia đã viết di ngôn đặt ở trong quan phủ, ta hầu hắn viết, ta biết hắn đem tất cả hết thảy đều giao cho Nhị thiếu gia.”

“Nói vậy, người nói vậy!” Phó Vịnh Hoan kêu thảm một tiếng, làm sao hắn có thể tin chuyện ma quỷ này được?

Tề Tín Sở khinh thường nhìn phía hắn, “Phó Vịnh Hoan, về sau người còn muốn xem sắc mặt của ta mà ăn cơm, ta khuyên người nên thức thối một chút.”

“Người, người ghê tởm!” Phó Vịnh Hoan khí giận nảy ra, bị thương quá độ, lại tức giận đến ngất đi.

Tổng quản một tay đỡ lấy hắn, trách cứ Vô Ưu nói: “Còn không nhanh đưa Vịnh Hoan thiếu gia vào nghỉ ngơi.”

“Được, được.” Vô Ưu vội vàng đưa Phó Vịnh Hoan đi vào.

Tổng quản nhìn quan tài trống không, nước mắt lần thứ hai chảy xuống, từng giọt từng giọt đọng lại trên quan tài, ai cũng không hiểu được hắn có bao nhiêu thương tâm cùng thống khổ.

“Không ăn, không ăn, mau ra ngoài đi.”

Vô Ưu muốn nói mấy câu, nhưng Phó Vịnh Hoan nằm ở trên giường, đem mặt chuyển một bên, không chịu ăn cơm.

Chuyện Tề Tín Sở kế thừa Tề gia chẳng những là chuyện xác định vững chắc, hơn nữa cũng quả thật không có chỗ khả nghi gì.

Huyện thái gia được lão chủ nhân Tề gia trước khi chết đã phó thác, đưa di ngôn của hắn phong ở trong quan phủ, vài ngày sau mới mở ra xem, quả nhiên người thừa kế là Tề Tín Sở.

Phó Vịnh Hoan vốn không tin, mà ngay cả nhìn di ngôn, hắn cũng hận không thể xé hủy nó.

Có tiền có thể sai ma khiến quỷ, với tài lực của Tề gia hiện tại, chẳng lẽ không có thể nịnh bợ Huyện thái gia, tìm người bắt chước bút tích của lão gia Tề gia sao?

Cá tính Tề Tín Sở đề tiện vô sỉ đến cực điểm, y nhất định đã sớm kế hoạch hết thảy!

Vừa nghĩ tới Tề Triết Hoài bị chết không có giá trị như vậy, sau khi chết ngay cả quan tài trống không cũng lập tức hoá táng, ở trong phòng đã trống không sạch trơn, nhìn cũng biết Tề Tín Sở có bao nhiêu hận đối với vị huynh trưởng này.

Vừa nghĩ tới Tề Triết Hoài, Phó Vịnh Hoan nhin không được mà khóc lần nữa.

Hắn đã không cha không mẹ, hiện nay ngay cả người thân ái nhất cũng cách xa hắn, cuộc đời của hắn còn có ý nghĩa gì?

“Vịnh Hoan thiếu gia, người tại sao lại không ăn cái gì?” Tổng quản bên ngoài thở dài hỏi.

Phó Vịnh Hoan hận ông trung thành đối với Tề Tín Sở, ông giống như đem sự trung thành đối với lão gia Tề gia mà chuyển hết lên người Tề Tín Sở, ngay cả quan tài cũng là Tề Tín Sở nói một câu đốt, ông liền đốt, làm cho trong lòng Phó Vịnh Hoan rất muốn nôn.

Hắn khẳng định tổng quản nhất định là vì tiền đồ của mình, mới quên Tề Triết Hoài đối với ông rất tốt.

“Tề gia đối người, ta không ăn một cái gì của Tề gia, để cho ta chết đói đi.” Hắn tức giận mà nói.

“Người là nói gì vậy? Đại thiếu gia đã chết, ta tựa như đã chết một người thân, người đừng làm cho ta càng khổ sở! Vịnh Hoan thiếu gia, người còn sống là rất tốt a!”

Phó Vịnh Hoan che lỗ tai lại, lời a dua nịnh hót này hắn không tin.

“Cút, ta không thích nghe! Triết Hoài không còn, ta ăn mặc mà nhìn cái mặt của kẻ tiểu nhân bỉ ổi kia, ta đây không ăn, chết đói luôn đi, ta không cần.”

“Vịnh Hoan thiếu gia!” Tổng quản thanh thanh đau khổ, che mặt mà khóc, nước mắt còn đọng trên mặt.

Cửa phòng một tiếng rầm bị đẩy ra. Ở tề gia, ai dám không được sự đồng ý của hắn mà đẩy cửa vào? Hắn xoay người đã thấy, Tề Tín Sở lại đứng ở cửa phòng của hắn.

Cừu nhân gấp lại, hết sức đỏ mắt!

Phó Vịnh Hoan căm tức y, hắn há có thể cho phép kẻ không chào đón nhất vào phòng tư mật của hắn?

“Ai cho phép người vào phòng của ta? Cút cho ta.”

Tề Tín Sở lạnh lùng thốt: “Ai cho phép người ở trong phòng của Tề gia ta? Người mới nên cút cho ta.”

“Người, người.....”

Phó Vịnh Hoan tức giận đến muốn dẫm ngực dậm chân, nhưng lại vẫn không thể trả lời, bởi vì phòng này quả thật của Tề gia, hắn sống nhờ như thế, chịu ân huệ Tề gia, bởi vậy hắn vô thoại khả đáp.

Phó Vịnh Hoan kiên cường xoay người xuống giường, “Ta bây giờ ra đi, không cần ở lại nơi này của người.”

“Ta thật muốn nhìn người vô ngân vô lượng, đói khổ lạnh lẽo thì còn có khí thế như vậy nữa hay không!”

Trong âm điệu của Tề Tín Sở luôn luôn có sự khinh thường cùng khinh bỉ nồng đậm lần nữa chọc giận Phó Vịnh Hoan.

“Cho dù không có khí thế, cũng sẽ không hướng người xin ăn.” Phó Vịnh Hoan xuống giường, đẩy Tề Tín Sở rồi quay đi.

Tề Tín Sở lớn tiếng gọi hắn lại: “Chậm đã.”

Phó Vịnh Hoan quay đầu lại trợn mắt nhìn nhau.

“Ta đi ra ngoài như người muốn, người còn muốn như thế nào nữa?”

“Quần áo là Tề gia ta mua cho người, người cởi ra cho ta! Nếu không cần Tề gia ta chia ra một xu, không cần tiền dơ bẩn của Tề Tín Sở ta, không muốn ăn mặc của kẻ tiểu nhân bỉ ổi ta đây, vậy người cởi sạch ra đi.”

Phó Vịnh Hoan tức giận đến toàn thân phát run. Hắn quả thực cởi hết quần áo, ở trời thu hàn cởi áo khoác, vút trên mặt đất, vừa ném vừa mắng.

“Được, trả lại cho người, ta tình nguyện toàn thân trần trụi, cũng không nguyện ý chịu ân tình của người.”

Vô Ưu ở ngoài cửa đã nhìn thấy tình cảnh hai người bọn họ giằng co, hắn lập tức xông tới ôm lấy chân của Phó Vịnh Hoan, quỳ xuống nói: “Thiếu gia, người mấy ngày nay ăn ít uống ít, thể lực vốn không tốt, thời tiết lại lạnh, người đừng tra tấn chính người vạn nhất phong hàn, cũng không phải là chuyện đùa.”

“Tránh ra! Ta thà rằng chết đi, cũng không nguyện ý chịu nhục, lại càng không nguyện ý nhìn hung thủ giết người đoạt quý này vui vẻ.”

“Ta là hung thủ giết người? Người trái lại đã muốn thay ta bình an tội danh.” Về mặt của Tề Tín Sở càng thêm âm trầm, mâu thuẫn cơ hồ đã hết sức căng thẳng.

“Đúng vậy! Người hung thủ giết người, nếu quan phủ xử lý không được người, ta cũng sẽ tự mình một đao trả máu người, báo đại cừu cho Triết Hoài.” Phó Vịnh Hoan hận không thể bây giờ tiện tay một đao đâm y.

Tổng quản gấp đến độ dậm chân, “Vịnh Hoan thiếu gia, không thể nói lung tung, lời như thế truyền đi còn có thể nghe sao? Huynh đệ tương tàn bốn chữ này rất đậm máu.”

“Ta chính là muốn nói, hắn có thể làm gì ta?” Phó Vịnh Hoan mặc dù bị thương quá độ mà gầy đến cơ hồ chỉ còn xương cốt, nhưng khí chất độc đáo của hắn vẫn động lòng người như xưa.

“Ta có thể bắt người làm gì, người muốn xem thử không?”

“Người không gan cầu. Người tiểu nhân đề tiện chuyên dùng gian trá, ta không tin người gan cầu dám đụng vào một đầu ngón tay của ta nếu là có, ta cũng chờ người.”

“Vịnh Hoan thiếu gia, người không cần khiêu khích nữa, Nhị thiếu gia nhần người, không phải sợ người.” Tổng quản lại lo lắng mà kêu to kinh khủng.

Tề Tín Sở đem tổng quan cùng Vô Ưu đuổi ra khỏi phòng, cũng đóng cửa phòng.

Phó Vịnh Hoan thấy thế, đầu nâng rất cao.”Người rõ ràng cũng đem ta giết trong phòng này, tựa như người hại chết Triết Hoài, bằng không chỉ cần ta còn một hơi thở, ta tuyệt không sẽ bỏ qua người, ta muốn làm cho tất cả mọi người biết tội giết huynh của người.”

Phó Vịnh Hoan không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng vào y.

“Giết người? Nào có thể dễ dàng như vậy?” Tề Tín Sở sải bước tiến tới hắn.

Phó Vịnh Hoan còn tức giận mắng không ngớt, vừa thấy được khuôn mặt âm trầm của y, liền tức đến rung mình. “Người hung thủ giết người vô tình vô nghĩa, đề tiện tiểu nhân cướp tài sản của người..... Người, người làm gì?”

Tiếng tức giận mắng người của Phó Vịnh Hoan biến thành thanh hưởng của sợ hãi.

2. Chương 2

Edit: Yui313

Beta: Hầu lão

Khi Phó Vịnh Hoan hoảng sợ kêu lên, Tề Tín Sở rất nhanh đến gần hắn, bàn tay hạ xuống.

Phó Vịnh Hoan đem khuôn mặt kiêu ngạo hướng về phía trước, hắn nghĩ Tề Tín Sở sẽ dùng bạo lực với hắn, hắn tuyệt không khuất phục bởi bạo lực.

Nhưng là Tề Tín Sở cũng không phải đánh lên mặt của hắn, mà là đi vào trong áo hắn, dùng sức xé hai bên, quần áo khá mỏng liền bị xé ra làm hai, nhanh chóng biến thành hai miếng vải rách.

“Người, người rốt cuộc đang làm cái gì?” Phó Vịnh Hoan thanh âm hoảng sợ biến thành thét chói tai, bởi vì trong mắt nam nhân trước mặt như có lửa bùng cháy, đem thân thể trần trụi của hắn đẩy lên trên giường, lập tức cởi quần chính mình, lộ ra bộ vị từng sưng.

Phó Vịnh Hoan thân thể đông cứng. Hắn cũng là nam tử, đương nhiên cũng có bộ vị kia, nhưng đối phương dâng trào, tựa như giao long ăn thịt người, hắn làm sao có thể so sánh được?

“Người điên rồi sao? Người..... Người muốn làm gì?” Phó Vịnh Hoan muốn trốn xuống giường, lại bị nam nhân âm trầm trước mặt đẩy lên giường, khiến hắn choáng váng đầu óc.

“Người tốt nhất nên ngoan một chút, bằng không chính là tự chịu nhiều đau khổ mà thôi.” Tề Tín Sở nắm lấy mái tóc tán loạn của hắn, ra sức kéo.

Phó Vịnh Hoan đau đến nước mắt chảy xuống, toàn thân hư nhược.

Khi thân thể y áp tới, hắn đã mất lực chống cự.

“Không được! Không được, tổng quản, vào cứu ta.” Hắn sợ tới mức lên tiếng cầu cứu.

“Cứu người? Những lời như vậy mà người cũng nói ra được sao. Hai ngày nay không phải người lên tiếng mắng chửi bọn họ sao, ai hầu hạ người thật là xui xẻo, bây giờ người lại muốn bọn họ cứu người? Phó Vịnh Hoan, người còn vô sỉ hơn ta.”

“Kẻ hỗn trướng này!” Phó Vịnh Hoan mãnh lực giãy dụa, nhưng mấy ngày nay toàn uống nước, không ăn cơm, chống cự một chút thì không còn khí lực, toàn thân ngược lại mềm nhũn.

“Nhìn bộ dáng nộn nộn của người, cả ngày theo đại ca ta như hình với bóng, ta còn nghĩ đến các người đã sớm có một chân.”

Y nói ghê tởm như vậy, làm cho Phó Vịnh Hoan lần thứ hai giơ tay đánh lên cánh tay của y.

“Người này cầm thú, dừng tay, đừng chạm vào ta! Ô ô, đừng chạm vào ta!”

Phó Vịnh Hoan khóc, nước mắt ướt đầm sợi tóc trên hai má hần, một bàn tay to bắt lấy hai tay đang chống cự của hần, một bàn tay khác lại đang ở trên người hần sờ loạn, nhiệt độ cùng xúc cảm buồn nôn khiến hần bất lực khóc to.

Cho dù hần không hiểu việc đời như thế nào, thì khối cự thạch của nam nhân đặt trên người, ý đồ của Tề Tín Sở muốn làm nhục hần thì đã quá nhất thanh nhị sở.

Hần không có cảm giác, chỉ cảm thấy ghê tởm muốn nôn.

“Người này cầm thú! Ta là nam nhân, không phải nữ nhân, người còn không ngừng tay?”

“Nam nhân chơi mới tốt.”

Phó Vịnh Hoan không thể tưởng được y lại nói ra những lời ghê tởm như vậy, tuy rằng hần đã sớm biết y xuất thân hèn mọn, nhân cách thấp kém, nhưng sự dè tiện hạ lưu của y vượt quá mức tưởng tượng của hần.

“Kẻ ghê tởm hỗn trướng, đừng chạm vào ta, đừng tay! Đừng tay!”

Phó Vịnh Hoan gào khóc cả giọng, khiến yết hầu khàn khàn, nhưng một ngón tay vô tình tham nhập cảm địa chưa từng có người nào chạm qua của hần, làm cho hần thống khổ cơ hồ muốn chết.

“Kẻ hỗn đản này, đừng tay cho ta!”

Phó Vịnh Hoan như muốn đem răng nanh của mình mà cắn, nước mắt mơ hồ che đi tầm mắt, thân thể hần tựa như muốn xé làm đôi, hỏa nhiệt của nam nhân thẳng tiến vào trong cơ thể hần, không ngừng ra vào, va chạm vào mô hần, phát ra âm thanh *** mĩ.

Âm thanh kia cho thấy hần đang bị một người mặt dạ thú vô sỉ khi dễ thân thể, làm bản tâm linh.

Phó Vịnh Hoan cắn răng khóc, thân thể vốn vụn vẹo gãy dựa cũng bởi vì mất khí lực mà bị Tề Tín Sở nâng thất lưng dậy, y va chạm càng thêm dùng sức, giống như là đang hưởng thụ khoái cảm khi ra vào cơ thể hần, mà tay y vỗ về phía trước của hần.

Cảm giác quái dị rất khó nói rõ, nhưng kịch liệt đau đớn vẫn làm cho Phó Vịnh Hoan nước mắt không ngừng rơi xuống, mãi cho đến khi Tề Tín Sở đứng dậy mới thôi.

Phó Vịnh Hoan hai chân mở ra, thân thể hần tựa như bị cự thạch đè đến đau đớn quá mức.

Tề Tín Sở mặc lại quần, ở trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của hần khẽ vuốt một phen sau khi phát tiết, y cười đến phi thường dè tiện.

Nụ cười độc ác kia làm cho Phó Vịnh Hoan biết được, y căn bản là trả thù mình mà thôi.

“Nếu không phải vài ngày không ăn cơm nên không có sức giãy dụa, ta sao có thể dễ dàng có được sự vừa lòng đẹp ý đến như vậy? Từ hai năm trước, ta đã muốn thử một chút tư vị ở trên giường của người.”

“Cút, người cút cho ta, đồ hỗn trướng!”

Phó Vịnh Hoan rống giận đứng lên, thanh âm vì vừa rồi kêu to mà khàn khàn, càng bởi vì đói bụng rất nhiều ngày mà vừa rồi không có sức giãy dụa.

Tề Tín Sở đi ra cửa, Tắc Vô Ưu còn đứng ở ngoài cửa run rẩy thân thể, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên nhìn Tề Tín Sở, e ngại của hắn với Tề Tín Sở có thể thấy được.

Tề Tín Sở nghiêng đầu ra lệnh cho hắn, “Đem hắn đi tắm rửa, đói đến mức giống quỷ, nhìn thật giống người chết, ai có hứng thú?”

Tắc Vô Ưu đang muốn tiến vào, Phó Vịnh Hoan tức giận kêu to ngăn cản: “Đừng tiến vào! Mang nước đến, ta muốn tự mình tẩy, làm bẩn ta, ta chính mình có thể rửa, ta muốn cho người biết người không làm bẩn được ta.”

Hắn muốn cho Tề Tín Sở biết dùng thủ đoạn hạ lưu này không hủy hoại được hắn, có thể hủy diệt hắn chỉ có chính hắn, hắn tuyệt không sẽ làm cho y vừa lòng.

Tề Tín Sở cười lạnh vài tiếng, quay đầu bước đi.

Tắc Vô Ưu gấp đến độ chạy đi ngay lấy nước, Phó Vịnh Hoan cầm lấy khăn ướt tẩy sạch, hắn một bên khóc một bên tẩy, tiếng khóc thê thảm.

Tổng quản ở ngoài phòng nghe xong, rất không chịu được mà cúi đầu thấp xuống.

“Tổng quản, còn không lại đây?”

Đi ở đằng trước Tề Tín Sở quát khê, tổng quản mới ngẩng đầu lên.

Hắn mang vẻ mặt sầu khổ, há mồm muốn nói chuyện, đã thấy Tề Tín Sở vẻ mặt lạnh lùng, miệng đã mở ra chung quy là khép lại, cái gì cũng không nói.

“Hắn ăn cơm chưa?” Tổng quản đem Tắc Vô Ưu kéo lại một bên hỏi.

Tắc Vô Ưu gật đầu, chính là có điểm áp a áp ứng nói: “Ăn là ăn, nhưng, nhưng chê đồ ăn không ngon.”

Tổng quản ngưng trọng nghiêm mặt nói: “Không sao, ta gọi người đi mua đồ ăn khác, mang thứ tốt qua. Người chiếu cố hần, phải làm cho hần khá lên.”

“Vâng, tổng quản.”

Tắc Vô Ưu nói khách khí. Kỳ thật từ sau khi Phó Vịnh Hoan vô lực bị làm nhục, hần ngậm nước mắt ăn đồ ăn, hận không thể nhanh chóng bồi bổ cơ thể, rời đi tiểu nhân đệ tiện làm chủ Tề gia.

Nhưng những ngày gần đây thay đổi, Phó Vịnh Hoan mỗi lần nhìn thấy đồ ăn đều thiếu chút nữa đem bát bàn ngã văng ra ngoài, nhưng lập tức lại cắn răng ăn.

Sự hận thù với Tề Tín Sở, làm cho hần còn sống.

“Hần muốn mang thức ăn này đến cho ta ăn, không muốn ta ăn, ta sẽ làm cho hần nhìn thấy ta ăn hay không! Chờ thân thể ta khỏe mạnh, ta sẽ đến trước mặt hần cho hần tức chết.”

Phó Vịnh Hoan tức giận mắng không thôi, điều dưỡng nửa tháng thân thể cũng khá lên rất nhiều nhưng khi hần thấy Tắc Vô Ưu mang đồ ăn tới, lại bắt đầu mắng chửi gào.

Nhớ đến lúc còn Tề Triết Hoài, chủ tớ bọn họ có bao giờ chịu đãi ngộ như vậy? Tề Tín Sở muốn đuổi bọn hần đi, dùng phương thức hạ đẳng này, hần càng không đi!

Từ sau lần đó, Tề Tín Sở cũng không đến trêu chọc hần, rất tốt, nếu như thấy y, chỉ sợ hần sẽ tức giận đến mệnh cũng không còn.

Vào một đêm cuối tháng, ánh sáng đại sảnh chiếu sáng, thanh âm ồn ào làm cho Phó Vịnh Hoan tỉnh lại.

Hần đẩy cửa phòng ra, gọi Tắc Vô Ưu nói: “Làm sao vậy? Vì sao đại sảnh lại ồn ào như vậy?”

“Nhị thiếu gia đã trở lại, uống rượu rất nhiều, nôn rất kịch liệt, tổng quản gọi người giúp y uống trà giải rượu.”

Vừa nghe ba chữ Tề Tín Sở, Phó Vịnh Hoan sẽ trở về phòng, lập tức nhớ tới bản thân cùng với Tắc Vô Ưu ăn đồ ăn kém như vậy, y lại đi uống rượu nghe nhạc, chuyện này là như thế nào?

Hần xoay người đi tới đại sảnh.

Tề Tín Sở tuy rằng đã được đỡ vào trong phòng, nhưng là ở phòng ngoài vẫn nghe tiếng nôn không ngừng.

Tổng quản ở một bên vỗ về lưng Tề Tín Sở, “Nhị thiếu gia, tỉnh lại đi. Sớm biết thế này không nên đi uống rượu.”

Ở ngoài cửa, Phó Vịnh Hoan đã ngửi được một mùi son phấn nồng nặc.

Y dám dùng tiền của Hoài Triết đi uống hoa tửu (uống rượu có kỹ nữ hầu hạ)? Người cứ nôn như thế đến chết đi.

Tưởng tượng đến bản thân bị vũ nhục, Phó Vịnh Hoan vào cửa phòng, cười lạnh nói: “Người cũng có hôm nay a? Cầm tiền của Triết Hoài đi uống hoa tửu, lại đưa đồ ăn như vậy cho chủ tớ chúng ta, ta thật hy vọng người nôn đến chết.”

Hắn nói thật ác độc, tổng quản biến sắc, vội vàng nói: “Vịnh Hoan thiếu gia, không phải như người nghĩ đâu, người đoán sai rồi.”

Tề Tín Sở mặt mang vẻ say rượu, lắc lư đứng lên đi tới phía Phó Vịnh Hoan.

Phó Vịnh Hoan ngẩng đầu quan sát y, cho dù y vũ nhục hắn như vậy, hắn cũng sẽ không cúi đầu trước mặt y, hắn muốn cho y biết chính mình tuyệt không sợ y.

“Thế nào? Ta nói chẳng lẽ không đúng?”

“Vịnh Hoan.....”

Phó Vịnh Hoan ngồi được trên người y vị rượu khó ngồi hắn nghiêng đầu muốn tránh đi Tề Tín Sở lại bắt lấy tay hắn, hắn bị kéo thật mạnh trong lòng y.

“Người làm gì? Buông ra, buông ra!” Phó Vịnh Hoan giãy dụa như thế nào cũng tránh không ra.

Tổng quản ở một bên thấp giọng nói: “Vịnh Hoan thiếu gia, nhị thiếu gia uống rượu, y bụng rỗng bị chuốc không ít rượu, người khuyên y ăn một chút gì được không?”

Phó Vịnh Hoan ngồi mà xuýt nữa choáng váng. Hắn bị ôm vào trong lòng Tề Tín Sở, tựa như khi bị trói ở y trên người giống nhau, tổng quản không đến cứu hắn, còn bảo hắn khuyên kẻ đầu sỏ gây chuyện ăn một chút gì để tránh thương thân?

Hắn cũng không phải điên rồi, tại sao phải làm chuyện đó?

“Y chết hay sống đâu có liên quan gì tới ta? Tốt nhất bụng rỗng thương thân, làm cho y lập tức chết bất đắc kỳ tử.”

Tổng quản dậm chân, nét mặt già nua xuất hiện thống khổ cùng bi ai, hiển nhiên là bị những lời của Phó Vịnh Hoan làm cho thương tâm, càng làm cho hắn khó có thể chấp nhận được hắn sao lại trở nên như thế.

“Vịnh Hoan thiếu gia, người tâm địa thiện lương, tại sao lại học được cách nguyên rửa người khác, nếu như Tề gia xuống dốc, đối với người còn có ưu đãi sao? Chúng ta là ở trên cùng một chiếc thuyền!”

Phó Vịnh Hoan sắc mặt khó coi, ngay cả tổng quản thay đổi chủ tử liền thay đổi tâm, nhưng hắn nói đúng, nếu ngay cả bại gia chi tử này chết, huyết mạch Tề gia không thể truyền kế nói như thế nào, Tề lão gia vẫn là đem hắn xem như con thân sinh mà đối đãi, hắn có thể nào nguyên rửa ân nhân.

Hắn tâm không cam lòng nói: “Y sẽ không nhất định nghe ta, y say thần trí không rõ!” Nếu không làm sao gặp người liền vừa kéo vừa ôm!

“Người khuyên nhủ y đi.”

Phó Vịnh Hoan cực không tình nguyện ngẩng đầu, không thể tưởng được lại nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy, ánh mắt kia thật sự khiến người ta không hiểu được, giống như muốn đem cả người kéo vào chỗ nước không đáy mà chết.

Phó Vịnh Hoan đầu run lên, nói không nên lời, nhưng đáy lòng lại hốt hoảng.

Hắn lập tức cúi thấp đầu, hoảng sợ, sợ hãi, còn có một loại cảm giác không biết làm cho hắn lần đầu không dám cùng Tề Tín Sở bốn mắt giao tiếp, chung quy cảm thấy nếu như nhìn ánh mắt của y, chính mình sẽ tan xương nát thịt.

“Tổng quản bảo người ăn cơm, để tránh bụng rỗng thương thân, người nghe thấy được không?”

Cũng không biết vì cái gì, Phó Vịnh Hoan nói chuyện âm lượng lại nhỏ đi. Vốn dĩ hắn thấy y đều là lớn tiếng mắng chửi, nhưng là hiện tại vì sao.....

Chính hắn cũng nói không nên lời, chung quy cảm thấy được y như vậy khiến hắn khó chịu, nhiệt độ cơ thể y cao đến dọa người, làm cho hắn toàn thân cũng nóng theo.

“Vậy ăn cơm đi.”

Tổng quản vui sướng kêu người mang đồ ăn lên, Tề Tín Sở nghiêng ngả lão đảo cước bộ thiếu chút nữa ngay cả Phó Vịnh Hoan cũng ngã theo.

Ngồi ở trên ghế, Tề Tín Sở không giống vừa rồi ôm lấy Phó Vịnh Hoan, nhưng y vẫn trụ một cánh tay hần, hơi nóng theo cánh tay truyền tới Phó Vịnh Hoan cảm thấy được không thoải mái, nhưng lại không dám quay đầu nhìn y, để tránh cái loại cảm giác quái dị vừa rồi lần thứ hai nảy lên.

Bọn họ liền yên lặng ngồi, mãi cho đến khi đồ ăn đặt lên bàn.

Vừa thấy đồ ăn, Phó Vịnh Hoan sắc mặt đại biến, hần chuyển hướng Tề Tín Sở, “Người ăn như vậy?”

“Có cái gì không đúng sao?” Tề Tín Sở trả lời tự nhiên.

Tổng quản nhỏ giọng ở bên tai Phó Vịnh Hoan nói: “Vịnh Hoan thiếu gia, bởi vì người đang dưỡng thân, cho nên đồ ăn của người không giống với mọi người, là ta nói đầu bếp đặc biệt giúp người làm.”

Trên bàn một mâm toàn là những món thanh đạm đậu tương với rau, bên trong căn bản không thấy thịt, Tề Tín Sở ăn giống với Vô Ưu, không giống hần mỗi ngày cá, thịt, tôm, đều đa dạng biến hóa.

Phó Vịnh Hoan vốn dĩ nghĩ y là cố ý ngược đãi hần, so sánh trước đây cùng hiện tại đã như cơm canh sơ sài, nhưng là Tề Tín Sở ăn còn kém hơn hần, lại cùng Vô Ưu ngang nhau, chuyện này khiến hần làm sao tin tưởng?

Tề Tín Sở ăn sạch bàn đồ ăn liền quay đầu, tổng quản kêu người hầu dìu y trên giường, y vừa chạm gối lập tức ngủ ngay.

Phó Vịnh Hoan nhìn phía tổng quản, nhìn thức ăn trên bàn, “Này, này.....” Bởi vì quá mức khiếp sợ, cho nên hần cũng không biết nên nói thế nào về cảm giác của bản thân giờ phút này.

Tổng quản mặt như bình thường nói: “Vịnh Hoan thiếu gia, Tề gia đã không giống như trước kia, mấy ngày nay đã đuổi việc mấy người hầu, nhị thiếu gia hôm nay đi bàn việc buôn bán không có khả năng thành giao, đối phương nói chỉ cần y đi uống hoa tửu, sinh ý này tựu thành, bằng không y tuyệt không đi mấy địa phương đó.”

“Tề gia phú giáp một phương, như thế nào có thể, như thế nào có thể.....” Phó Vịnh Hoan như thế nào cũng không tin được những lời của tổng quản.

Tề Triết Hoài mới chết không đến một tháng, khi hần còn sống, cuộc sống bọn họ đều rất sung sướng, căn bản là khó có thể tưởng tượng cảnh Tề gia lại xuống cấp như vậy.

Tổng quản đem chặn đáp cho Tề Tín Sở, thản nhiên nói ra chuyện Phó Vịnh Hoan không biết.

“Đó là trước kia! Khi lão gia tuổi già, làm mấy cái buôn bán bất lợi, gia thế liền đồi bại đi xuống, Tề gia sản bốn chữ này chính là dễ nghe, ai quản lý ai chịu khổ đại thiếu gia nếu còn sống, cái gánh nặng này

hắn chịu không nổi, nhị thiếu gia lại đảm đương. Trên thực tế chỉ cần là người đầu óc sáng tỏ, cũng không muốn.”

“Đó chính là, chính là.....”

“Đúng vậy, khi lão gia còn sống, nhị thiếu gia tính toán muốn rời đi nơi này, cái gì tranh đoạt gia sản, mưu tài sát hại tính mệnh, căn bản là không có khả năng có chuyện như vậy. Hiện tại Tề gia nợ tiền so với tiền thật còn nhiều hơn gấp vài lần, bán toàn bộ cũng không hoàn lại được. Nhận được Tề gia như vậy, có cái gì cao hứng khoái hoạt?”

Tổng quản mắt sáng như đuốc nhìn phía hắn. Nhà này tuy là Tề gia, nhưng hắn là tổng quản thực hiểu được tình trạng Tề gia trước mắt.

“Nhị thiếu gia là con vợ kế do tỳ nữ sinh, khiến cho thanh danh không tốt, bằng không y hẳn là có thể thành thân với một tiểu thư, đây là phương pháp nhanh nhất.”

“Thành, thành thân?”

“Nhị thiếu gia là nhân tài, diện mạo cũng không kém, mấy ngày gần đây xuất ngoại bàn công chuyện cũng có danh tiếng, có lẽ sẽ có người có tuệ nhãn thưởng thức y, giúp đỡ y, cùng y kết làm thông gia cũng không nhất định. Anh hùng không sợ xuất thân thấp hèn, ta tin tưởng nhị thiếu gia sẽ có tiền đồ.”

Tổng quản đôi mắt rưng rưng, như moi hết tim gan mà nói với Phó Vịnh Hoan.

“Nhưng khổ cho nhị thiếu gia! Cho nên Vịnh Hoan thiếu gia, không phải Nhị thiếu gia hà khắc người, mà là Tề gia đã không có tài lực cho người cuộc sống tốt. Người nếu đối với cái chết của đại thiếu gia còn có hoài nghi, có thể đi ra ngoài, nếu là còn tại Tề gia, cùng chí hòa vạn sự hưng, cũng chỉ Nhị thiếu gia tứ xứ vì Tề gia bôn ba tìm kiếm tài lộ, y về đến nhà đã tình trạng kiệt sức, không cần cùng y khắc khẩu chửi rửa.”

Tổng quản còn nói: “Nhị thiếu gia là nhẵn người, không phải không thể xử lý người! Nhị thiếu gia nếu là nhẵn tâm ý xấu, có thể nào trong nhà nuôi hai người ăn không ngồi rồi?”

Tổng quản nói rất nặng, Phó Vịnh Hoan sắc mặt thoáng chốc trắng xanh. Hắn nói hai người ăn không ngồi rồi chính là hắn cùng Vô Ưu.

Một người là đang sống giống như thiếu gia, một người là tới hầu hạ hắn, nhưng là bạc bọ họ dùng toàn bộ là Tề gia, nếu là Tề gia tới tình trạng khẩn cấp, Tề Tín Sở có thể đuổi bọn họ đi ra ngoài, chính là y không làm như vậy.

3. Chương 3

Edit: Yui313

Beta: Hầu lão

Tổng quản nói xong khiến Phó Vịnh Hoan kinh ngạc ngẩn ra, hần về tới phòng, ngồi ở đầu giường nhưng lại không thể ngủ, cho dù nằm ở trên giường cũng trợn mắt nan miên, liền gọi tới Vô Ưu hỏi chuyện này.

“Người có biết đồ ăn của ta là đặc biệt không?”

Vô Ưu vốn chính là người thành thật, chủ tử hỏi cái gì, hần đáp lại cái nấy.

“Biết, tổng quản nói thiếu gia thân thể cần bồi bổ, cho nên gọi người đi mua đến nấu.”

Hần trầm ngâm trong chốc lát, mới thấp giọng hỏi: “Vậy nhị thiếu gia ăn cái gì người biết không?”

“Đồ ăn nhị thiếu ăn tiểu nhân không biết, bởi vì nhị thiếu gia trời còn chưa sáng đã ra đi, buổi tối đều đến khuya mới trở về, bất quá tổng quản cũng ăn giống như bọn tiểu nhân, cũng không có gì khác biệt.”

Phó Vịnh Hoan xấu hổ một ít. Chính mình cả ngày thoả mạ Tề Tín Sở, nói y hà khắc với hần, nào biết y càng nghiêm khắc kiểm chế bản thân, ngay cả tổng quản ở Tề gia công tác lâu như vậy, ăn cũng như người hầu bình thường ngược lại hần, không phải Tề gia người nào, lại ăn ngon hơn bất cứ kẻ nào.

Mấy ngày sau, tổng quản thanh toán ngân lượng cho mấy người hầu, đại trạch quanh quẽ rất nhiều.

Phó Vịnh Hoan từ khi biết sự thật, làm việc càng biết cao thấp, cũng phân phó Vô Ưu không cần làm cho hần đồ ăn đặc biệt, ăn giống như người bình thường là được, cũng không nói Tề Tín Sở sát huynh mưu tài.

Hần đã nhiều ngày phiên tương đảo quỹ (kiểm rương soát quỹ), nghiêm chỉnh làm rõ quỹ gì đó, mang theo Vô Ưu đi đến trước cửa phòng Tề Tín Sở.

Tề Tín Sở mở cửa, gặp người đến là hần, biểu tình lãnh đạm hỏi “Có chuyện gì?”

Nếu là thường ngày, Phó Vịnh Hoan đã sớm phát cáu, hiện nay bởi vì hiểu được thân phận ăn không ngồi rồi của mình, lúc trước còn hiểu lầm Tề Tín Sở, cho nên lần này hần nói chuyện phi thường nhỏ nhẹ.

“Ta đem theo một ít đồ vật này nọ, hần là là có thể bán đi lấy tiền mặt, đó là do Triết Hoài mua cho ta.”

Tề Tín Sở trợn to mắt nhìn hấn, thấy hấn tâm hoảng ý loạn. Tề Tín Sở không giống Tề Triết Hoài, hỉ ưu nộ hận không biểu hiện ở trên mặt, y tựa như mang theo mặt nạ, khiến người ta không hiểu được y đang nghĩ gì.

Nhìn không ra tâm tình của Tề Tín Sở, Phó Vịnh Hoan vừa mừng vừa lo lại càng khó đoán y trong lúc này.

“Không cần, giữ đi! Người đã chết, cũng chỉ có thể lưu đồ vật này cho người.” Không khách khí sau khi nói xong, Tề Tín Sở mạnh mẽ khép cửa lại.

Phó Vịnh Hoan cắn môi đẩy cửa phòng y ra. Y làm gì tính tình xấu xa như vậy, nói chuyện khẩu khí còn lớn như vậy?

“Ý người là gì? Ta có ý tốt, ta biết Tề gia hiện tại có khó khăn, ta đã ở Tề gia ở nhiều năm như vậy, có khó khăn ta đương nhiên muốn hỗ trợ, ta sẽ không luyến tiếc mấy thứ đó.”

“Ta nói rồi không cần.”

Tề Tín Sở lạnh lùng nói khiến hấn muốn đánh y một phát, đang muốn đóng cửa lần thứ hai, Phó Vịnh Hoan tức giận lấy tay đẩy mạnh cửa ra.

“Người đây là tính tình quỷ quái gì, hèn chi không có người thích?”

“Tính tình của ta đương nhiên không bằng cái kẻ tiểu nhân giả quân tử!”

Phó Vịnh Hoan vừa nghe là biết y đang nói Tề Triết Hoài.

“Không cho phép người nói hấn như vậy.”

“Yên tâm, sau lưng ta còn nói khó nghe hơn nhiều! Cút cho ta, đỡ phải cho ta nhìn mà phiền lòng.” Sau khi nói xong, y khụ khụ vài thanh.

Một tiểu tỷ nữ mặc áo váy xanh mang theo nước ấm cúi đầu, e lệ nói: “Vịnh Hoan thiếu gia, nhị thiếu gia rất không thoải mái, đại phu nói phải nghỉ ngơi nhiều, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau.”

“Tiểu Hồng, mang nước vào.” Tề Tín Sở quay đầu lại, không còn để ý đến hấn nữa.

“Vâng”

Tiểu Hồng mang nước ấm đi vào, cửa đã bị Tề Tín Sở đóng lại.

Phó Vịnh Hoan lần đầu tiên ở Tề gia bị đập cửa vào mặt, sắp tức chết rồi. Hắn lần này là có thiện ý mà tới, không thể ngờ Tề Tín Sở người này tựa như hắn nghĩ giống nhau đề tiện không phẩm chất.

“Quên đi, đem mớ này đi cầm.” Tề Tín Sở nếu không cần, vậy hắn lại càng khỏi phải đem đồ có giá trị kỷ niệm gì đó đi bán.

“Vâng” Vô Ưu gật đầu nói.

Phó Vịnh Hoan không chịu nhục, lại đến trước cửa phòng Tề Tín Sở, gõ mạnh kêu lớn: “Kẻ không phẩm chất hỗn trưởng, nợ này hôm nào tính với người.”

Không thể ngờ cửa không khóa chặt, dưới lực vỗ mạnh, khiến cửa tự động mở, Tề Tín Sở đang ngồi ở bên trong dục dững. Dục dững không lớn, thân hình cao lớn của y ngồi ở bên trong, nước chỉ tới phần eo y.

Phó Vịnh Hoan chưa từng gặp qua người khác tắm rửa, lập tức cả mặt đỏ bừng.

“Người..... Người như thế nào lại tắm vào lúc này?”

Tiểu Hồng vội vàng đóng cửa, “Nhị thiếu gia bị bệnh, không được ra gió, nếu là có gì muốn nói, thỉnh Vịnh Hoan thiếu gia đi vào.”

Cửa đã đóng, Phó Vịnh Hoan bị Tiểu Hồng kéo mạnh đành phải đi vào, vào cửa vừa vặn cùng Tề Tín Sở bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy y tắm rửa.

Tuy rằng bọn họ lúc trước có phát sinh qua quan hệ thân mật, nhưng là do Tề Tín Sở này mặt người dạ thú mạnh mẽ xâm phạm hắn, cũng không phải là bản thân hắn nguyện ý.

“Ta nhìn y rất tốt, nào có bị bệnh?” Vội vàng dời tầm mắt, Phó Vịnh Hoan làm bộ đang nhìn bài trí phòng trong, làm như không nhìn thấy người đang ngồi trong dục dững.

Tiểu Hồng tuổi còn nhỏ, vô cùng thành thật, nghĩ rằng Phó Vịnh Hoan đang hỏi bệnh tình, nghe không ra châm chọc ý tứ của hắn, vội vàng nói: “Nhị thiếu gia gần đây đau đầu kịch liệt, đại phu nói là quá mệt mỏi, còn nói hai ngày này đừng để trúng gió, ngâm nước ấm, sẽ có tiến triển.”

“Ta cũng không phải đang hỏi cái này.”

Phó Vịnh Hoan vừa tức giận vừa buồn cười, hai ánh mắt Tề Tín Sở đang ở trên người hắn, ánh mắt y như lửa, không biết là có ý tứ gì.

Tề Tín Sở thấp giọng nói: “Vịnh Hoan, ngươi lại đây giúp ta tẩy.”

“Ta giúp người tẩy?” Phó Vịnh Hoan nghĩ đến bản thân nghe lầm.

Tề Tín Sở lạnh lùng nhìn hắn, “Tiểu Hồng là tiểu cô nương, tẩy không đến nơi đến chốn, người tới giúp ta tẩy.”

Tiểu Hồng rất nghe lời đem bố khăn đưa cho Phó Vịnh Hoan, trong mắt ẩn ẩn có ý thất vọng, giống như có thể giúp Tề Tín Sở tẩy là một chuyện thiên đại vinh quang, chẳng qua hôm nay vinh quang này cho người khác, làm cho nàng cảm thấy được vô cùng thất vọng.

“Tẩy liền tẩy, người nghĩ ta sợ người à!”

Đem bố khăn nước, Phó Vịnh Hoan cố ý dùng hết khí lực toàn thân mà chà, hắn sẽ không tin tưởng y không đau không thể tưởng được phía sau lưng bị hắn cọ rửa đã có hồng ấn, Tề Tín Sở lại không hề hé răng, nhưng Tiểu Hồng ở một bên hô to gọi nhỏ.

“Không phải như thế! Vịnh Hoan thiếu gia, lực nhẹ thôi, như vậy nhị thiếu gia sẽ đau.”

Ta chính là muốn y đau! Phó Vịnh Hoan ở trong lòng mắng. Tề Tín Sở quay đầu lại nhìn hắn, cái nhìn này khiến hắn chột dạ.

Hai người cũng không phải có cừ hận không đội trời chung, y không có động cơ giết Tề Triết Hoài, hơn nữa y còn dễ dàng tha thứ cho mình ở lại Tề gia, hắn lại chà mạnh như vậy, bản thân không khỏi cũng quá lòng dạ hẹp hòi.

“Ta xem người thân thể dưỡng tốt lắm thôi.” Ngụ ý của y là khí lực hắn không nhỏ.

Phó Vịnh Hoan cũng không phải không biết xấu hổ đỏ mặt. Lần này xoa bóp, hắn nhẹ một chút khí lực.

“Tiểu Hồng, đi giúp trù nương làm việc.”

“Vâng, nhị thiếu gia.”

Tiểu hồng sau khi rời khỏi đây, trong phòng chỉ còn hai người.

Phó Vịnh Hoan lại chà sát một hồi lâu.

Tề Tín Sở bàn tay to đặt ở mộc dũng giữ phân phó nói: “Giúp ta tẩy trước ngực.”

“Người cũng không phải không có tay, sao không tự mình tẩy?”

Phó Vĩnh Hoan ném bỏ khăn. Muốn hấn tẩy phía sau lưng đã đủ quá phận, còn muốn muốn hấn tẩy trước ngực y? Hấn cũng không phải nô bộc.

Huống hồ hấn cường kiện hữu lực, tiếp xúc lâu, trong lòng cũng hiểu được có điểm khác thường.

Hấn rút tay lại, lại bị Tề Tín Sở nắm lấy cổ tay, thấy y trắng trợn theo dũng lý đứng lên, hấn vội vàng né tránh, bởi vì hấn lại nhìn thấy phần ươn ngạch của Tề Tín Sở bại hoại đứng thẳng lên.

“Người buông ra!”

“Ta sẽ không buông tha người.” Y nghiêm túc, giống như là đang thề.

Phó Vĩnh Hoan ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tề Tín Sở lại dùng ánh mắt giống như say rượu nhìn hấn, khiến hấn tâm hoảng ý loạn.

Hấn không hiểu được kia ánh mắt có ý gì, nhưng ánh mắt kia tựa như kiếm đâm vào trong lòng hấn, giống như không phải muốn đẩy hấn vào chỗ chết, chính là phải lấy tất cả tâm hấn ra.

“Không cho phép người nhìn ta như vậy.” Hấn không thể chịu được y dùng loại ánh mắt quái dị này nhìn mình.

Tề Tín Sở bàn tay to đưa hấn kéo lại gần, hơi thở phà vào lỗ tai hấn, tê tê đại đại, làm cho hấn rất muốn đi gãi, hoặc là đem y đẩy ra.

“Ta nhìn người như thế nào?”

Hấn phải nói như thế nào a? “Ta, ta không biết, nhưng là không cho phép người nhìn ta như vậy.”

Thân thể ướt sũng làm ướt áo ngoài của hấn, hơi thở của Tề Tín Sở khéo léo theo cái lỗ tai hấn mơn trớn, đi xuống gò má, sau đó hôn lên mũi hấn.

Lúc hơi thở hấn rối loạn, y hôn lên môi hấn.

Hấn chưa từng hôn qua, ngay cả lần trước..... Tề Tín Sở cũng không hôn qua hấn, nhưng là lần này y lại hôn môi hấn, khi hấn mở miệng muốn nói, đầu lưỡi y tham nhập vào miệng hấn.

“Không, không cần!”

Hấn vận vẹo, nhưng là khí lực của hấn căn bản là không địch lại Tề Tín Sở, đầu lưỡi y ở miệng hấn hút, cái

loại cảm giác này cũng không chán ghét, thậm chí có thể nói là sung sướng.

Phó Vịnh Hoan mềm nhũn, thiếu chút nữa liền đứng không được, Tề Tín Sở một tay ấn hắn xuống giường.

“Người rốt cuộc muốn làm gì? Ta là nam a!”

Tề Tín Sở cởi quần áo của hắn, theo xương quai xanh loạn hôn, thậm chí còn hôn lên nhũ tiêm hắn, không ngừng gặm cắn.

Phó Vịnh Hoan vờ vẹo miệng, thấp giọng kêu lên: “Không cần, không, không cần.”

“Về sau mỗi bảy ngày ta sẽ tới tìm người một lần, mặc kệ người muốn hay không, từ hôm nay trở đi, mỗi bảy ngày người đều phải hầu hạ ta như vậy.”

“Người điên rồi!” Phó Vịnh Hoan đánh vào bờ vai của y.

Tề Tín Sở không chút động đậy, tay lại bắt đầu ở nơi mềm mềm của Phó Vịnh Hoan cầm lấy, di chuyển lên xuống.

Phó Vịnh Hoan mở môi thở, nhiệt khí theo phần eo nảy lên toàn thân, cái loại cảm giác này rất khó nói rõ, nhưng sung sướng lại càng ngày càng mạnh.

Ngón tay của Tề Tín Sở tham nhập vào cấm địa của hắn, hắn muốn xoay người cự tuyệt, lại bị y thâm nhập càng sâu.

Hắn cong người lên, kêu thanh âm chính mình nghe xong cũng phải mặt đỏ.

“Không, không cần! Dừng lại, Tề Tín Sở, dừng, dừng lại.....”

Tề Tín Sở hoàn toàn không theo lời hắn, y thâm nhập càng sâu, chỗ mẫn cảm của hắn không ngừng bị nhu lỏng.

“Không cần, ta không cần như vậy.”

Rõ ràng là bị bắt buộc, nhưng hắn lại cảm giác được khoái cảm rung động cùng sung sướng, hắn không cần như vậy, nhưng khoái cảm của thân thể vẫn là làm cho hắn không thể cự tuyệt.

Ướt nhạch nóng bỏng chậm rãi đi vào hắn, lúc đầu đau đớn khi Tề Tín Sở thông thả tiến vào, chỉ tạo ra cảm nhận đau đớn, nhưng khi Tề Tín Sở xuyên qua, cảm nhận đau đớn biến thành sung sướng, sung sướng

biến thành cuồng hỉ.

Hắn mở môi, ánh mắt mơ màng.

Nam nhân ở trên người đi vào càng sâu, hắn nức nở khóc lên, nguyên nhân khóc không phải đau đớn, mà là khi mình trong tình huống chịu nhục, thế nhưng còn cảm thấy sung sướng cùng khoái hoạt không bình thường.

“Vĩnh Hoan! Vĩnh Hoan!”

“A..... A a..... Ân.....”

Mỗi lần Tề Tín Sở tiến vào cơ thể hắn, thì ôn nhu khẽ gọi Phó Vĩnh Hoan cắn chặt môi, không muốn phát ra thanh âm khoái hoạt.

Nhưng khi Tề Tín Sở càng dùng sức, hắn rốt cuộc không chịu nổi mở miệng rên khẽ, mùi của nam nhân đang nằm trên người hắn cùng với nhiệt độ cơ thể, làm cho hắn khó có thể tự kiềm chế.

Trong đầu tia chớp xẹt qua, hắn không nghe thấy một âm thanh nào, toàn thân trên dưới của mình sung sướng cơ hồ muốn theo thân thể thoát ra, rốt cuộc không nhớ được người đang nằm trên người hắn là người hắn vốn dĩ tức giận, cừ hận.

Hắn ôm lấy cổ y, phần eo hướng lên trên, dâng cả thân thể.

“Thiếu gia, còn muốn hầu hạ không?”

“Không cần, ta muốn ngủ, ngươi cũng đi ngủ.” Phó Vĩnh Hoan đuổi Vô Ưu đi.

Rõ ràng chuyện đã qua bảy ngày, nhưng Phó Vĩnh Hoan nhớ đến chuyện lúc trước đã xảy ra ở trong phòng Tề Tín Sở, hắn lập tức cảm thấy khó chịu đựng lại tức giận.

Khó chịu là thân thể của chính mình lại vui thích sự âu yếm của Tề Tín Sở, tức giận chính mình lại không có đầy y ra, cự tuyệt y, tuy rằng hắn là ở Tề gia ăn không ngồi rồi, nhưng là cũng không tất yếu dùng phương thức này hoàn lại ân tình.

Hôm nay là ngày thứ bảy, Tề Tín Sở ban ngày đã đi ra ngoài, đến bây giờ căn bản còn chưa trở về, cho nên lúc trước bảy ngày nói đến hắn là lời nói đùa, y không có khả năng đến đây?

Phó Vĩnh Hoan xoay người đi ngủ, khi hắn ngủ mơ mơ hồ hồ, hắn chỉ cảm thấy khí nóng nẩy lên, chân mềm yếu, hắn mơ mơ màng màng mở to mắt, phát hiện Tề Tín Sở đang nằm trên giường hắn, dán vào lưng

hắn, một tay tham nhập trước ngực hắn, một tay khác âu yếm hạ bộ hắn.

“Người tới nơi này làm gì?”

Thấy không rõ biểu tình trên mặt Tề Tín Sở, nhưng là tay y cử động nhanh hơn, Phó Vịnh Hoan muốn đẩy thân thể y, thế nhưng tư thế không đúng, thế nào cũng bị bất động.

“Ta nói rồi ta mỗi bảy ngày đến một lần.”

“Ta ghét như vậy.”

“Lần trước người không phải cảm thấy rất vui vẻ sao?”

Loạn trí khi đó bị Tề Tín Sở một lời nói toạc ra, Phó Vịnh Hoan thẹn quá thành giận nói: “Ta nói rồi ta ghét như vậy, người có thể đi tìm nữ nhân khác, chính là không cần tìm ta.”

“Tề gia đã tàn tạ đến mức ta muốn phiêu nữ nhân đều phiêu không nổi, người có sẵn, không phải sao?”

Y nói khó nghe như vậy, khiến cho Phó Vịnh Hoan giương tay muốn đánh y, nhưng Tề Tín Sở bỗng nhiên há mồm cắn cổ hắn, bàn tay to tiếp xúc phía trước ngực hắn.

Phó Vịnh Hoan mới ném thủ tình yêu, làm sao địch nổi y âu yếm lần nữa!

Hắn ở trong tay Tề Tín Sở bắn ra một lần, loại khoái trá cùng khoái cảm nói không nên lời này làm cho hắn che lại mặt.

Hai chân bị mở ra, Phó Vịnh Hoan cắn răng thừa nhận, nhưng kỳ thật Tề Tín Sở so với lần trước càng thông thả, càng ôn nhu với hắn, hắn căn bản là không có cảm giác thống khổ, chỉ có thân thể càng ngày càng sung sướng sống triền đánh cho ý thức hắn tan rã.

“Ngô..... Ân.....”

Hắn nóng đến mức cả người mau tan ra! Hắn nắm lấy gối, quỳ trên giường, Tề Tín Sở ở phía sau không ngừng di chuyển, tiến vào vô cùng sâu, khiến cho hắn cúi đầu cắn gối.

Hắn biết nếu không cắn cái gì, hắn sẽ phát ra thanh âm ngay cả chính mình cũng không dám tin.

“Vịnh Hoan! Vịnh Hoan!” Tề Tín Sở ghé vào lỗ tai hắn liếm lộn, cũng kêu tên của hắn.

Phó Vịnh Hoan cho tới bây giờ cũng không biết thanh âm của Tề Tín Sở có thể quá trầm thấp có từ tính, vô cùng thoải mái dễ nghe, hơn nữa ở thời khắc nhiệt tình càng kéo dài dục niệm.

Nước mắt rơi xuống gối, ướt đầm, Phó Vịnh Hoan nghẹn ngào khóc lên, thứ nhất là bởi vì quá mức sung sướng, là một điều quan trọng nhất là, hắn chưa bao giờ biết thân thể của chính mình lại *** đang như thế, ngay cả ở dưới thân thể của nam nhân mình không thích cũng có thể đạt đến khoái cảm lớn như vậy.

Từ lúc đó về sau, Tề Tín Sở mỗi bảy ngày đến cùng hắn ngủ một đêm, một đêm kia hắn phải làm cái gì, tổng quản cùng Vô Ưu đều biết.

Phó Vịnh Hoan khó nhịn khuất nhục như vậy, từng nghĩ tới rời Tề gia, nhưng biến người mệnh mông, hắn có thể chạy đi đâu? Trong khoảng thời gian ngắn hắn hiểu được khi rời khỏi Tề gia, hắn phải sống như thế nào.

Tề Tín Sở chỉ có cứ bảy ngày một lần vào buổi tối mới gặp, y cũng nói không nhiều, đối đãi hắn vô cùng ôn nhu, không thô bạo giống lần đầu tiên.

Mà thân thể của hắn cũng nhận được khoái cảm cùng sung sướng mà Tề Tín Sở đem lại cho hắn, mỗi tối bảy ngày không phải khổ hình, mà là sung sướng không thể tưởng tượng, nhưng so với khổ hình càng làm cho hắn khó có thể tiếp nhận.

Thân thể hắn tựa như nhạc khí, bị Tề Tín Sở âu yếm sẽ phát ra tiếng vang sung sướng, cho dù che lại miệng, cũng sẽ theo chớp mũi xuất ra tiếng vang động tình.

Hắn không biết chính mình vì sao lại biến thành như vậy, chỉ biết hắn giống như tiểu trùng bị dính vào mạng nhện, chỉ có thể bị nhốt trong đó, tùy ý Tề Tín Sở từ từ đem thể xác và tinh thần của hắn cắn nuốt đến không còn.

4. Chương 4

Edit: Yui313

Beta: Hầu lão

“Thiếu gia, chúng ta đi dạo phố rất lâu rồi, còn muốn đi bao lâu nữa?” Vô Ưu khó hiểu hỏi.

Đi dạo phố cái gì cũng không mua, thiếu gia giống như không thấy cái gì, cứ đi không mục đích như vậy, đi đến mức, ngay cả hai cái chân hắn đã mỏi lắm, thực không hiểu được thiếu gia rốt cuộc muốn mua cái gì.

Ánh mắt của Phó Vịnh Hoan nhìn quanh, từ giữa ngõ đã đi dạo phố, đã đi xung quanh trấn mấy lần, nhưng là hẳn thật sự không muốn quay về Tề gia, bởi vì đêm nay là thứ ngày bảy, chỉ cần Tề Tín Sở trở về, y sẽ đến phòng hắn, sau đó.....

Hắn xấu hổ và giận dữ lắc đầu không muốn nghĩ tiếp. Tiệm vải ngay tại đằng trước, hắn chỉ còn nơi này chưa đi vào.

Hắn chỉ vào tiệm vải đã lâu chưa đến: “Đến tiệm vải xem.”

Vô Ưu do dự một chút, Phó Vịnh Hoan đã đi vào tiệm vải, hắn đành phải đi vào.

Gian tiệm vải này đều rất sang trọng, bên trong giá cả vải dệt nếu không phải quan to quý nhân thì căn bản mua không được, hắn trước kia cùng Triết Hoài thường thường tới nơi này mua vải mua quần áo.

Chính là hiện nay Tề gia không thể so với trước, từ khi Triết Hoài chết đi, hắn cũng không có đến. Vô Ưu hầu hạ hắn đã lâu, thường lui tới nơi này, đương nhiên biết được gian tiệm vải này vải dệt rất mắc, cho nên khi đi vào, mới do dự một chút.

Phó Vịnh Hoan kỳ thật chỉ nhìn quanh, cũng không phải thật sự muốn mua vải may quần áo, bất quá trước kia hắn là khách quen, tiểu nhị thấy hắn, vội vàng mặt mày hơn hớn nói: “Phó thiếu gia, đã lâu không thấy, hôm nay đến xem vải sao?”

“Tùy tiện xem mà thôi, người không cần tiếp đón ta.” Hắn chính là không muốn để cho mình nhớ tới chuyện đêm nay, cho nên mới loạn cuống loạn xem.

Tiểu nhị biết hắn lúc trước xem xong rồi mua, mấy ngày nay có nhập vải tốt, vội vàng đem ra, nói ngọt như mật đem Phó Vịnh Hoan gọi trước bàn.

“Phó thiếu gia, đây là mấy cây vải phi thường đẹp, ngài chưa thấy qua, đây là tơ lụa do thương nhân Giang Tô nổi danh bán, tiệm vải chúng tôi cũng chỉ nhận được mấy cây này, ta đưa cho người xem, thích nói cho ta biết.”

Tiểu nhị đem vải ôm ra đặt lên bàn, mấy cây vải màu tú lệ, màu nhuộm vô cùng đặc biệt, xinh đẹp.

Phó Vịnh Hoan vừa thấy liền kinh hô một tiếng: “Màu sắc và hoa văn thật khá.”

Tiểu nhị lông mi cười đến càng cong lên, “Tất nhiên rồi? Phó thiếu gia, người xem kỹ thuật nhuộm màu đẹp như vậy cũng không phải là vải dệt bình thường phàm tục, ngài bộ dạng xuất chúng như vậy, vật tôn quý này tối thích hợp với ngài.”

Phó Vịnh Hoan tựa như mê muội vươn tay vuốt ve. Vải này chẳng những màu nhuộm rất đẹp, ngay cả sờ

cũng mềm nhẹ ẩm áp, hơn nữa trong đó có một cây vải màu lam, Phó Vịnh Hoan càng xem càng thích, càng sờ càng yêu thích không buông tay.

“Một cây vải bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm hai.”

Vô Ưu hét to một tiếng. Hai trăm hai đủ để cho gia đình bình thường sinh sống trong một năm, vải làm sao đắt tiền như vậy?

“Này một cây vải hai trăm hai? Tiểu nhị, người có hay không nói sai? Đây mới chỉ vừa đủ để may một bộ mà thôi, nó cũng không phải làm từ hoàng kim.” Tay Phó Vịnh Hoan lập tức từ cây vải tử lam dời đi, nhỏ giọng nói: “Làm sao đắt như vậy a?”

Tiểu nhị vội vàng xua tay nói: “Không đắt, Phó thiếu gia, cây vải này, cho dù ngài ở Giang Tô, trong kinh thành, cũng không ai mặc giống ngài! Nghe nói cây vải này là cống phẩm cho Hoàng Thượng, hoàng hậu cùng thái hậu, ngài nói ngoại trừ người trong hoàng cung, có ai cùng ngài mặc giống nhau? Nói cây vải này, nhuộm màu chính là hành gia bút tích, không phải tùy tùy mà nhuộm ra thế, ngài là người biết hàng, nhất định nhìn ra được! Người xem thêu hoa tú rất nhỏ, có biến hóa.”

Phó Vịnh Hoan mặc dù nhìn ra được khối vải này là đặc biệt, nhưng giá cả rất cao, cho dù là trước kia Tề gia tiền tài quyền thế, chỉ sợ hần cũng mua không được.

“Quá đắt, ta.....”

Tiểu nhị cười nói: “Phó thiếu gia, ngài là bảo bối Tề gia a! Tề lão gia ở bên ngoài hay khen ngài, ngài như thế nào không mua được? Tề thiếu gia vung tiền như rác cũng không để ý, như thế nào sẽ để ý hai trăm tiền trinh này, ngài nói có đúng không?”

“Tề thiếu gia vung tiền như rác? Người nói Tề Tín Sở sao?”

Phó Vịnh Hoan chấn động. Không thể tin được tổng quản vẫn nói Tề gia thiếu tiền, Tề Tín Sở thế nhưng loạn tiêu tiền, ngay cả tiểu nhị tiệm vải cũng biết chuyện này, có thể thấy được hần tiêu xài như thế nào.

“Không phải, tề nhị thiếu gia chưa từng nghe qua hần tiêu tiền lung tung, bất quá Tề đại thiếu gia lần trước ở sông bạc, một đêm liền thua một ngàn hai, nghe nói mặt hần không đổi sắc, khiến mọi người nói hần thật là hào phóng, chỉ tiếc hần tuổi trẻ mất sớm.”

“Tề Triết Hoài một đêm thua một ngàn hai?” Phó Vịnh Hoan môi run rẩy, khó có thể tin Triết Hoài sẽ như vậy.

Tiểu nhị thấy hần sắc mặt khác thường, vội vàng nói: “Ta là nghe người ta gia nói thôi, kỳ thật cũng không thấy tận mắt, nhưng là sông bạc kia không phải là người bình thường như chúng ta có thể vào. Nếu không phải Tề đại thiếu gia phú quý như vậy, sao có thể đi vào?”

Tiểu nhị quay lại đề tài vải vóc.

“Phó thiếu gia, ngài có mua vải này không? Niệm tình ngài là khách quen, bằng không ta giảm giá, bán cái một trăm tám mươi hai đi, ngài đồng ý, ta liền lập tức giúp ngài bao lại.”

“Không, quá đắt, ta không mua.”

Tiểu nhị biết hần là khách quen, cũng không không hờn giận, giới thiệu những cái khác trong ***: “Còn có rất nhiều hàng mới, hiện tại làm quần áo mùa đông rất thích hợp, nếu ngài thích thì nói với ta, ta đi trước tiếp đón khách nhân khác.”

”Người đi đi.” Phó Vịnh Hoan vuốt cây vải tử lam kia, nhưng vẫn vì quá đắt mà buông tay.

Vô Ưu cũng nhìn ra được sự thất vọng nồng đậm trong mắt hần, liền nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, trời tối, chúng ta trở về đi, mùa đông năm nay Tề gia mỗi người đều có một bộ đồ, có lẽ..... Có lẽ không thể so với khối vải này.”

Vô Ưu càng nói càng nhỏ giọng. Dường như cũng biết là bản thân đang nói dối.

Phó Vịnh Hoan mất mác gạt đầu, vải cao quý như vậy, hần là rốt cuộc mua không nổi.

Phó Vịnh Hoan cùng Vô Ưu đi ra tiệm vải, trong lòng hần mới sức nhớ tới những gì tiểu nhị nói, quay sang hỏi Vô Ưu: “Triết Hoài không có khả năng một đêm thua một ngàn hai đúng không? Kia nhất định là nhầm lẫn rồi?”

Vô Ưu rất hiếm khi chủ nhân hỏi mà trầm mặc.

Phó Vịnh Hoan thấy hần không trả lời, hình như là thừa nhận lời của tiểu nhị nói, thanh âm không khỏi cao lên, “Ta bảo người nói, người sao lại không trả lời?”

“Ta sợ nói thật, thiếu gia sẽ tức giận, cho nên không nói.”

Thành thật như Vô Ưu lại nói với hần những lời này, Phó Vịnh Hoan không khỏi tức giận.

“Ta là người không biết phải trái đến như thế sao?”

Vô Ưu trộm nhìn Phó Vịnh Hoan liếc mắt một cái, chính là xem xét vẻ mặt buồn bực của hắn. Vô Ưu vội vàng cúi đầu, nhìn chằm chằm hòn đá nhỏ trên đường, lấy thanh âm cơ hồ nghe không thấy âm lượng nói: “Đại thiếu gia không phải người tốt.”

“Người nói những lời này là có ý tứ gì?” Phó Vịnh Hoan tức giận. Hắn dám phê bình Tề Triết Hoài, thật to gan!

Vô Ưu bị thanh âm hung hăng của hắn làm cho sợ hãi.

“Là thiếu gia muốn ta nói, ta không dám không nói.” Âm thanh hắn lại trở nên rất nhỏ, “Đại thiếu gia thật sự không phải là người tốt, nhị thiếu gia mới là người tốt.”

“Người nói Tề Tín Sở mới là người tốt? Vậy người có biết hắn kẻ tốt này đêm nay muốn tới phòng ta làm cái gì?” Phó Vịnh Hoan thật sự khó chịu, cả ngày thống khổ treo ở trong lòng, không chịu nổi phần nộ đều thoát ra ngoài.

Vô Ưu đầu cúi càng thấp, không dám nói nữa.

Phó Vịnh Hoan bị phần che mặt khóc.

Chạy về Tề gia, Phó Vịnh Hoan liền nhốt mình trong phòng không ra khỏi cửa, gọi hắn ăn cơm cũng không ăn.

May mà đêm nay Tề Tín Sở không có về nhà, cho nên không tới, ở trong phòng, Phó Vịnh Hoan khóc một đêm, cảm thấy chính mình ủy khuất lại không chịu nổi.

Hắn bị Tề Tín Sở đối xử như vậy, mà ngay cả người hầu của mình tâm đều hướng về Tề Tín Sở, không hướng về hắn, làm cho hắn càng thêm khó chịu cùng bị thương.

Từ nay về sau, vì để thời gian trôi nhanh, cũng vì không muốn cả ngày ở Tề gia hít thở không khí của Tề gia, Phó Vịnh Hoan thường thường một người xuất ngoại, không cần Vô Ưu đi theo.

Nơi hắn thường hay đến là tiệm vải. Hắn thường nhìn xem cây vải kia có bán đi hay không, nghĩ nếu là cây vải kia không bán được, có lẽ chủ quán sẽ nguyện ý dùng giá cả tiện nghi đem nó bán ra, hắn còn có thể mua được nó.

Nhưng là trời không nguyện ý người, cây vải kia thật sự rất đẹp, cho dù là giá trên trời hai trăm hai, vẫn bị người mua đi rồi. Phó Vịnh Hoan biết được tin tức sau đó rất khó chịu, về nhà có chút buồn bã.

Vô Ưu biết tâm tình của hắn, khuyên nhủ: “Thiếu gia, có lẽ sang năm xẩy sẽ có màu sắc và hoa văn mới, khi đó nhất định sẽ có vải còn đẹp hơn.”

Phó Vịnh Hoan tuyệt vọng nói: “Toàn bộ thế gian cũng chỉ có một cây! Người khác đã mua đi rồi cho dù có cũng không được như nó.”

“Thiếu gia, người đừng như vậy.”

Phó Vịnh Hoan bên trong bỗng nhiên không thoải mái, “Dù sao Tề gia thay đổi chủ tử, các người đều nói tốt cho Tề Tín Sở! Đừng đến phiền ta, người muốn đi hầu hạ Tề Tín Sở thì đi đi, có lẽ y sẽ cho người vị trí tốt.”

Vô Ưu bỗng nhiên nước mắt chảy xuống, khóc ròng nói: “Thiếu gia, ta biết đại thiếu gia chết, người trong lòng không thoải mái nhị thiếu gia đối tốt với người như vậy, người phản kháng không được, nhưng là lòng là hướng về người, không phải hướng về người khác! Người mới là thiếu gia của ta, những người khác cũng không phải, trong lòng người nếu là còn hoài nghi những lời của ta, không bằng ta đi tìm chết cho quên đi.”

Hắn nói rất chân thành, Phó Vịnh Hoan cũng khó chịu.

Vô Ưu dùng tay áo lau nước mắt.

“Đại thiếu gia không đáng cho người thay hắn phiền lòng, cho dù chết ta cũng phải nói cho rõ ràng! Thiếu gia, người đối với người khác không có đề phòng, nếu là đại thiếu gia còn sống, cho dù muốn ta tử, ta cũng muốn nói một câu trung ngôn, cho người đề phòng hắn.”

“Người đến bây giờ còn nói vậy về Triết Hoài? Người nói hắn đối với ta không tốt?”

Vô Ưu kêu lên: “Trước khi hắn chết không có đối với người không tốt, nhưng hắn là người xấu, một ngày nào đó người sẽ bị hắn hại.”

“Người đến bây giờ còn nói như vậy! Người muốn chọc tức chết ta sao?”

Vô Ưu quỳ xuống khóc ròng nói: “Vô Ưu cảm tạ thiếu gia chiếu cố.” Còn dập đầu ba cái.

“Người làm cái gì vậy?” Phó Vịnh Hoan thấy hắn hành động như thế càng tức càng nóng.

Vô Ưu nước mắt chảy ròng.”Thiếu gia không cần ta hầu hạ, ta đây còn sống làm gì? Ta đến trong rừng tìm cây thất cổ, mệnh này không cần cũng được.”

Hắn nói rất chân thành, Phó Vịnh Hoan khóc lên.”Người giận ta sao? Ta đã không cha không mẹ, ở Tề gia một ngày không có yên ổn, người là người ta thân cận nhất, hiện tại lại nói chết cũng không liên quan tới ta, người không cần tử, ta chết trước là được.”

Nói xong, Phó Vịnh Hoan đúng là tìm khăn trắng.

Bọn khóc khóc nháo nháo, tổng quản biết được, lập tức chạy đến.

Vô Ưu quật khí, Phó Vịnh Hoan cũng muốn tìm cái chết, làm cho tổng quản hai bên không biết làm sao.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, là Tề Tín Sở đã trở lại.

“Đang làm cái gì? Khóc sụt mướt thành bộ dáng này?”

Phó Vịnh Hoan nhìn thấy y, cả giận nói: “Không cần người lo! Ta không phải là người Tề gia, chết hay sống đều tùy ta.”

Hắn cầm lấy khăn trắng, làm dáng muốn lên treo cổ tự sát.

Tề Tín Sở bước lên trước vài bước, tát thẳng vào mặt hắn, lạnh lùng nói: “Vì hạ nhân dỗi, lại nói muốn tìm cái chết! Người là chủ tử vô dụng như vậy, còn có giống chủ tử nữa sao?”

“Ta là không xứng làm chủ tử, người mới là chủ tử, ta là nô tài hầu hạ người, buổi tối cho người chà đạp! Cuộc sống như vậy, ta sống làm gì?” Phó Vịnh Hoan chỉ trích y, khóc lớn ra tiếng, rốt cuộc khó có thể chịu được ban đêm thân thể của bản thân bị y lật tới lật lui cùng xâm phạm, hắn phản kháng không được, lại cảm thấy được sung sướng vạn phần mỗi lần trời sáng hắn đều rất hận bản thân.

Tề Tín Sở quay sang Vô Ưu, trừng mắt giáo huấn hắn một chút.

“Không thấy được thiếu gia nhà người đang khóc sao? Đi lấy bồn nước ấm, bỏ khăn lại đây giúp hắn sát sát mặt, đừng làm cho hắn tức giận. Người muốn tức chết hắn sao? Người làm cho hắn tức thành như vậy, có giống với quy tắc của một người hầu trung tâm sao? Người phó không giống phó, là muốn tạo phản sao?”

Vô Ưu bị Tề Tín Sở lớn tiếng giáo huấn, lập tức liền lau nước mắt, đi lấy nước ấm lại đây.

Tề Tín Sở cầm lấy bố khăn giúp Phó Vịnh Hoan sát mặt.

Phó Vịnh Hoan khước từ không nguyện ý. “Người không cần lo cho ta, ta sống phiền lắm rồi, mệt mỏi lắm rồi.”

“Người không biết cái gì mới là chân chính phiền cùng mệt! Dem nước mắt lau khô, nếu có thời gian khóc, bằng không đến *** giúp ta làm việc đi.”

“VẬY buổi tối người đừng tới tìm ta nữa! Ta chịu không nổi, chịu không nổi bản thân rõ ràng là nam nhân, lại phải cùng người làm chuyện đó.”

“ĐƯỢC.”

Y đáp ứng rõ ràng như vậy, làm cho nước mắt Phó Vịnh Hoan đọng trên gương mặt, khiếp sợ ngay cả khóc đều đã quên.

“Người nói cái gì?”

“Người không cần bồi ta nữa, bắt quá không thể ở nhà miên man suy nghĩ, đến chiều cố việc trong *** giúp ta đi!”

“Là thật sao? Người không phải gạt ta chứ?”

“Lau nước mắt đi, nói mình là đại nam nhân, lại khóc sụt sùi, tìm cái chết, làm sao giống nam nhân? Thật giống đàn bà.”

Phó Vịnh Hoan bị y nói vậy hết xanh lại trắng, lập tức nghĩ đến chuyện mình vừa làm, sắc mặt không khỏi phấp phỏng.

Tề Tín Sở nói đúng, nào có nam nhân khóc rống đòi sống đòi chết, mình đích xác tựa như đại cô nương. Hắn vội vàng lấy bố khăn lau hết nước mắt.

Tề Tín Sở lại giúp hắn đem bố khăn nhúng qua nước ấm, sau đó để trên mặt hắn lau.

“Ta tự làm.” Hắn khóc khiến ánh mắt sưng đỏ, bị Tề Tín Sở gần gũi sát mặt, cảm thấy được vô cùng khó chịu.

“Xấu hổ cái gì? Mới như vậy mà xấu hổ, làm sao có thể quản lý một cửa hàng?”

“Người muốn cho ta quản lý một cửa hàng?”

Phó Vịnh Hoan lần thứ hai khiếp sợ gương mặt nhìn y. Trước kia đều là ở ban đêm nhìn y, ánh nến không rõ, có khi là không có ánh nến, bởi vì phần lớn thời điểm Tề Tín Sở trở về đều rất khuya, hắn ngủ say, không có khả năng cầm đèn, hơn nữa y vừa lên giường liền từ phía sau muốn hắn.

Nhìn y ở khoảng cách gần như vậy, hắn mới phát hiện Tề Tín Sở bộ dạng cũng không khó xem. Trước kia hắn cho rằng y là đê tiện tiểu nhân, cho dù bốn mắt nhìn nhau, cũng có ý đem ánh mắt bỏ qua một bên, căn bản chưa từng nhìn kỹ y.

Tề Tín Sở bề ngoài cương mãnh, cực có khí khái nam tử hán, thô mi hắc mắt, cái trán cao, thiên đình có quang, thoát nhìn chính là tướng mạo phú quý diện mạo chẳng những có anh khí nam tử hán, hơn nữa nhìn lâu còn cảm thấy được vô cùng anh tuấn.

“Có chút sưng lên!”

Tề Tín Sở khẽ vuốt má trái hần.

Phó Vịnh Hoan lúc này mới lấy lại tinh thần, mới nhớ lại vừa rồi y tát hần một cái, đem bên má trái hần đánh sưng lên.

“Ý người là sao, còn không phải là do người!”

Hần nén giận? Mặt hần lại đỏ, cảm giác bản thân đang làm nũng với y.

Tề Tín Sở không có biểu tình gì, y đi lấy hộp thuốc, ở trên má trái phần nộn của hần xoa được. Được kia thanh lương, xoa chốc lát, cả má trái không còn đau.

“Đến tột cùng là vì chuyện gì phải đi tìm chết?”

Phó Vịnh Hoan ngậm miệng không chịu trả lời.

Tề Tín Sở chuyển hướng sang Vô Ưu, “Nói a, chuyện gì khiến chủ tớ các người nháo lên, muốn đi tìm chết?”

“Bẩm nhị thiếu gia, bởi vì mới có một cây vải mới giá hai trăm hai, thiếu gia thực rất thích, nhưng mua không được, sau lại lại bị người khác mua rồi, thiếu gia về nhà không vui hơn nữa tiểu nhân nhắc tới chuyện đại thiếu gia, thiếu gia mới tức giận. Đều do tiểu nhân hầu hạ thiếu gia không tốt, không nói được lời dễ nghe an ủi thiếu gia.”

Vô Ưu thành thật trả lời, không để ý Phó Vịnh Hoan ở một bên xấu hổ ra hiệu, hần thành thật đem nguyên chuyện nói rõ ràng, làm cho Phó Vịnh Hoan thiếu chút nữa xấu hổ chết.

“Vì một cây vải?” Tề Tín Sở chuyển mắt sang Phó Vịnh Hoan.

Phó Vịnh Hoan thật muốn che mặt trốn đi. Vì một cây vải mà tranh cãi kịch liệt, tìm cái chết, Tề Tín Sở nhất định cho rằng hần là tiểu hài tử bị cương sinh hư.

“Rất thích đến như vậy? Vịnh Hoan?”

Không nghĩ tới y lại không châm chọc hần, thậm chí mắng hần một chút, ngược lại hỏi hần có rất thích không, Phó Vịnh Hoan mặt đỏ nói: “Là ta không đúng, cây vải kia cũng không có gì, nào có người dùng hai trăm hai đi mua vải? Ta cũng không phải hoàng thân quốc thích, là ta lúc ấy phiền lòng, mới mượn cớ để nói chuyện của mình.”

Tề Tín Sở nghe xong cũng không lên tiếng, thản nhiên nói: “Nếu là mượn chuyện để nói, chắc người ở nhà rất nhàm chán. Ta ở thành đông mở một cửa hàng hoa, nơi đó gần miếu Thất Tiên Nữ, đồn đãi đều nói Thất tiên nữ yêu hoa, cho nên người lên núi bái Thất tiên nữ, sẽ đi mua một bó hoa, người đi quản lý cửa hàng đó đi! Ta sẽ dạy người những việc cơ bản, bất quá việc xem sổ sách rắc rối, người nguyện ý làm không?”

Vừa nghe có việc làm cho hần phụ trách, Phó Vịnh Hoan rất muốn thử.

So với việc ở nhà, hối hận cho rằng bản thân ở Tề gia ăn không ngồi rồi thì thật là tốt.

Hướng hồ vừa rồi Tề Tín Sở lại đáp ứng mình về sau không cần hầu hạ y nữa, y thoát nhìn cũng không phải là nói dối, hần nhất định phải nhận việc này!

“Được, đương nhiên được, ta cũng rất muốn vì Tề gia ra một phần lực.”

“Ngày mai trời chưa sáng đã phải dậy, trước tiên chúng ta đi xem nông dân trồng cây, cũng không thể ngủ nướng như trước được.”

“Không thành vấn đề, ta có thể.” Phó Vịnh Hoan trong lúc vô tình lộ ra nụ cười vui thích.

Bàn tay to của Tề Tín Sở đang vuốt ve má hần thả xuống, đi ra khỏi phòng của Phó Vịnh Hoan, lập tức vô thanh vô tức đi đến tiệm vải.

5. Chương 5

Edit: Hầu lão

Beta: Lynn

Phó Vịnh Hoan rời giường vẫn còn buồn ngủ.

Bởi vì tối qua quá vui, hần không ngủ được, tới nửa đêm mới ngủ, ngủ không quá một hai canh giờ đã bị Vô Ưu lay tỉnh, nói Tề Tín Sở ở đại sảnh chờ hần, hần mới vội vàng thay quần áo ra ngoài.

Bởi hần hoàn toàn không hiểu, cho nên Tề Tín Sở nói từ việc nhỏ đến việc to, ngay cả làm thế nào xem loại hoa, giá cả hàng hóa cùng khoản cần chú ý đều nói rất rõ ràng.

“Vĩnh Hoan, ngươi là người chưởng quản một tiệm, không cần mọi chuyện tự mình làm, như chuyện dọn hoa nặng nhọc thì có thể để người khác làm. Ta tìm một tiểu nhị tốt trong tiệm, tên là Trương Tam, người có thể gọi hần là Trương Tam ca, về sau do hần dọn hoa, mọi việc hần cũng sẽ giúp người xử lý. Tiệm này toàn bộ là người chưởng quản, người muốn làm cái gì thì làm cái đó, lát nữa về tiệm, ta sẽ dạy người ghi chép sổ thế nào.” Tề Tín Sở giới thiệu Trương Tam với hần.

Trương Tam rất cao, thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, diện mạo rất thành thật. Gã vừa thấy Phó Vĩnh Hoan thì đã ngẩn người, ngại ngần gã đầu nói lời thành thật.

“Phó thiếu gia, bộ dạng người rất đẹp, như thiên tiên trên trời hạ phạm, ta vừa thấy đã choáng váng, muốn nói là Thất tiên nữ miếu hiền linh, tiên nhân đến trong tiệm chúng ta.”

Gã đem hần so sánh với Thất tiên nữ, Phó Vĩnh Hoan hần là không vui đến cực điểm, nhưng giọng quê của Trương Tam rất nặng, vừa nói xong lời cũng hiểu được có chút mạo phạm, lập tức đỏ mặt cúi đầu gã vô cùng thành thật, cũng khiến cho cảm giác không vui của Phó Vĩnh Hoan biết mất không thấy, hần biết gã không phải cố ý mạo phạm.

“Trương Tam ca là người hiểu hoa, nếu người có gì không hiểu, có thể thỉnh vấn hần.”

Trương Tam vội phẩy phẩy tay, “Nhị thiếu gia, người là chủ tử, ta là tiểu nhị người mời về, nói cái gì thỉnh vấn, đây không phải là muốn sách sát ta sao?”

Phó Vĩnh Hoan cười, nhất thời cảm thấy Trương Tam mặc dù quê mùa, nhưng cực kỳ đáng yêu.

Mà nụ cười của hần, trăm mị bỗng sinh, làm cho Trương Tam đỏ mặt cả ngày, khi đi bày hoa, suýt nữa ngã nhào.

Đã biết lượng hàng, Tề Tín Sở đưa hần vào trong ***, dạy hần xem sổ sách, còn dạy một số công việc chú ý khi ứng phó với khách nhân.

Y dạy rất nhiều, Phó Vĩnh Hoan vẫn có cái hiểu cái không, chỉ vì hần chưa từng trải qua chuyện buôn bán.

Tề Tín Sở lạnh nhạt nói: “Nếu người chăm chỉ, lúc đầu mặc dù vất vả, nhưng lâu dần, sẽ có thành quả. Nếu người không chăm chỉ, cửa hàng này sẽ sụp, đến lúc đó tiểu nhị trong *** sẽ không có cơm ăn, chính người nhìn mà lo liệu đi! Ta biết người thanh khiết thông minh, sẽ làm được.”

Bất cứ lời nào cũng không hữu dụng bằng một câu “Sẽ làm được” của Tề Tín Sở nói với hần, hơn nữa y lại khen y “thanh khiết thông minh”, khiến cho Phó Vĩnh Hoan kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn y.

Hắn nghĩ Tề Tín Sở ghét hắn tựa như mình ghét y, cho nên khi Tề Triết Hoài vừa mất, y mới cố ý bảo người chưa tới mấy ngày đã đốt quan tài, còn mạnh mẽ xâm phạm hắn, thậm chí cứ mỗi bảy ngày đi đến phòng hắn.

Mỗi lần nhìn thấy Tề Tín Sở, y đều nói lãnh đạm, như không làm chuyện đó với hắn, cũng như trong mắt không có sự hiện hữu của hắn, như cho rằng hắn ở Tề gia là kẻ ăn không ngồi rồi, không ngờ y lại sẽ khen ngợi mình.

“Người sao biết ta thông minh hay không?” Phó Vịnh Hoan nhin không được liền hỏi.

Tề Tín Sở dừng một chút mới trả lời: “Tề lão gia thường nói người thông minh hơn người, mặc dù hắn cũng chiều Triết Hoài, nhưng người nếu chỉ là thanh mai trúc mã với Triết Hoài, tuyệt đối không là nguyên nhân chính cho người ở Tề gia ăn không ngồi rồi. Là người khiến cho hắn vui, hắn vô cùng thích người.”

Phó Vịnh Hoan giật mình nhìn chăm chăm Tề Tín Sở. Hắn lần đầu nghe Tề Tín Sở nhắc đến huynh trưởng cùng cha ruột của y, nhưng y xưng hô với cha ruột lại là “Tề lão gia”, giống như không phải cha của y vậy.

“Người sao lại gọi cha người như thế?”

Tề Tín Sở nhìn ánh mắt của hắn sâu không thấy đáy, “Là hắn muốn ta gọi như vậy, ở trong lòng hắn, ta không phải con của hắn, là một sai lầm.”

Đáy lòng Phó Vịnh Hoa phát lạnh. Hai chữ “sai lầm” này nghe sao nặng nề dữ dội, hắn chưa bao giờ tưởng tượng Tề bá phụ đối với hắn cùng Triết Hoài hòa ái dễ gần như vậy lại bảo con trai ruột của mình gọi hắn là Tề lão gia, còn nói hắn là sai lầm.

“Người gạt ta? Bá phụ không có khả năng làm như vậy đúng không? Ta không phải con trai ruột của hắn nhưng hắn đối với ta tốt như vậy, sẽ không như vậy đối với con trai ruột, đúng không?” Phó Vịnh Hoan không tin mà truy vấn.

Về mặt Tề Tín Sở lạnh nhạt nói: “Gọi cái gì không quan trọng, quan trọng là ...Ta muốn thành người như thế nào, cho dù ta ở trong mắt hắn là một sai lầm, cuộc sống của ta cũng không phải vì hắn mà tồn tại.”

Phó Vịnh Hoan bỗng nhiên rất muốn vươn tay ôm lấy cánh tay của Tề Tín Sở, nhưng hắn không vươn tay.

Trước vẻ mặt lạnh nhạt của nam tử thoát nhìn như nam tử hán đỉnh thiên lập địa, cho dù gặp cảnh suy sụp cũng không cam chịu, hắn bỗng nhiên cảm thấy chính mình vì khối vải mà tranh cãi, khóc tìm cái chết thật buồn cười cỡ nào.

Trong khoảng khắc, hắn cảm thấy chính mình vô cùng nông cạn ngu xuẩn, chịu không nổi bốn chữ khen ngợi “thanh khiết thông minh” kia. Hắn cúi đầu xấu hổ, trong lòng ẩn ẩn một ý thức trách nhiệm chưa bao giờ có.

Hắn nhất định đem tiệm này vực dậy!

“Ta sẽ chường quản tiệm này thật tốt, sẽ không để người hối hận khi giao cho ta.”

Tề Tín Sở cười.

Phó Vịnh Hoan chưa từng thấy nụ cười của y, nụ cười của y như toàn thân phát sáng, sáng đến mức làm cho hắn cảm thấy Tề Tín Sở tuần mỹ đến làm cho ngực hắn kinh hoàng.

Vì sao trước kia hắn không hề phát giác, Tề Tín Sở lại có bộ dạng đẹp như vậy? Anh khí của y lộ ra ngoài, khí chất ngọc thụ lâm phong, có thể nói là đệ nhất mỹ nam tử trong thành a!

Trách không được tổng quản nói bộ dạng y không tệ, nếu không phải con vợ lẽ, có thể cùng tiểu thư nhà giàu thành thân cứu Tề gia. Hắn có thể tưởng tượng, nếu Tề Tín Sở cùng Tề Triết Hoài đổi chỗ cho nhau, sẽ có bao nhiêu bà mỗi bước đến đại môn của Tề gia, chỉ vì muốn bàn chuyện thành thân với y.

Ngay cả hắn là nam tử ở cùng hắn đã lâu, còn cảm thấy tim nhảy loạn nếu là nữ tử? Chỉ sợ sớm hãm sâu trong vòng tình, khó có thể tự kiềm chế.

Lúc đầu phải dậy thật sớm, trời chưa sáng đã mờ mẫn xuất môn, Phó Vịnh Hoan có chút không quen, nhưng vừa biết được Tề Tín Sở còn xuất môn sớm hơn hắn, cho dù hắn không có thói quen cũng ngoan xuất môn sớm.

Trương Tam đối với hắn phi thường tốt, nếu hắn có gì không hiểu đều hướng gã thỉnh giáo, gã lập tức sẽ trả lời chỉ bất quá hắn đứng gần một chút, Trương Tam sẽ đỏ mặt thẹn thùng.

Mùa đông vừa đến, hoa trở nên sang quý, người mua cũng dần ít, buôn bán vắng vẻ rất nhiều, Tề gia phát mỗi người một bộ quần áo mùa đông, kiểu dáng, chất liệu đều giống năm trước, nhưng màu thay đổi sang màu đỏ của niềm vui.

So sánh với quần áo của Phó Vịnh Hoan thường mặc, thì cái này là một bộ sần sùi, Vô Ưu giúp hắn xếp vào trong tủ, để tránh hắn nhìn bộ quần áo này lại nhớ đến cây vải đã bị mua, lại nghĩ chuyện không vui.

Nhưng Phó Vịnh Hoan cũng không còn để ý đến chuyện vải kia.

Theo mùa đông đi đến, hoa trở nên rất quý cho nên người mua cũng ít đi, lượng hoa nhập vào vì không ai mua mà héo đi, mọi thứ đều phải tốn phí, tháng này lại thành ra lỗ vốn, khiến cho hắn lòng như lửa đốt.

Một câu “Người sẽ làm được” của Tề Tín Sở, khiến cho hắn cảm thụ sâu sắc trách nhiệm to lớn, nhưng thời tiết thiên nhiên biến hóa, thật sự khó có thể thay đổi, không phải hắn muốn thay đổi là có thể.

Mọi người tới mua hoa là vì đến Thất tiên nữ miếu cầu nhân duyên, phần lớn là cô nương có vài cô nương mặc xiêm y vải thô, khuôn mặt tiêu tụy, cho dù vào mùa hè hoa có nhiều, cũng không nhất định mua được một bó hoa đẹp vào trong miếu cầu phúc, huống chi là mùa đông.

Sau khi Phó Vịnh Hoan quản tiệm này, mới biết dân gian khó khăn.

Có khi nhìn cô nương mua hoa, thuận miệng cùng đối phương nói chuyện vài câu, hắn mới hiểu được không phải mỗi người cũng may mắn như hắn, có Tề gia hào phú như vậy chiếu cố cho nên cô nương này mới có ý khẩn cầu tìm được lương tể (người chồng lương thiện), trải qua cuộc sống an ổn.

Cũng bởi vậy, trong lòng hắn nảy lên tình cảm thương hại. Hắn biết được các cô nương có hy vọng nói không nên lời đều đặt trên mỗi đóa hoa, nếu mua không được, vẽ ảm đạm trên mặt khiến cho hắn nhìn mà cũng bi thương.

Hắn suy nghĩ một biện pháp bất biến, phái tiểu nhị trong *** xếp hoa giấy, mặc dù không phải hoa thật, nhưng luôn có một đóa hoa nhỏ xinh đẹp có thể hiển cho Thất tiên nữ, hắn nghĩ Thất tiên nữ cũng có thể hiểu được tâm sự của các cô nương này.

Giá của hoa giấy rất rẻ, so với hoa tươi vào mùa đông thì rẻ hơn đến chín phần, các cô nương bần cùng đến bái Thất tiên nữ liền nguyện ý mua, bởi vậy buôn bán lời được một ít ngân lượng.

Cũng bởi buôn bán rất thuận, tiệm lân cận lại cũng bắt chước hắn bán hoa giấy, nhưng hắn là người đầu tiên phát minh, hơn nữa có cô nương nói đến nơi này mua hoa bái Thất tiên nữ lập tức cầu được nhân duyên tốt, cho nên thanh danh tiệm hắn lan truyền rộng, Trương Tam khen hắn có ý nghĩ khôn khéo.

Không chỉ kiếm được ngân lượng cho mình, hắn thấy các cô nương vui vẻ cúi chào, vui vẻ về nhà, trong lòng hắn cũng cảm nhận được sung sướng.

Nhưng hắn rất muốn người khen ngợi lại không ở Tề gia, đương nhiên cũng nhìn không thấy sổ sách buôn bán thành công hoa giấy của hắn. Tề Tín Sở vì bàn chuyện làm ăn mà xuống nam Trường Giang, suốt nửa tháng cũng không có ở nhà.

Y chưa bao giờ xuất môn lâu như vậy, khiến cho Phó Vịnh Hoan rất không quen, nóng lòng muốn y nhanh trở về, thấy sổ sách mình đưa lên, cho y thấy mình đem tiệm bán hoa kinh doanh phát đạt.

Hắn muốn cho Tề Tín Sở biết y giao gian tiệm này cho hắn tuyệt không uống phí, hắn thật sự chăm chỉ kinh doanh.

Hai mươi ngày sau, Tề Tín Sở mới đưa một thân mệt mỏi về trước nhà trước đêm giao thừa, y về nhà lập tức ngã đầu ngủ, đi trên đường không biết bao nhiêu mệt mỏi, tổng quản không đành lòng đánh thức y, để cho y ngủ một ngày.

Bởi vì hai ngày nữa tới lễ mừng năm mới, Phó Vịnh Hoan vẫn khẳng khẳng muốn mở cửa tiệm, bởi vì năm mới sẽ có rất nhiều thiên kim tiểu thư lên miếu Thất tiên nữ bái lạy.

Thấy hần kiên trì, Trương Tam cũng không cự tuyệt, dù sao gã cũng là kẻ độc thân, liền cùng Phó Vịnh Hoan mở tiệm.

Năm ngày tiếp theo, ngân lượng kiếm vào là toàn bộ thu nhập của mùa đông, làm cho Phó Vịnh Hoan cười toe toe.

Hần vui sướng đem sổ sách đưa cho Tề Tín Sở xem qua.

“Người làm không tôi a, tiệm này ta đổi sang danh nghĩa của người, là sản nghiệp của Phó Vịnh Hoan người, không phải là tài sản của Tề gia! Ngân lượng kiếm được đều là của người, bất quá nếu lỗ vốn, người cũng phải tự chịu trách nhiệm.”

Tề Tín Sở nhường mảy, ngữ khí rất có khen ngợi, làm cho Phó Vịnh Hoan vô cùng vui mừng.

Bây giờ cuộc sống của Phó Vịnh Hoan cơ hồ cùng tiệm này cột chặt cùng nhau, hơn nữa trời chưa sáng đã đi ra tiệm, khi mặt trời lặn mới về nhà, Tề Tín Sở lại không công mà muốn đem tiệm này đem cho hần, đây là lễ vật rất lớn a.

Phó Vịnh Hoan vừa nói vừa cười, nếu không phải là một người lớn, không thể giống như đứa nhỏ chạy lên ôm lấy Tề Tín Sở, chỉ sợ hần sớm đã ôm y.

Phó Vịnh Hoan vừa về tới trong phòng, thấy Vô Ưu không nói lời nào, chỉ lo ở đầu giường lui cui mở bao giấy gói đồ gì đó, hần vui vẻ đem chuyện vừa rồi nói với Vô Ưu lần nữa.

Vô Ưu cũng nhiễm sự vui sướng của hần, cười nói: “Ta sớm nói nhị thiếu gia là người tốt.”

Lần trước hai người vì câu nói kia mà không vui, hiện nay Phó Vịnh Hoan lại gật đầu nói phải.

Nhìn đồ vật đóng gói ở trên đầu giường, hần nhìn không được hỏi: “Đây là cái gì?”

“Tổng quản sai người mang tới, nói là nhị thiếu gia từ Giang Nam mang về đưa cho người. Hần nói sắp đến sinh nhật người, hần ở Giang Nam nhìn thấy cái này, cảm thấy rất thích hợp với người.”

Tề Tín Sở lại tặng hần lễ vật? Y đã muốn sang tiệm lại cho mình, còn có lễ vật nào lớn hơn cửa tiệm này?

Phó Vịnh Hoan mở bao giấy dầu ra, thoáng chốc gật mình sửng sốt, toàn thân đều run rẩy. “Đây, đây...”

“So với vải trước thì cái này hấp dẫn hơn nhiều! Người xem, không chỉ có màu tử lam, còn có màu xanh đậm, hai cây vải này không biết bao lâu thời gian mới làm ra được, nhị thiếu gia thật có tâm.” Vô Ưu nói.

Phó Vịnh Hoan ôm vải, vui vẻ đến mức nước mắt suýt nữa chảy ra. Hai cây vải này so với cái bày bán còn tinh xảo, xinh đẹp hơn, hơn nữa mỗi cây vải đều đủ may hai bộ quần áo, không giống cây trước chỉ có thể làm được một bộ. Lúc trước hắn có bao nhiêu tiếc nuối không mua được cây vải kia, hiện nay còn có bấy nhiêu sung sướng khi được hai cây vải này.

“Hắn thật tốt! Hắn đối với ta thật tốt!” Phó Vịnh Hoan thích vô cùng, quyến luyến không rời mà vuốt ve vải.

Nhìn chủ tử lâu rồi không cao hứng như thế, Vô Ưu cũng nhịn không được nở nụ cười.

“Thiếu gia không đi nói lời cảm tạ sao?”

“Nói, nói lời cảm tạ?”

Vô Ưu gật đầu nói: “Đúng vậy, thiếu gia, nhị thiếu gia đối với người rất tốt, người phải đi nói với hắn tiếng cảm ơn chứ.”

Vô Ưu nói có lý, vì thế Phó Vịnh Hoan xoay xoay niết niết đi đến trước thư phòng của Tề Tín Sở chuẩn bị nói lời cảm tạ với y.

“Tín, Tín Sở.”

Trước kia Phó Vịnh Hoan đều gọi tên lẫn họ, hiện nay hắn sửa lại xưng hô, gọi thật thân thiết.

Tề Tín Sở đang xem hợp đồng, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Người tặng ta vải, ta nhận rồi, cảm ơn người.” Phó Vịnh Hoan bước vào bên trong, vừa vui vừa thẹn với vàng nói lời tạ ơn.

Tề Tín Sở không có biểu cảm gì: “Người thích là được rồi.” Y lần nữa cúi đầu xem hợp đồng.

Phó Vịnh Hoan ở trên ghế xoa xoa tay, hắn không muốn đi ra ngoài, nhưng ở chỗ này như mình đang làm phiền Tề Tín Sở hắn muốn tiến tới đứng bên cạnh y, lại cảm thấy thật quái dị, đành phải ngồi trên ghế vô vị xoa xoa tay.

Nhưng ngồi lâu thật sự nhàm chán, hắn rón ra rón rán đi đến bên người Tề Tín Sở, lại phát hiện Tề Tín Sở nào có đang nhìn hợp đồng gì, hợp đồng trên bàn y đều lật ngược lại.

Phó Vịnh Hoan xoay người từ ánh mắt của Tề Tín Sở nhìn lại, mới biết được ánh mắt y đang nhìn đến vị trí vừa rồi chính mình đã ngồi, cho thấy y vừa rồi luôn luôn nhìn hẩn.

“Người làm gì nhìn lên ta?”

Trong lòng có Phó Vịnh Hoan có niềm vui sướng không nói nên lời, có lẽ là nhiệm phải loại tình cảm vui sướng, hẩn nói chuyện lại mang chút ngừ khí hờn dỗi mà chưa bao giờ nói qua với Tề Tín Sở.

Làn da trắng kiện của Tề Tín Sở lại ửng lên đỏ ửng nhàn nhạt, khiến Phó Vịnh Hoan cũng thẹn thùng, chung quy cảm thấy được không khí nóng, có chút ngượng ngùng, rồi lại có chút sung sướng vô lời.

Hẩn cúi đầu, vắn về góc áo của mình.

Bàn tay to của Tề Tín Sở đi tới hông của hẩn, nhẹ nhàng ôm hẩn hẩn đỏ mặt, một chút cũng không cự tuyệt, ngược lại theo tư thế của y mà ngồi ở bên cạnh y, dựa vào y.

Phó Vịnh Hoan nhấc đầu, thao thao bất tuyệt nói về chính mình khi trông coi tiệm, mới biết dân gian khó khăn, cũng vì để cho cô nương bản cùng mua được hoa đẹp, hẩn mới xếp hoa giấy bán, không ngờ lại được hoan nghênh lớn vậy.

Tề Tín Sở khẽ nói với hẩn: “Đó là tâm địa người tốt, biết săn sóc người khác, chỉ cần người săn sóc tâm tình của khách nhân, người sẽ vẫn có khách tới cửa.”

Phó Vịnh Hoan giương mắt nhìn y, thấy y lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình, không khỏi lần nữa cúi đầu, chung quy cảm thấy hơi nóng từ thắt lưng nơi bị y ôm nóng lên.

Hẩn vắn vắn về góc áo của mình, nhỏ giọng nói chuyện cũ: “Tâm địa ta không tốt! Ta từng mắng người, mắng rất khó nghe.”

Tề Tín Sở ảm đạm cười, “Triết Hoài vừa mới chết, tâm tình người không tốt cũng là bình thường. Nào có thể thanh mai trúc mã vừa chết, người cái gì cũng quên sao?”

Phó Vịnh Hoan thấy y nói rất bình thường, như không đem chuyện lúc trước để trong lòng, bất quá hẩn cũng không thích y dùng loại ngữ khí không để ý này, như quan hệ hai người bọn họ rất xa cách lại nói như thế, đó là trước kia không biết, không biết lẫn nhau, hiện nay hiểu nhau, cũng coi như thân cận chút.

Huống chi hai người còn từng phát sinh quan hệ thân mật, tuy rằng không phải hẩn tự nguyện phát sinh, nhưng ngoại trừ lần đầu tiên hai người va chạm da thịt, Tề Tín Sở chưa từng làm hẩn đau đớn, mà còn làm cho hẩn vui sướng liên tục. Nếu không phải hẩn chán ghét như vậy, nói không chừng quan hệ của hai người còn có thể tiếp tục.

“Người đừng nói như chuyện không liên quan đến mình, Triết Hoài cùng ta là thanh mai trúc mã, nào có thể người cùng ta lại không phải?” Giọng hấn cho chút quở trách cùng bất mãn.

Ba người ngay cả chơi cùng không cùng một chỗ, những luôn ở trong nhà chạm mặt nhau, nếu muốn nói là thanh mai trúc mã, Tề Tín Sở cùng là thanh mai trúc mã của Phó Vịnh Hoan hấn, làm gì đem quan hệ của hai người nói xa vời?

Hấn chán ghét cách nói tựa như không đoái hoài của y.

“Vịnh Hoan.”

Tề Tín Sở vẫn ôm lấy thắt lưng của hấn chặt thêm, thanh âm khàn khàn gọi hấn khiến trong lòng nhảy loạn.

Phó Vịnh Hoan không kìm lòng nổi đem mặt tiến sát.

Ngay lúc đôi môi chạm nhau, ngoài cửa truyền đến tiếng kêu kinh hãi của tổng quản, nhắm thẳng thư phòng mà đến.

“Nhị thiếu gia, tin tức lớn, tin tức lớn a.”

Phó Vịnh Hoan lấy tay đẩy ngực y ra, vội vàng đứng lên, mặt đỏ bừng.

Bọn họ vừa rồi lại thiếu chút nữa...thiếu chút nữa hôn nhau, hấn đang làm gì chứ?

Hấn rõ ràng chán ghét Tề Tín Sở đối với hấn có hành vi thân mật, như thế nào còn có thể tự mình dâng lên? Hấn như thế nào muốn làm, như thế nào lại làm ra chuyện như vậy? Hấn chỉ đến cảm tạ y tặng vải cho hấn, không phải đến tự động hiến thân!

Thấy tổng quản đẩy cửa vào, Phó Vịnh Hoan tâm tình mâu thuẫn, lập tức lác người qua hấn, không biết tin tức trong miệng hấn là gì.

Phó Vịnh Hoan vừa vào trong phòng của mình, Vô Ưu còn đang sắp xếp hai cây vải kia.

“Thiếu gia, người có thể làm bốn bộ quần áo! Người muốn may kiểu nào? Ngày mai ta bảo sư phó may, vừa vặn đến ngày sinh nhật người là có thể mặc.”

Phó Vịnh Hoan vuốt ve vải, nghĩ đến Tề Tín Sở đối với hấn thật tốt, trong lòng của hấn lan tràn ngọt ngào.

Vì quà tặng y đối với hần thật tốt, hần bỗng nhiên có chủ ý khác.

6. Chương 6

Edit: Hầu lão

Beta: Lynn

Phó Vịnh Hoan phân phó Vô Ưu, nếu hai cây vải kia tốt như vậy, Tề Tín Sở lại là chủ tử của Tề gia, vậy phải làm một bộ cho y, để cho y xuất môn bên ngoài cũng có thể diện đẹp mắt chút.

“Mỗi cây vải ta đều làm một bộ, phần còn lại thì làm cho nhị thiếu gia hai bộ đồ mới, bất quá đừng nói cho hần biết. Ta muốn làm xong sẽ đưa cho hần, gây ngạc nhiên cho hần.”

Vô Ưu nghe xong cũng rất vui vẻ, chung quy cảm thấy sau khi thiếu gia quản tiệm bán hoa, càng thông suốt nhân tình nghĩa lý hơn lúc trước, cũng càng hiểu được nhị thiếu gia rất tốt.

“Được, ta lập tức đi tìm sư phó.”

Phân phó Vô Ưu làm việc, hần vô cùng yên tâm.

Hôm sau, Phó Vịnh Hoan như thường lệ đến cửa hàng bán hoa trông coi, còn không biết trong nhà phát sinh chuyện vui gì. Mãi cho đến khi Vô Ưu nhắc tới, hần mới biết được tổng quản lúc ấy vọt vào phòng nói tin tức gì.

“Thiếu gia, người có biết một gã thương nhân Giang Tô thỉnh bà mỗi tới làm mai cùng nhị thiếu gia không?”

Phó Vịnh Hoan đang thay quần áo, vừa nghe đến việc này, động tác chậm lại.

Vô Ưu không hiểu tâm tình của hần, tiếp tục nói chuyện ồn ào huyên náo gần đây trong Tề gia.

“Nghe nói thương nhân Giang Tô phi thường có tiền có thế, là ngày ấy khi nhị thiếu gia xuống Giang Tô đi mua vải là kết bạn. Thương nhân kia như rất tán thưởng nhị thiếu gia, bà mỗi nhiều lần đến đây, ta thấy việc này nhất định sẽ thành.”

“Phải, phải không? Vậy chuyện này là một chuyện tốt to lớn a!”

Phó Vịnh Hoan tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng lại như có một lỗ hổng, hần miễn cưỡng cười vui, cật lực giả bộ vô sự, nhưng lúc sau ở trên giường, trở mình vài lần cũng không ngủ được.

Bề ngoài Tề Tín Sở không tệ, năng lực lại cường, cũng trách không được thương nhân quyền khuynh nhất thời muốn hần làm con rể, đây đối với Tề Tín Sở mà nói là chuyện vô cùng tốt, nhưng vì sao hần không cao hứng được?

Là hần lòng khoan dung quá nhỏ, ghen tị Tề Tín Sở vận quá tốt, hay là...hay là hần ghen tị thiên kim tiểu thư kia vận khí tốt?

Mấy ngày liên tiếp, vẻ mặt Phó Vịnh Hoan hoảng hốt, mà ngay cả Trương Tam cũng nhìn ra được. Trương Tam bởi vì thân phận của mình, cũng không dám hỏi nhiều.

Ngày đông trôi đi, mùa xuân đi tới, ánh mặt trời chiếu sáng ấm áp, giá cả hoa cũng giảm đi dần, cũng bởi vì mùa xuân tới, cô nương lên miếu Thất tiên nữ cúng bái nhiều hơn.

Nhưng không phải mỗi người đều mua được hoa đẹp, hoa giấy cung không đủ cầu, mà ngay cả Phó Vịnh Hoan cũng gia nhập vào hàng ngũ xếp hoa giấy, cũng không kịp bán ra.

Trương Tam đề nghị nói, “Phó thiếu gia, người chúng ta chỉ có mấy người, như vậy xếp cũng không kịp! lảng giềng với ta phụ nửa phần đông, nếu nói xếp mấy bông hoa tính một đồng, nhất định có người nguyện ý hỗ trợ và giúp đỡ.”

“Điều này cũng là một cách hay, bằng không chúng ta làm sao xếp cho kịp!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Trương Tam vội vàng gật đầu.

Phó Vịnh Hoan gật đầu nói: “Vây giao cho người làm.”

Sau khi Trương Tam lo liệu chuyện này, Phó Vịnh Hoan không cần xếp hoa giấy nữa, chỉ cần khi khách nhân đến, chào hỏi khách khứa là được rồi, nhưng khách nhân có tốt có xấu.

Tuy có cô nương thành tâm khẩn cầu nhân duyên, nhưng cũng có đấng tử tử (có lẽ là những kẻ dê xồm...) đến đây nhìn cô nương xinh đẹp, mà Lý Đại con trai cả của Lý gia ở trần bên vừa thấy Phó Vịnh Hoan như thiên tiên, liền thường xuyên giả danh mua hoa tới đây dây dưa với hần.

Phó Vịnh Hoan không chịu nổi quấy nhiễu này, hần tuy biết mình khá, nhưng bị loại nam tử háo sắc như vậy dây dưa thì thật cao hứng không nổi.

Hần nhìn không ra chính mình thân là nam tử, rốt cuộc làm sao đẹp đến mức làm cho mấy kẻ nam nhân này kia dây dưa mãi.

May mắn có Trương Tam chống đỡ, không để Phó Vịnh Hoan đi ta đón tiếp gã, thời gian lâu, Lý Đại cũng biết không còn thú vị nữa, dần dần cũng không đến đây nữa, Phó Vịnh Hoan mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng bởi như thế, thời gian nhàn tản nhiều lên, Phó Vịnh Hoan có nhiều tâm tư suy nghĩ đến chuyện hôn nhân của Tề Tín Sở.

Mỗi ngày hắn bận đến tối mới về nhà, mỗi khi muốn mở miệng hỏi Vô Ưu chuyện này tiếp diễn sau đó, lại ập a ập ứng không mở miệng được.

Đây đối với Tề Tín Sở là chuyện tốt, hắn cũng không là gì với Tề Tín Sở, lấy tư cách gì mà ngăn cản hôn nhân này? Lại nói Tề Tín Sở đối với hắn rất tốt, nào có thể hắn lại không nhìn đến ý được?

Cái này da thịt thân cận, đối với hắn mà nói là chuyện thống khổ không chịu nổi, Tề Tín Sở nếu có hôn nhân này, tự nhiên còn có nương tử chiếu cố, cũng không có khả năng quán lấy hắn, đối với hắn mà nói không có gì là không tốt.

Nhưng bận một ngày về nhà, nửa đêm lăn qua lăn lại ngủ không được, hắn thường thường nghĩ nếu ngày ấy tổng quản không có kêu to gọi nhỏ tiến vào, thì nụ hôn kia với Tề Tín Sở sẽ ngọt ngào cỡ nào.

Nghĩ đến xuất thần, hoàn hồn, hắn mới biết chính mình lại suy nghĩ loại chuyện vô sỉ nhưng thân thể từng bị Tề Tín Sở âu yếm vẫn quên không được xúc cảm của bàn tay to lớn y phủ lên người, càng quên không được thanh âm trầm thấp gọi tên mình.

“Ta đây làm sao vậy?”

Thân thể dưới chăn nóng dần lên, hắn đưa tay xuống, dục vọng giữa hai chân vì nghĩ đến Tề Tín Sở mà sưng lên.

Hắn thâm nhập vào quần, bắt chước cách âu yếm của Tề Tín Sở trượt lên xuống, sung sướng nảy lên ọt.

Biết rõ một mình làm chuyện này thật sự thẹn đến cực điểm, nhưng trước kia tâm linh vạn phần bài trừ chuyện này, hiện nay lại khát vọng không thôi.

Trời ơi, hắn còn muốn Tề Tín Sở làm chuyện này!

Cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, hắn muốn trở lại cái ôm của Tề Tín Sở, để cho y ôm chặt hắn, đối với hắn làm hết thấy chuyện xấu hổ này.

Rõ ràng biết là không nên nghĩ như vậy, nhưng hắn muốn thấy ôn nhu của Tề Tín Sở dưới vẻ ngoài nghiêm khắc, cũng khó mà tự kiềm chế.

Hắn muốn y, rất muốn rất muốn y! Lần đầu biết cái gì gọi là tương tư.

Hắn cũng hiểu được vì sao có cái tồn tại của gần nhau trong gang tấc mà như biển trời xa cách.

Bọn họ cùng tồn tại dưới mái hiên của Tề gia, phòng của hai người cách nhau một hành lang dài, nhưng khoảng cách của hai người đã như trời cách đất, khiến người ưu sầu.

Sinh nhật của Phó Vịnh Hoan là cuối tháng, qua năm mới chính là tới sinh nhật của hắn, vì ngày này, Tề Tín Sở trăm bận còn về nhà trước giờ.

Chỉ có vài người thân cận giúp Phó Vịnh Hoan tổ chức, Phó Vịnh Hoan đã vô cùng vui vẻ.

Vô Ưu, tổng quản cùng Trương Tam đều tự mang theo quà mừng nho nhỏ, cùng bị rượu phạt Phó Vịnh Hoan bởi vì quá mức vui vẻ, còn uống hết một bầu rượu.

Mọi người uống đến một nửa, thì Tề Tín Sở vô cùng bận rộn mới gấp gấp trở về.

Phó Vịnh Hoan mắt hồng hồng liếc nhìn Tề Tín Sở, y an vị bên trái của hắn, hắn rất muốn kéo y sam của y, nhưng vẫn còn nhút nhát không dám, đành phải vẫn uống rượu.

Đợi đến khi hắn uống sạch bầu rượu thứ hai, Tề Tín Sở đưa tay đặt lên trên bầu rượu thứ ba, không cho hắn uống nữa. “Uống rượu tổn thương người, vui vẻ cao hứng uống hai bình là được rồi, bình thứ ba không cần uống nữa.”

“Ừ.” Phó Vịnh Hoan nghe lời điềm nhẹ đầu. Thời gian gần đây hai người đều bận rộn, căn bản rất khó gặp nhau, hôm nay nhìn thấy Tề Tín Sở. cuối cùng cảm thấy tim nhảy loạn.

Lúc tiệc rượu tan, Tề Tín Sở đứng lên, Phó Vịnh Hoan do dự chốc lát, rốt cuộc địch không được khát vọng khe kéo góc áo của hắn. Tuy rằng hắn quả thật có lẽ vật muốn tặng cho Tề Tín Sở, nhưng trong lòng càng muốn cả hai người bên nhau.

Hắn nhỏ giọng nói: “Tín Sở, người có rảnh không? Ta có vật muốn tặng cho người, ở trong phòng ta.”

“Vậy đến phòng người lấy đi.”

Phó Vịnh Hoan bị y nhìn chăm chú đến đỏ bừng mặt, đành phải ngượng ngùng đứng lên dẫn đường.

Hắn vừa mới đi tới, vì uống quá nhiều, cho nên bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo, Tề Tín Sở ở phía sau đỡ lấy hắn, thể nhiệt của y truyền tới, chỉ có hương vị của nam nhân xông vào mũi, hắn thiếu chút nữa không chế không được chính mình hướng vào ngực y mà cọ.

“Ta đỡ người đi.”

“Cảm ơn.”

Phó Vịnh Hoan phát tay muốn Vô Ưu đi xuống, hấn bị Tề Tín Sở nữa ôm đi đến phòng, thể nhiệt của y khiến cho hấn thầm nghĩ muốn dựa vào y cả đời cả kiếp như vậy.

Mở cửa, tiến vào phòng, Phó Vịnh Hoan đem quần áo trên giường lấy ra cho Tề Tín Sở xem. Đây là đại lễ mà hấn hồi đáp lại y.

“Người tặng vải cho ta có thể may hai bộ, ta đều làm cho người một bộ, người thích không?”

Thời gian Tề Tín Sở nhìn hấn nhiều hơn so với nhìn quần áo, nhưng y vẫn mở miệng trả lời, nhưng đa phần là khách khí: “Rất thích, cảm ơn người. Vốn dĩ vải này sẽ làm quần áo cho người, người lại may cho ta, ta rất vui.”

Phó Vịnh Hoan vỗ vỗ quần áo trên tay. Lúc trước cây vải kia ra giá hai trăm hai, chất vải quần áo này còn tốt hơn cây vải kia, chỉ sợ không có cái giá này.

Tề gia đã xuống dốc như thế, Tề Tín Sở vì Tề gia đi sớm về muộn, nhưng y vẫn vì mình xuống nam Trường Giang mua hai cây vải này, hấn đối với mình đến tột cùng là tâm tư gì?

“Vải này rất đắt?” Tâm tư hấn rối bời. Nếu y thật sự đối với hấn có một tia tâm tư, vì sao vẫn muốn cùng người khác thành thân?

“Tạm tạm.” Y đáp ngắn gọn, tựa phong cách nói chuyện như cũ của y.

Phó Vịnh Hoan ngẩng đầu nhìn y, cố gắng cười vui nói: “Bất quá cũng may người xuống Giang Tô, ta nghe nói...” Thanh âm của hấn trở nên nhỏ đi, “Ta nghe nói có hào phú muốn người làm rể, muốn gả nữ nhân cho người.”

Tề Tín Sở mặc không lên tiếng, làm cho trong lòng Phó Vịnh Hoan bỗng nhiên nảy lên một trận thống khổ.

Tâm sự tồn đọng một thời gian dài trong tim, làm cho hấn muốn mở miệng rồi lại không dám hỏi muốn nói ra tâm sự của bản thân, rồi lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, tâm tình không ngừng mà giãy giụa, thống khổ vạn phần.

“Người...người sẽ lấy sao?”

Tề Tín Sở thần nhiên nói: “Người để ý sao?”

Hắn rất để ý! Biết rất rõ ràng mình không nên để ý, nhưng trong lòng hắn lại vạ phần để ý. Phó Vịnh Hoan quay đầu đi chỗ khác, nước mắt cũng không nghe lời cứ trượt xuống, thống khổ trong thời gian này rốt cuộc che dấu không được.

Hắn muốn nhào vào cái ôm của Tề Tín Sở biết bao, để cho y siết chặt trong vòng tay y.

“Ta thật kỳ quái, rõ ràng bảo mình không nên để ý, nhưng...nhưng không hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng, nhưng...” Hắn mượn cảm giác say mới dám chảy lệ, nhưng câu “để ý” quá mức trầm trọng, lại thế nào cũng nói không được.

Phó Vịnh Hoan che mặt mà khóc, lại nghĩ như thế nào, hắn cũng biết chính mình là gánh nặng của Tề Tín Sở.

Tề Tín Sở đứng lên, thân ảnh cao lớn bước tới từng bước, bóng đen bao phủ thân ảnh của hắn.

Hai mắt Phó Vịnh Hoan nhắm lệ ngẩng đầu nhìn y bị bóng che khuất vẻ mặt, nước mắt trượt xuống bên má.

Ngay sau đó, hắn bị Tề Tín Sở kéo vào trong lòng!

Bờ vai rộng ngày nhớ đêm mong ôm hắn thật chặt, nam tính độc hữu chính là sức nóng hết sức ấm áp vào ban đêm.

Chớ nói chi là Tề Tín Sở có mùi đặc biệt trên người luôn vây lấy cả người hắn, khiến hắn xụi lơ đem cả thân thể dựa vào y.

Nâng cái cằm trắng nhỏ của hắn lên, Tề Tín Sở bao phủ lên đôi môi của hắn.

Tim hắn đập cuồng loạn trong cái ôm của Tề Tín Sở, tim của hai người dựa vào nhau thật gần, thỉnh thoảng đập mạnh, không biết là của mình, hay là của Tề Tín Sở.

Phó Vịnh Hoan hận không thể đưa hắn cùng chính mình dung hòa thành một, tuy hai mà một.

Hai người môi lưỡi giao nhau, dây dưa kịch liệt.

Khi hai người ngã xuống giường, hắn đã chạm vào ngực của Tề Tín Sở, nói là lời ở tận sâu trong đáy lòng của mình.

“Ta thích người! Tín Sở, ta rất thích người! Không biết bắt đầu từ lúc nào, ta đã thay đổi cảm giác với người, người không cần cười ta, không cần xem thường ta.”

Tề Tín Sở không đáp, nhưng kịch liệt kéo vạt áo của hắn xuống, bàn tay to âu yếm trên thân thể trắng tuyết của hắn.

Khi Phó Vịnh Hoan giúp Tề Tín Sở cởi quần áo, Tề Tín Sở cũng làm cho hắn trần như nhộng, thân thể hai người xích lửa giao diệt cùng một chỗ, không một cảm giác nào về rét lạnh của đầu xuân.

“Tín Sở, Tín Sở, ta thích ngươi, rất thích.”

Tựa như muốn đem lời tận đáy lòng toàn bộ nói ra, đôi môi đỏ mọng của Phó Vịnh Hoan không ngừng tuôn ra ái ngữ.

Khi Tề Tín Sở tiến vào bên trong cơ thể của Phó Vịnh Hoan, hắn không cảm giác đau đớn, chỉ cảm giác tê dại cùng cảm giác thoải mái nảy lên toàn thân, khiến hắn không khỏi khẽ rên rỉ.

“Ừm a...a...Tín Sở, Tín Sở...A!”

Đầu tóc của hắn ở trên gối vũ động cuồng loạn, mái tóc đen tuyền trở bên tán loạn, ván giường vì sự kịch liệt quá độ của hai người mà phát ra tiếng vang.

Tề Tín Sở hôn lên đôi môi thơm của hắn, thâm nhập vừa sâu vừa mạnh, mỗi lần ra vào đều làm cho thân thể hắn cơ hồ không thể chịu đựng được khoái cảm mãnh liệt như vậy, càng làm cho hắn rên rỉ liên tục.

“Vịnh Hoan! Vịnh Hoan!”

Thanh âm Tề Tín Sở gọi hắn càng thêm thâm tình hơn so với bình thường, khiến cho hắn nghe xong máu như chảy xiết, như trong thanh âm y có hàng vạn hàng nghìn tình ý gọi tên hắn, làm cho hắn lần nữa đạt đến cao trào.

“Tín Sở, a...A!”

Toàn thân hắn run rẩy, bị bàn tay to lớn của Tề Tín Sở âu yếm, cảm giác âu yếm kia so với tiết tấu của chính hắn bất chúc mà động còn vui mừng vạn phần.

Tề Tín Sở chế trụ thất lực nhỏ nhắn của hắn lần thứ hai tiến vào, một cảm giác ê ẩm tê dại lại nảy lên toàn thân.

Một đêm hoan ái, hai người cơ hồ không hề chớp mắt.

Sau khi thỏa mãn, hai người vô lực mà ôm nhau ngủ, hắn ôm chặt cánh tay của Tề Tín Sở, cũng luyến tiếc buông y ra.

Phó Vịnh Hoan mở to mắt, mới phát giác Tề Tín Sở vẫn còn nằm trên giường của hắn, chỉ bất quá y đang mở to mắt nhìn hắn, không biết đã tỉnh lại và nhìn hắn bao lâu.

Hắn đỏ mặt, thấy bên ngoài đã là một mảnh sáng trắng, hoảng sợ.

“Bây giờ là giờ nào?”

“Sắp giữa trưa.”

Phó Vịnh Hoan thiếu chút nữa kêu lên, “Hai chúng ta lại ngủ đến gần giữa trưa?”

Tề Tín Sở đưa tay ôm lấy thân trần của hắn, “Tối hôm qua chúng ta đã thảo luận thật sự như vậy, ngủ đến trưa cũng không phải là chuyện không thể.”

Y nói chuyện lại ngả ngón, hơn nữa bàn tay còn lại còn trên mông của hắn vuốt ve.

Cảm xúc của bàn tay to ấm áp kia làm cho Phó Vịnh Hoan khe khẽ ngừng rồi lại thở, nhưng nỗi đau dưới thân cũng có thấy đem qua hoan ái kịch liệt cỡ nào, sáng nay không thể lại phóng đảng tiếp như vậy được.

“Ta không được.” Phó Vịnh Hoan quần lấy cánh tay của y, mặt đỏ lên, ghé vào tai của hắn khẽ nói: “Chỗ kia sẽ đau.”

Hành vi làm nũng này khiến cho một tay của Tề Tín Sở đưa hắn ôm vào trong lòng yêu thương không thôi, hắn thì thỏa mãn hưởng thụ sự biếng nhác của hai người sau khi thân mật.

Bất qua mới ôm nhau chưa được một khắc, Phó Vịnh Hoan như thấy đồ gì đó, lập tức bò lên người, hét lớn: “Quần áo, quần áo a.”

Đồ đạc quăng ở đầu giường như vậy, một góc bị gối chặn lại, phần còn lại đều rơi xuống đất dính tro bụi.

Phó Vịnh Hoan cực kỳ không muốn, lập tức đem quần áo tặng riêng cho Tề Tín Sở kéo lên, hỏn hển nói: “Người xem, đều dơ rồi, vậy sao mà mặc?”

“Bảo tiểu Hồng giặt là được rồi, không có gì mà! Lại đây, để cho ta ôm thêm một lát nữa.”

Tề Tín Sở muốn hắn quay lại nằm trên khuỷu tay của mình, cái bộ dạng này tựa như hắn Phó Vịnh Hoan là vật sở hữu của y vậy.

Mặt Phó Vịnh Hoan lại đỏ, không biết y lại có một mặt bá đạo như vậy.

“Sắp giữa trưa rồi, chúng ta tốt nhất nên dậy đi! Bị người ta biết hai người chúng ta ngủ cùng nhau, vậy sao được?”

“Vô Ưu cùng tổng quản đã sớm biết, còn thẹn thùng cái gì? Còn nữa lâu rồi không ôm người, tối hôm qua người đáng yêu đa tình như vậy, khiến dư vị còn vang mãi a!”

Phó Vịnh Hoan mặt đỏ, lập tức hờn dỗi, ngượng ngùng. Dù sao tối hôm qua chính mình quá to gan, chủ động nâng thất lưng ôm y, thanh thanh rên rỉ, lắc lư thất lưng.

“Không cho phép người nói lại chuyện tối hôm qua.” Hắc sinh khí nho nhỏ, bị Tề Tín Sở nói như vậy, khiến cho hắc vừa xấu hổ vừa thẹn thùng.

“Người lại đây nằm thì ta không nói.”

“Làm sao trước kia cũng không biết người lại bá đạo như vậy, xấu xa!”

Phó Vịnh Hoan trừng mắt liếc y một cái, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh y, đem mặt như trước tựa vào ngực y.

Tề Tín Sở vẫn nhìn mặt của hắc, khiến cho mặt hắc đỏ như lửa, nhỏ giọng mắng y một câu.

“Có cái gì đẹp chứ? Đừng nhìn nữa!”

7. Chương 7

Edit: Hầu lão

Beta: Lynn

“Người làm cho đôi mắt của ta luyến tiếc dời đi.” Tề Tín Sở thâm tình đáp lại Phó Vịnh Hoan.

“Miệng lưỡi trơn tru!” Mặt Phó Vịnh Hoan ửng đỏ, trong lòng lại ngọt ngào vô cùng.

Tề Tín Sở không ngừng vuốt ve tấm lưng trần của hắc, sờ soạng hồi lâu lại có nhiệt khí khác thường từ dưới bụng dâng lên, hắc không khỏi hỏn hển thở, cố gắng muốn đem tâm tư dời đi chỗ khác.

“Cái kia, cái chuyện người xuống phía nam Trường Giang...”

Hắn còn chưa hỏi xong, nhưng trên thực tế hắn vô cùng để ý chuyện hôn nhân này có thể thành công, hơn nữa hắn cùng Tề Tín Sở đã quan hệ như vậy thì tính làm sao.

Ngay cả đêm qua kích tình vô cùng mãnh liệt, nhưng dù sao cũng là phát tiết ***, quan hệ của hai người rốt cuộc có lâu dài hay không, mới là yếu điểm mà hắn muốn chú ý.

“Không có bà mối tới cầu hôn, đó là truyền lầm, đối phương đích xác nhờ một bà mối đến truyền lời, nhưng là bà mối kia muốn nói việc hôn nhân của người khác. Đối phương cũng không lớn hơn ta bao nhiêu, làm sao có nữ nhân có thể lập gia đình? Hắn cũng không phải năm tuổi thì sinh được tiểu hài tử.”

Tề Tín Sở đáp rất rõ ràng, làm cho nút kết trong lòng của Phó Vịnh Hoan được tháo bỏ.

Hắn nâng mặt lên, cười sáng như hoa, dường như toàn bộ mây đen sương mù đã thành hư không.

Tề Tín Sở vuốt ve khuôn mặt trắng nõn, thanh âm trầm thấp mang theo cái khàn khàn của ***, “Đừng cười với ta như vậy nữa, bằng không ta sẽ muốn ăn ngươi! Nhìn vẻ mặt ngươi biết ta không muốn thành thân thì cười như vậy, như đang nói ngươi thích ta biết bao.”

Hắn đích thật là thích y a, đêm qua nói với y không biết bao nhiêu lần! Lời nói của y với hắn có một câu nghi vấn, Phó Vịnh Hoan liền hướng y hỏi.

“Ăn, ăn ta?” Hắn nhất thời khó hiểu.

Tề Tín Sở ưỡn thắt lưng lên, bộ vị ưỡn lên vừa vặn chạm vào nơi tư mật của hắn, làm cho hắn thoáng chốc đỏ bừng.

“Ngươi, ngươi làm cái gì?”

Phó Vịnh Hoan kinh hô một tiếng, bàn tay của Tề Tín Sở âu yếm hắn, vui thích nảy lên thân thể hắn, nhưng bộ vị đêm qua nhiều lần nhận Tề Tín Sở đã không thể lại kích tình hoan ái.

“Không sao, ta sẽ không đi vào, ta thích nhìn vẻ mặt vui thích của ngươi.”

“Nhưng, nhưng...” Hắn thăm dò nơi sưng lên của Tề Tín Sở. Chính hắn cũng là nam tử, đương nhiên biết được nếu không được phát tiết sẽ khó chịu cỡ nào.

Hắn run rẩy vươn tay, vỗ về bộ vị mà lúc trước chưa từng qua như vậy nếu Tề Tín Sở nguyện ý giúp hắn, vậy hắn sai không thể làm cho y vui thích được chưa?

Hắn ở bên tai của Tề Tín Sở nói ra ý nguyện của bản thân.

Tề Tín Sở thở hắt vì kinh ngạc, sau đó chậm rãi tuôn ra, thanh âm khàn khàn đến cơ hồ không tiếng, trên mặt hoàn toàn bao phủ bởi ***.

“Người xác định?”

Phó Vịnh Hoan đưa tay ôm cổ của y, thắt lưng cọ sát vào thắt lưng của y, để cho vật cứng của y ngay tại vùng lân cận của mình hần thoáng gặp thắt lưng, để cho vật cực đại của y đi vào bên trong thân thể của mình.

Tề Tín Sở phát tiếng gầm nhẹ, Phó Vịnh Hoan thì phát tiếng rên khe khẽ, còn như có chút rất miễn cưỡng, nhưng hần không hối hận.

Vui thích lúc sáng sớm này đây mang chút đau đớn, nhưng Tề Tín Sở tự kiềm chế mà ôn nhu khiến cho Phó Vịnh Hoan lần nữa đạt cao trào.

Hần ôm chặt nam tử trước mặt, lần đầu tiên cảm thấy cuộc đời lại hạnh phúc thỏa mãn như thế.

Mấy ngày nay, cả ngày Phó Vịnh Hoan đều cười tủm tỉm, Trương Tam thấy hần thay đổi, không khỏi vì hần mà cao hứng.

“Phó thiếu gia, người gần đây tâm tình rất tốt, lúc trước tâm tình của người rất lạ nha.”

Phó Vịnh Hoan cắm đóa hoa vào lọ, nhớ tới lúc trước mình hiểu lầm, bây giờ hần nhớ tới cảm thấy rất buồn cười.

“Lúc trước ta hiểu lầm một chuyện, trong đầu quái quái, bây giờ mới biết biết đều là ta hiểu lầm, tự nhiên là không có việc gì rồi.”

“Đúng vậy, Phó thiếu gia, có việc gì cũng phải hỏi rõ ràng là tốt nhất, không nên để trong lòng, buồn phát bệnh thì ngược lại là không tốt. Ta thấy bây giờ người rất tốt.” Trương Tam là thật lòng quan tâm hần, lập tức đáp lời.

“Cảm ơn người, Trương Tam ca, về sau ta sẽ chú ý.” Nụ cười của hần mang đầy vui sướng.

Trương Tam đỏ mặt nhanh chóng quay đầu, vội vàng làm việc.

Phó Vịnh Hoan thấy sắc trời đã tối, dặn dò Trương Tam nhớ đóng cửa, mình rời đi trước.

Phó Vịnh Hoan đi qua ngã tư đường, đi vào một cửa hàng dầu của Tề gia.

Mỗi chấp tới Tề Tín Sở đều ở tại cửa hàng dầu này xem sổ sách, y một người làm hai người dùng, thật sự phân thân hết cách, không thể đến tiệm hoa đón hân.

Cho nên Phó Vịnh Hoan đều đến sớm ở đây chờ y, hai người bọn họ cũng không làm cái gì, cũng chỉ là một người ngồi nhàn hạ một người xem sổ sách, nhưng sổ sách nhiều loại, Phó Vịnh Hoan thấy y vất vả như thế, thực vì hân mà đau lòng.

“Tín Sở.” Thấy y hôm nay đặt biệt một nhọc, hai tay Phó Vịnh Hoan xoa bóp bờ vai của y, nhỏ giọng nói: “Ta cũng biết xem sổ, người đưa một ít cho ta xem, một mình làm không hết thì một mỗi như vậy.”

Tề Tín Sở mỉm cười, “Có nhiều sổ sách có quý, người xem không hiểu đâu, tiệm bán hoa của Trương Tam cùng tiểu nhị đều là người thành thật, sẽ không âm thầm gian lận. Tề gia đổ nhanh như vậy, thứ nhất là bởi vì Tề lão gia bệnh nặng không quản chuyện, người quản sổ sách làm không ít mưu tính, thứ hai là vì...” Y nói tới đây thì ngừng lại.

Phó Vịnh Hoan hỏi tiếp: “Thứ hai là vì cái gì?”

Thanh âm của Tề Tín Sở có chút lãnh khốc, “Thứ hai là vì Triết Hoài lãng phí.”

Vì sao mỗi lần y nhắc đến Triết Hoài đều là ngữ khí này?

“Triết Hoài không có xấu như vậy! Ta cùng hân từ nhỏ như hình với bóng, hân là người tốt.” Phó Vịnh Hoan nhin không được mà phản bác.

“Có lẽ hân đối với người không xấu, nhưng hân thật sự không đáng là người tốt tương phản với người, tâm địa của hân vô cùng độc ác, làm việc lại mười hai vạn phần hạ lưu.”

Y lại dùng từ ác độc hạ lưu hình dung Tề Triết Hoài? Phó Vịnh Hoan tức giận.

Tề Triết Hoài cũng đã chết, y còn muốn bịa đặt nói xấu hân!

Nói như thế nào, Tề Triết Hoài đối với hân thật sự rất tốt, hân không cho phép người khác ở trước mặt hân mắng Tề Triết Hoài? Cho dù là Tề Tín Sở cũng không được.

“Có lẽ Tề bá phụ đối với người không tốt, chỉ đối với Triết Hoài tốt, nhưng đây không phải lỗi của hân! Người đừng nói chuyện đều nhằm vào hân, cũng đừng vì người không phải con cả.”

Tay cầm sổ sách của Tề Tín Sở cứng đờ, “Người nghĩ rằng ta ghen tị hân sao?”

“Bởi vì người nói chuyện đều nhằm vào hân, còn, còn...” Phó Vịnh Hoan đem những lời ở trong lòng trước

kia đều nói ra hết, “Còn khiến tổng quán cùng Vô ưu đều nói xấu hẩn.”

“Người nói là ta sai tổng quán cùng Vô Ưu ở trước mặt người bịa đặt nói xấu Triết Hoài?” Tề Tín Sở biến sắc, thanh âm trầm hẳn đi.

Phó Vịnh Hoan cũng biết chính mình biểu đạt không tốt, nóng vội nói: “Ta không có ý này, nhưng, nhưng nếu không phải người muốn bọn họ nói, bọn họ làm sao nói xấu Triết Hoài được?”

Tề Tín Sở đem sổ sách ném lên bàn, sắc mặt lãnh băng nói: “Ta thật là con của lẽ, mẹ đẻ của ta là tỷ nữ của Tề gia, đây là thân thể của ta, ta vĩnh viễn cũng không thay đổi được. Nếu ta cùng người ở bên nhau là trèo cao người, vậy người cứ việc đi tìm Triết Hoài người cùng thân phận với người.”

Phó Vịnh Hoan vì lời của y mà tức giận.

“Người nói cái gì vậy? Ta từng ngại thân phận gì của người sao? Nếu không phải Triết Hoài mất, địa vị của người ở Tề gia so với phó tù cũng không bằng! Hẩn đã chết, người được thế chỗ của hẩn, nhưng cũng chưa từng thấy người cảm ơn hẩn.”

“Hóa ra người vẫn là nhìn ta như vậy! Thân phận của ta so với phó tù cũng không bằng, chẳng qua được vận may, chiếm được nguyên cái Tề gia của Triết Hoài, thậm chí còn tâm cơ sử tận, bảo tổng quán cùng Vô Ưu ở trước mặt người nói xấu Triết Hoài, rồi nói hay cho ta, khiến người ở trên giường, sẽ không kháng cự ta?”

Trong thanh âm lãnh băng của Tề Tín Sở mang theo phần nộ cùng chua xót cơ hồ nghe không ra, chính là chua xót che dấu dưới ngữ khí phần nộ ngang tàng, không bị người phát hiện.

Sắc mặt của Tề Tín Sở đã muốn chuyển sang xanh, Phó Vịnh Hoan cũng nhìn ra y phát hỏa, hẩn muốn nói gì đó để vãn hồi, nhưng trong lòng vẫn tức y nói xấu Triết Hoài, cho nên im miệng, không chịu giải thích gì thêm.

“Người về nhà đi, ta còn muốn tiếp tục xem sổ sách.”

Tề Tín Sở đè cơn giận xuống, không muốn nói gì với hẩn nữa tiếp tục cầm sổ sách xem.

Phó Vịnh Hoan cũng vì tức y, quay đầu bước đi.

Đi lần này, sau này hẩn hối hận vạn phần, bởi vì Tề Tín Sở không bao giờ đến phòng của hẩn nữa.

Sau đó hai người không còn nói chuyện nữa, Phó Vịnh Hoan đến cửa hàng để chờ Tề Tín Sở, nhưng y đã không còn ở cửa hàng đầu xem sổ nữa, đã chuyển sang nơi khác xem sổ sách, hỏi tổng quán, tổng quán nói không rõ ràng, chính là không chịu nói Tề Tín Sở ở nơi nào.

Phó Vịnh Hoan không ngờ y lại đối với hắn tuyệt tình như vậy, còn lẩn trốn hành tung của mình, hận đến đem hai bộ đồ kia xé thành từng mảnh rồi ném vào trong phòng của Tề Tín Sở cho y nhìn thấy, cho y thấy hắn rất tức giận như thế, nhưng Tề Tín Sở hoàn toàn không để ý tới hắn nữa.

Thời gian hai người bọn họ xuất môn không nhất định, thời gian Tề Tín Sở trở về phần lớn đều rất muộn.

Một ngày Phó Vịnh Hoan ở phòng không ngủ đợi y, nửa đêm Tề Tín Sở mới trở về, sắc mặt tiêu tụy khiến cho hắn nhìn không ngừng khó chịu, với lại cũng đã hết giận hơn phân nữa.

“Trở về phòng ngủ đi.” Y thản nhiên nói với hắn một câu như vậy.

Trong lòng Phó Vịnh Hoan vừa gấp lại vừa khó chịu, “Vì cái cố tranh cãi ngày đó mà ngươi không để ý đến ta như vậy, ngươi nghĩ ta còn ngủ được sao?”

Tề Tín Sở bỗng nhiên nói lên một câu rất đau đớn với hắn: “Ta không cần một người trong lòng không có ta, chỉ có nam nhân khác! Ngươi làm ta lạnh thấu tim, nếu ta ở trong lòng ngươi chính là một kẻ tiểu nhân đề tiện sai khiến người, tranh đoạt gia sản, vậy hai người ở bên nhau còn có ý gì?”

“Ngươi nói bấy bả gì đó? Trong lòng ta làm sao không có ngươi?” Lời nói lãnh đạm này của Tề Tín Sở với hắn, làm cho hắn chịu đựng đủ rồi. “Nếu trong lòng ta không có ngươi, ta sẽ nguyện ý trao thân xác cho ngươi sao?”

“Nếu là Triết Hoài cùng ta khiến ngươi chọn một người, ngươi sẽ chọn ai?”

“Triết Hoài đã chết.” Phó Vịnh Hoan gào to.

“Nếu hắn không chết?”

Phó Vịnh Hoan che mặt kêu lên: “Ta không biết! Không nên hỏi ta vấn đề này.”

Về mặt Tề Tín Sở mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi nói: “Đủ rồi, trở về ngủ đi! Ngươi khiến ta lạnh thấu tim, quần áo kia ngươi không cần cũng được, không cần ném trong phòng của ta đâu.”

“Ta, ta...” Hắn biết chuyện này mình có chút quá đáng, nhưng ai bảo Tề Tín Sở không để ý đến hắn.

“Đi ngủ đi.”

Tề Tín Sở vào phòng, tiểu Hồng đóng cánh cửa lại.

Phó Vịnh Hoan muốn gõ cửa gọi y ra nói rõ ràng, tiểu Hồng lại trong mắt nén giận trừng hăn.

“Vịnh Hoan thiếu gia, người thật độc ác! Hai cây vải kia thiếu gia dùng hết tâm mới có được, người nói không cần, ném cho hạ nhân cũng được thôi, nhưng người lại ném đến trong phòng của thiếu gia ra oai phủ đầu hăn, ai mới là tim lạnh?”

“Ta, ta...” Hăn vì cực kỳ tức giận mới làm như vậy! Trước lúc xé, Vô Ưu cơ hồ dập đầu quỳ xuống, bảo hăn ngàn vạn lần không thể làm như vậy, nếu không sẽ dẫn tới hậu quả không tưởng được. Lúc ấy hăn nổi nóng, như thế nào cũng không chịu nghe.

“Người đối với nhị thiếu gia luôn cãi vã không ngừng, nhị thiếu gia đều chịu đựng người, nhưng người làm được thì quá đáng, nhị thiếu gia thời gian này rất vất vả còn không phải vì người, ngay cả người để cho hăn hảo hảo ngủ một đêm cũng không được sao? Còn muốn nửa đêm tới đây cãi nhau?”

Tiểu Hồng tuổi còn nhỏ, nói lên những lời còn rất non nớt, nhưng nàng một bùng oán khí khiến cho Phó Vịnh Hoan rốt cuộc chỉ đứng tại chỗ không mặt mũi nào.

Hăn trở lại phòng, chảy nước mắt mà đi vào giấc ngủ.

Khi trời còn chưa sáng, tổng quản tới gọi Phó Vịnh Hoan, nói Tề Tín Sở dặn dò muốn cho hăn tìm hiểu sản nghiệp của Tề gia.

Hăn đi theo tổng quản cả ngày, cái hiểu cái không, nhưng hăn có thể cảm giác rõ ràng được tổng quản đối với hăn không bằng lúc trước.

“Vịnh Hoan thiếu gia, trong vòng một tháng người sẽ chứng quản hết yếu quyết của sản nghiệp Tề gia.”

Tâm của Phó Vịnh Hoan loạn bất kỳ. Hăn cái gì cũng không muốn quản, hơn nữa những cái đó không đáng hăn quan tâm.

“Nhưng Tề gia không phải có Tín Sở chứng quản sao?”

“Gần đây nhị thiếu gia liều chết liều sống từ sáng sớm đến tối mịt, Tề gia cuối cùng chuyển thiếu thành dư, hăn muốn buông tay cho người quản lý vừa vặn lúc trước người ở linh đường có nói, Tề gia thả cho người quản lý, còn hơn để cho hăn một người không danh không phận quản lý. Nhị thiếu gia chính là ra quyết định này.”

“Hăn tính không quản sự sao?” Tổng quản nói câu “không danh không phận” này khiến cho Phó Vịnh Hoan lòng như dao cắt, hăn biết tổng quản nói riêng những lời này khiến cho hăn khó chịu.

Nét mặt già của tổng quản cúi thấp, có thể là không muốn ở trước mặt của Phó Vịnh Hoan lộ tình cảm

khổ sở này.

“Không, nhị thiếu gia muốn rời khỏi Tề gia, vốn dĩ khi Tề lão gia sinh bệnh hần đã muốn rời khỏi nơi này, nhận trọng trách này là không muốn làm cho người thống khổ, mới cực lực chống đỡ hiện tại tình hình Tề gia đã tốt lên, hần chuẩn bị toàn bộ giao cho người.”

Phó Vịnh Hoan khóc ròng một hồi.

Tề Tín Sở chẳng những không cần hần, cũng không cần Tề gia! Đều là hần khi đó nói những lời khó nghe, khiến cho Tề Tín Sở nghĩ rằng hần ghét bỏ thân thể của y, cho rằng y là tiểu nhân tranh quyền đoạt sủng, còn xé quần áo được may từ vải hoa lệ, phát hết nóng nảy, mới khiến cho y nản lòng thoái chí mà muốn rời đi.

Hần đã mất tình yêu cùng ân nhu của Tề Tín Sở! Đều là tự làm tự chịu! Nghĩ đến đây, hần hận chính mình lúc trước miệng không chọn lời mà nói.

Tổng quản sớm nói hần có dự tính sẽ rời khỏi Tề gia, chính mình lại nói những lời nôn y, tức y, chê y, trách không được y lại chết tâm với hần, không còn tình yêu nữa.

Vô Ưu nghe tin tức, im lặng không nói trong chốc lát, mới nhỏ giọng nói ra những chuyện mà Phó Vịnh Hoan không biết.

“Vải bán ở tiệm đã không còn, nhị thiếu gia hỏi ngọn ngành ở Tô Hàng mới xuống Giang Nam. Hai cây vải kia là nhị thiếu gia đi Tô Hàng cầu mới, quá trình bất luận gian khổ thể nào, nhị thiếu gia cũng chưa từng nói có bao nhiêu khổ. Nhị thiếu gia nhìn quần áo làm từ hai cây vải kia bị xé nhỏ thành từng mảnh, tim đương nhiên sẽ lạnh.”

Tề Tín Sở không hề cùng hần gặp mặt, Vô Ưu cùng tổng quản ần ần có ý trách cứ, khiến cho Phó Vịnh Hoan vừa thương tâm vừa buồn thương, nhưng Tề Tín Sở tránh không gặp mặt khiến cho hần ngay cả muốn vắng hời cũng không có cách nào.

Nửa tháng sau, Tề gia đón một vị mà không ai ngờ tới, vì thể tình cảm của hai người vốn không thuận lợi lại đẩy lên một cơn sóng khác.

Phó Vịnh Hoan thời gian này thị sát sản nghiệp của Tề gia, tổng quản từng cái từng cái nói rõ ràng, hần cũng vì tâm thần hoảng hốt, không biết có nghe được hay không.

Sau khi về đến nhà, hần ngã vào gối lập tức ngủ, hận không thể không nghĩ đến chuyện của Tề Tín Sở.

Một ngày thị sát được một nửa, Phó Vịnh Hoan cảm thấy quá trình này vừa thống khổ vừa dài, hơn nữa suốt ngày tâm sự gắt gao nắm chặt tim của hần, rốt cuộc hần chịu không nổi, đầu đau như muốn nứt ra: “Ta không thoải mái, ta muốn trở về.”

Tổng quản thấy hấn thật sự không thoải mái, đành phải đưa hấn về.

Hai người vừa đến cửa Tề gia, đã thấy trong nhà loạn rầm rầm, không biết loạn cái gì.

Vô Ưu chạy ra, mở miệng mà cũng nói không nên lời Phó Vịnh Hoan phiền lòng muốn chết, không muốn nghe mà đi thẳng vào đại sảnh, không ngờ được lại thấy người mà cả đời này hấn chưa từng nghĩ sẽ gặp lại.

“Vịnh Hoan.”

Người vốn ở chỗ chủ vị trong đại sảnh, thấy hấn trở về, vội vàng tiến tới đón.

Phó Vịnh Hoan ngây ngốc một lát, mới giật mình mới gọi cái tên mà lâu rồi hấn chưa gọi, đơn giản là chủ nhân của cái tên này theo lý hấn là không còn trên thế gian này nữa.

“Triết Hoài! Trời ơi, Triết Hoài!” Tim hấn đập thành thịch, liền chạy như nhảy nhằm thẳng phía Tề Triết Hoài.

Tề Triết Hoài vui vẻ mà ôm chặt hấn trong ngực.

Phó Vịnh Hoan khóc rống thất thanh, thanh mai trúc mã tâm tâm niệm niệm đã chết giờ sống lại, ai có thể không vui sướng muốn điên lên.

“Một năm, tất cả mọi người nói ngươi đã chết, mặc dù ta không tin, nhưng quan phủ cũng suy đoán ngươi đại khái đã chết, sao biết còn có thể gặp lại ngươi.”

“Ta rơi xuống sơn nhai, phía dưới là hồ sâu, cho nên không chết, chẳng quan gãy chân lại không thấy đại phu, tự mình nổi lại xương, liền biến thành có chút chân ngắn chân dài, ở ngoài nghỉ ngơi một chút, lúc sau tốt lên mới trở về.”

Tại Phó Vịnh Hoan xem ra, gã gặp đại nạn, có thể tứ chi kiện toàn, đây là mĩ sự của nhân sinh hạnh phúc nhất rồi.

“Không sao, trong thành có nhiều đại phu giỏi, chúng ta gọi người đến khám chân cho ngươi.”

Phó Vịnh Hoan ngẩng mặt, hai tay vuốt ve khuôn mặt của Tề Triết Hoài Tề Triết Hoài cầm tay hấn, vô cùng vui sướng.

Phó Vịnh Hoan khẽ nắc nói: “Ngươi xem bộ dáng cùng lúc trước kém rất nhiều.”

“Bên ngoài vất vả, không thể so với ở trong nhà. Người xem bộ dáng vẫn giống như trước, thậm chí còn đẹp hơn lúc trước, là bởi vì lâu rồi ta không nhìn thấy người sao?”

Phó Vịnh Hoan trong nước mắt mang nụ cười, lời không đúng đắn này chính là giọng của Tề Triết Hoài, chính là huynh đệ tốt từ nhỏ đến lớn.

8. Chương 8

Edit: Hầu lão

Beta: Lynn

“Đại thiếu gia đã trở về.” Vô Ưu hét to một tiếng.

Tề Triết Hoài vốn nhìn khuôn mặt tươi cười của Phó Vịnh Hoan thì lập tức đông lạnh lại, không cao hứng nói: “Ta về nhà lâu như vậy, bảo người đi gọi hần đến đây, hần lâu như vậy mới đến.”

Phó Vịnh Hoan bị Tề Triết Hoài cầm tay, đoán trước là Vô Ưu biết Tề Tín Sở trở về, mới kêu to lên cho hần biết.

Ngay khi hần vừa mới rút tay ra, Tề Tín Sở bước vào đại sảnh.

Phó Vịnh Hoan bỗng từ trong tay của Tề Triết Hoài rút tay về, đứng ra xa một tí. Hần cùng Tề Tín Sở đã cãi nhau mặt lạnh, không muốn để cho Tề Tín Sở hiểu lầm hần cùng Tề Triết Hoài có quan hệ.

Tề Triết Hoài muốn làm chính sự, bởi vậy cũng không cùng Phó Vịnh Hoan ôn chuyện, gã lần nữa ngồi vào chủ vị, kêu một tiếng tổng quản.

Tổng quản lập tức đến trước mặt.

Tề Triết Hoài dáng vẻ đại thiếu gia như duỗi tay ra, “Đem tất cả sổ sách đưa cho ta, chìa khóa kim khóa khóa vật quý giá trong nhà cũng mang đến.”

Tổng quản khom người thấp giọng nói: “Đại thiếu gia, thật cao hứng khi người đã trở về, nhưng sổ sách là người làm chủ mới có thể xem, chìa khóa tự nhiên cũng ở chỗ hần.”

“Nếu ta đã trở về, không phải ta làm chủ chứ là ai?”

Tề Triết Hoài vùng tay lên, tựa hồ sẽ một quyền đánh tới tổng quản.

“Đại thiếu gia, trước khi người gặp chuyện không may cha người đã đem Tề gia giao cho nhị thiếu gia, hàng năm đưa hai nghìn lượng cho người tùy ý sử dụng.” Tổng quản ngắc mặt, những lời này nói đến đào tâm đào phế, chỉ vì muốn nói sự tình, kỳ thật Tề Triết Hoài trước khi gặp chuyện không may đã biết.

“Cha ta bệnh nặng, thần trí không rõ, bằng không làm sao lại lập di ngôn loạn thất bát tao như thế? Một năm hai nghìn lượng? Có lắm không, một tháng bạc tiêu phí của ta cũng còn hơn số đó.”

“Huyện thái gia có thể làm chứng, di thư kia cũng là huyện thái gia đến nhà tuyên bố.”

Tổng quản càng cung kính trả lời, dường như biết trả lời như vậy sẽ làm Tề Triết Hoài tức giận, bởi vậy hẳn nói chuyện càng cẩn thận và cung kính, chỉ sợ làm cho Tề Triết Hoài càng thêm không vui.

“Người nô tài làm phản, chỉ nói lời phản chủ! Bảo người cầm đến, thì người cầm hết đến đây.”

Sắc mặt Tề Triết Hoài thay đổi, gã một cước đá vào người của tổng quản Tề Tín Sở kéo tổng quản ra sau, một đá này đá lên trên người Tề Tín Sở.

Thần sắc trên mặt Tề Tín Sở không thay đổi, vẫn uy nghiêm lãnh khốc, phủ phủ quần áo âm thanh lạnh lùng nói: “Đi xuống, ai cho người ngồi vào chủ vị, đó là chỗ của ta.”

Nghe vậy, sắc mặt Tề Triết Hoài thay đổi.

Biểu cảm Tề Tín Sở lạnh như băng, hoàn toàn không để ý đến bộ dạng tác uy tác phúc của gã bộ dạng kia không chỉ vô dụng với y, càng làm cho y khinh bỉ gã.

“Người nghe rõ cho ta, một năm hai nghìn lượng, không nhiều không ít, còn lại cùng người khác ngang hàng, mùa hè cùng mùa đông mỗi bộ y phục, một năm ba đại lễ thêm chút đồ ăn, nếu người không thích, thì có thể rời khỏi Tề gia.”

“Người loại ti tiện dám dùng ngữ khí này nói với ta? Tề gia là của ta, không phải của người!”

Tề Triết Hoài vùng tay lên, muốn nắm lấy quần áo của Tề Tín Sở giơ đám.

Tề Tín Sở đem gã đẩy ngã xuống đất, luận về khí lực, y so với Tề Triết Hoài thối nhà giàu thì có lực hơn.

“Người đã nhận là của người, người đi nói cho quan phủ nghe a! Ai mới là chủ nhà.”

Lời của Tề Tín Sở làm cho Tề Triết Hoài không cách nào nói lại, chỉ có thể tức giận bỏ đi.

Phó Vịnh Hoan không biết có nên đuổi theo không, chung quy vẫn vì lo lắng cho Tề Triết Hoài mà đuổi theo Vô Ưu nhìn mà dậm chân.

Tề Tín Sở buồn bã nhìn bóng của hần chót lát, lập tức quay đầu lại, kiên cường tinh thần nói: “Ta muốn tiếp tục đến tiệm làm việc. Nếu Triết Hoài trở về, thì an bài hần ở căn phòng trước kia.”

Y vừa xuất môn, tổng quản vẻ mặt bi thương rưng rưng mắt kêu to: “Xong rồi, Tề gia sẽ loạn!”

Phó Vịnh Hoan đuổi theo, nói hết lời hay, Tề Triết Hoài mới bắt cam bắt nguyện trở lại Tề gia lần nữa.

Hiện tại Tề gia ăn dùng tiết kiệm, chỉ là hai thứ ăn mặc này, người hầu hạ của Tề Triết Hoài đã bị gã mắng đến thối đầu bất đắc dĩ, tổng quản đành phải muốn người thay hần ra ngoài làm một phần thưởng, mới làm cho gã người bớt cơn tức.

Vô Ưu một mặt bi thảm nói: “Thiếu gia, người đuổi theo làm gì? Vất vả lắm người mới cùng nhị thiếu gia gặp mặt một lần, người đuổi theo như vậy, trong lòng của nhị thiếu gia nghĩ như thế nào, người cũng không để ý sao?”

“Triết Hoài mới vừa về, nào có thể Tề gia ngay cả chút ấm áp cũng không cho hần sao? Ta đuổi theo làm gì? Tổng quản cùng Tín Sở không đuổi theo mới kỳ quái.”

Vô Ưu nghe xong càng thêm sầu lo, “Hần trở về sẽ gây sóng gió! Thiếu gia, người hay là ít ở bên cạnh hần thì hơn.”

Phó Vịnh Hoan tức giận nói: “Không cho phép người nói tiếp! Triết Hoài đối với ta rất tốt, các người làm gì mà đem hần như tiểu nhân mà đối đãi?”

Vô Ưu gấp đến độ tranh cãi, “Người cùng hần cùng một chỗ sẽ chịu thiệt! Người không thấy ở trên đại sảnh, đại thiếu gia ồn ào tranh gia sản sao? Nếu không phải nhị thiếu gia ép hần dừng lại, ai còn có thể ép hần được? Trong mắt của hần chỉ có lợi ích, không có tình cảm.”

Phó Vịnh Hoan không vui đến cực điểm, hướng ngoài cửa nói: “Người đi ra ngoài cho ta, người nói thêm một câu nói xấu Triết Hoài nữa, ta sẽ không cần người hầu hạ.”

Vô Ưu hết cách đành ra ngoài.

Từ đó về sau, Phó Vịnh Hoan cùng Tề Triết Hoài lại càng thân thiết hơn, tuy rằng bọn họ vốn thân như huynh đệ, nhưng là vì Tề Tín Sở đối với hần lãnh đạm, trong lòng hần có lỗ hổng mới càng thân thiết hơn với Tề Triết Hoài nhưng vừa mới ở chung khi còn hòa thuận vui vẻ, ở lâu, ngay cả Phó Vịnh Hoan cũng

không quen với tác phong của Tề Triết Hoài.

Tề Triết Hoài không muốn hấn ở tiệm hoa coi tiệm, chỉ cần hấn bồi gã vui đùa khắp nơi. Vừa mới bắt đầu, Phó Vịnh Hoan còn cùng gã nghe khúc khán hí, thời gian lâu dần, Phó Vịnh Hoan khó có thể chịu được tác phong hết ăn rồi nằm của gã.

Càng tệ hơn, gã muốn Phó Vịnh Hoan bồi gần cùng đi hoa lâu uống hoa tửu, rượu rồi hấn sửa thái tất lộ (trơ trên đến phát tởm), cũng không quan tâm hấn ở đây, cùng kỹ nữ tác phong to gan làm chuyện cầu thả, thật sự khó coi đến cực điểm. Hấn xoay người, *** thanh lãng ngữ từng tiếng truyền đến, khiến cho hấn hận không thể rời khỏi đây.

Một năm hai nghìn lượng đương nhiên không đủ cho gã tiêu xài vui đùa! Tề Triết Hoài âm ỉ đòi tiền, Tề Tín Sở hoàn toàn không để ý tới gã, chủ ý của gã liền đánh tới người của Phó Vịnh Hoan. Cửa hàng bán hoa của Phó Vịnh Hoan hai mùa xuân đông đều buôn bán tốt, buôn bán lời mấy trăm lượng, cũng bị gã cầm chi tiêu cũng không đủ.

Gã đến sòng bạc, tiêu xài còn hơn phung phí, khiến cho Phó Vịnh Hoan trợn mắt há hốc mồm. Hấn rốt cục biết ngày đó tiểu nhị ở tiệm vải nói thật.

Trước kia Tề Triết Hoài đối với hấn khăng khải hào phóng, nhưng nay không có tiền liền hướng hấn lấy tiền, cửa hàng bán hóa của hấn đã mất tiền dư, Tề Triết Hoài liền mắng hấn keo kiệt, không chịu lấy tiền ra.

Hấn nhiều lần giải thích, Tề Triết Hoài căn bản không muốn nghe.

Đến cuối cùng, Phó Vịnh Hoan hảo tâm chịu không nổi khuyên nhủ nói: “Triết Hoài, mỗi ngày vui đùa cũng không phải kể sinh nhai, người đến tiệm giúp đỡ đi, bằng không đến tiệm hoa của ta giúp đỡ cũng được.”

Vừa nghe lời ấy, Tề Triết Hoài nổi giận dùm dùm.

“Ta đến tiệm hoa giúp đỡ? Làm tiểu nhị của người sao? Người đem ta thành cái gì?”

Bị Phó Vịnh Hoan giáo huấn, Tề Triết Hoài nói đến rất khó nghe: “Trước kia người ở nhà ta ăn không ngồi rồi, từ nhỏ đến lớn dùng ngân lượng của nhà ta đếm không hết lấy của người mấy trăm lượng, người liền chường ra cái mặt chết đến nơi, còn bảo ta đến tiệm hoa làm tiểu nhị cho người?”

“Người nói cái gì vậy, quả là cố tình gây sự mà.”

Vì gã nói nặng, Phó Vịnh Hoan phát hỏa, hai người tan rã trong khó chịu.

Phó Vịnh Hoan không còn bồi Tề Triết Hoài vui đùa, chuyên tâm quản tiệm hoa của hấn tổng quản nếu

muốn hấn thị sát sản nghiệp Tề gia, hấn lập tức đi ngay.

Bất qua tổng quản cùng hấn ra ra vào vào lâu, Tề Triết Hoài cảm thấy quái dị.

làm gì tổng quản cả ngày lẫn đêm đều cùng Phó Vịnh Hoan thị sát sản nghiệp của Tề gia? Sản nghiệp của Tề gia thì có liên quan gì với Phó Vịnh Hoan chứ? Muốn hấn thị sát cái gì?

Gã cho gọi tổng quản lên hỏi, tổng quản cũng bầm báo thành thật.

“Nhị thiếu gia muốn rời khỏi Tề gia đã lâu, có thể nửa tháng nữa sẽ rời đi.”

Trên mặt của Tề Triết Hoài hiện lên vẻ vui sướng. Gia sản này nên là của gã, là lão nhân hấn bệnh đến hồ đồ, mới có thể cho Tề Tín Sở.

“Hấn nên sớm rời đi, gia sản này là của ta.”

Tổng quản lạnh lùng đội thùng nước lạnh vào gã.

“Nhị thiếu gia nói sẽ cấp cho Vịnh Hoan thiếu gia, mới đây cũng sẽ thỉnh huyện thái gia của quan phủ đến, trước mặt của hấn đem đồ đạc kiểm kê rồi giao cho Vịnh Hoan thiếu gia.”

Tổng quản nói còn chưa hết câu, còn đang nói tiếp, Tề Triết Hoài tức giận đến nổi trợn lồi đình, cầm đồ đạc ném xuống đất.

“Hỗn trưởng! Có làm hay không? Phó Vịnh Hoan họ Phó, không phải họ Tề, dựa vào cái gì đem sản nghiệp nhà của ta đưa cho hấn? Tề Tín Sở bị bệnh điên, còn ta thì không.”

“Nhị thiếu gia nghĩ tới, hấn sẽ đem mấy cửa cửa hàng kiếm tiền nhất Tề gia cho người, từ nay về sau Tề gia ở riêng, người cùng không thể đi đòi cửa hàng của Vịnh Hoan thiếu gia, càng không thể âm ỉ với hấn.”

“Ta chỉ có thể được một phần?” Tề Triết Hoài căn bản cười không nổi. Tất cả cái này đều là của hấn, Phó Vịnh Hoan dựa vào cái gì mà được hết gia sản vốn là của gã chứ?

“Gọi Vịnh Hoan về đây, ta hỏi hấn rốt cuộc dùng gian kế gì, lại làm cho loại tiện nhân kia đem gần hết đưa cho hấn!”

Tổng quản theo lệnh của gã, đem Phó Vịnh Hoan gọi về.

Vốn dĩ lúc trước bọn họ không vui mà tan, lần này ồn ào càng thêm khó chịu.

Phó Vịnh Hoan bảo gã đừng chỉ lo vui đùa.

Tề Triết Hoài thiếu chút nữa động thủ đánh hấn, nếu không phải tổng quản gọi người ngăn trở, chỉ sợ Phó Vịnh Hoan sớm bị đánh.

Mặc dù không đánh được Phó Vịnh Hoan, nhưng Tề Triết Hoài nói rất ngoan độc.

Gã uy hiếp hấn là cô nhi ăn ở tại nhà gã chứ đặc ý, một ngày nào đó gã sẽ lấy lại phần của mình, còn gã sẽ vui vẻ cao hứng nhìn hấn đói chết.

Hai người đến vậy đã muốn xé rách mặt, không còn có thể hòa hảo được nữa.

Phó Vịnh Hoan tức giận đến phát khóc trở về phòng, Vô Ưu đưa khăn cho hấn.

“Vô Ưu, là ta sai rồi, các người đều nói đúng! Còn ta chỉ là kẻ ngu ngốc lại vì hấn mà trở mặt với Tín Sở, khiến cho Tín Sở không cần ta nữa.”

Tề Tín Sở đối với hấn luôn ôn nhu săn sóc, nhưng chính mình không hiểu, lại lấy thân thể đam y bị thương hiện nay Tề Triết Hoài cũng lấy thân thể chính mình ăn nhờ ở đậu đam hấn bị thương, có thể nói là báo ứng.

“Thiếu gia, đừng khóc, loại người này sớm âm ỉ trở mặt thì càng tốt, người cùng hấn càng thường ở bên cạnh thì càng dễ bị thiệt.”

“Tín Sở, Tín Sở.”

Phó Vịnh Hoan chịu ủy khuất mà khóc lớn, trong miệng kêu tên của Tề Tín Sở nhưng Tề Tín Sở không còn muốn hấn nữa, còn muốn rời khỏi Tề gia, đem hấn cùng Tề gia vứt sang một bên.

Nghĩ tới lúc trước mình ngu xuẩn bảo hộ cho Tề Triết Hoài, khiến cho hấn rốt cuộc không thể ngừng khóc.

Hấn làm sao lại biết đến loại tình trạng người không rõ này?

Đúng như Vô Ưu nói, khi hấn cùng Tề Triết Hoài không có ích lợi tất sẽ xung đột, chỉ có thể có quan hệ tốt khi còn tiền tài, Tề Triết Hoài liền mất hết tình người, đem hấn cho là ác nhân xâm chiếm tài sản nhà gã.

Phó Vịnh Hoan buồn bực mấy ngày, thứ nhất là Tề Triết Hoài nói với hấn những lời ác độc, hai người chung quy là thanh mai trúc mã hai mươi năm, thấy gã sa đọa như thế, trong lòng đương nhiên khổ sở.

Thứ hai là lúc trước vì Tề Triết Hoài mà trở mặt với Tề Tín Sở. Với về ngoài khí vũ hiên ngang của Tề Tín Sở, nếu y muốn kết tân hoan khác, chỉ sợ rất nhanh sẽ tìm được đối tượng.

Càng làm hấn khó chịu chính là, Tề Tín Sở còn không quá mấy ngày nữa sẽ bỏ sản nghiệp Tề gia, rồi quē đến nơi khác mưu sinh, không còn gặp lại hấn nữa.

Cho dù giờ phút này trong lòng hấn vạn phần hối hận lúc trước nói những lời khiến Tề Tín Sở tức giận, nhưng tính cách của Tề Tín Sở vô cùng cương liệt, tình cảm nói đoạn liền đoạn hấn rất cuộc không tìm được cơ hội nói một câu với y, chỉ có thể trở mặt thấy tổng quản bận rộn, chuẩn bị để ba ngày sau Tề Tín Sở rời khỏi đây.

“Vĩnh Hoan.”

Sáng sớm hôm đó, Tề Triết Hoài lại đến trước cửa phòng của Phó Vĩnh Hoan, trong tay cầm theo một gói kẹo mè.

“Thật xin lỗi, Vĩnh Hoan, ngày ấy ta giận điên lên mới có thể nói không lựa lời. Ta ở Tề gia người người cũng không nghe ta nói, ngay cả hảo huynh đệ người này cũng mất đi, ta đây chẳng phải chỉ còn một mình?”

Gã đem hộp kẹo mở ra, đổ ra trước mắt Phó Vĩnh Hoan.

“Vĩnh Hoan, người xem hôm nay ta đặc biệt dậy sớm, đi mua kẹo mè nổi danh nhất. Ta nhớ trước kia người thích nhất ăn cái này, ta đây có lòng, nào có thể người không tha thứ cho ta sao?”

Nhắc tới tình cảm ngày xưa, Phó Vĩnh Hoan cho dù ý chí sắt đá như thế nào cũng hóa mềm xuống.

Hấn nhìn đồng kẹo kia, thở dài nói: “Triết Hoài, ta không trách người tức giận với ta, ta tức giận là người chơi bởi lâu lổ, tiêu tiền như nước. Tề gia không thể như xưa, chính là chúng ta đồng tâm hiệp lực khôi phục lại, người không cần không chịu làm gì cả.”

“Ta biết, ta biết, ta đây ngày mai đi tới cửa hàng hoa của người giúp đỡ là được.”

Gã lại nguyện ý hạ người đến đến tiệm giúp đỡ, điều này khiến cho khúc mắc trong lòng Phó Vĩnh Hoan cũng biến mất theo.

“Làm sao, người đổi tính sao? Còn muốn đến cửa hàng hoa của ta giúp đỡ.” Hấn cười cười rồi nói.

Ngữ điệu của Phó Vĩnh Hoan có chút vui vui, không xem là châm chọc, cho nên Tề Triết Hoài cũng cười lên.

“Ai! Nhiều ngày ta bình tĩnh suy nghĩ, vui đùa khắp nơi cũng rất nhàm chán, kỳ thật ta hẳn là hảo hảo làm chút chuyện. Nghĩ đến tuổi ta lớn hơn người một chút, người có thể chưởng quản cửa hàng hoa, ta lại cái gì cũng chưa làm qua, nói ra thật sự dọa người, cho nên ts nghĩ đến cửa hàng hoa của người học chút chuyện quản lý về sau nếu Tề gia có chút sản nghiệp về ta, ta cũng biết làm thế nào kinh doanh.”

Phó Vịnh Hoan vừa nghe, hé ra nụ cười. Xem ra gã không phải bất trị, ít nhất gã hiện này đã vì sau này mà tính toán. “Ta biết Triết Hoài người không xấu, người chính là cần thời gian ngẫm lại.”

“Đúng vậy, Vịnh Hoan, người là hảo huynh đệ của ta, sau này còn dựa vào người dạy ta nhiều hơn.”

Hai người nói chuyện vô cùng khoái trá, Tề Triết Hoài còn chấp tay nói: “Vịnh Hoan, vì để bồi tội với người, ta đặc biệt làm một bàn tiệc rượu, mời vài bằng hữu đến náo nhiệt, cầu người cho ta chút mặt mũi nhất định phải đi, để cho ta bồi tội, trong lòng ta mới có thể buông chuyện này.”

“Không cần! Mở tiệc rượu tốn rất nhiều bạc, nào có thể phung phí như vậy?”

Tề Triết Hoài sầu khổ nói: “Chính là ta đã làm! Nếu người không đi, chẳng phải cho thấy trong lòng người không tha thứ cho ta, ta đây làm sao không biết xấu hổ ngày mai đi đến cửa hàng bán hoa của người giúp đỡ?”

Gã nói thành khẩn như vậy, Phó Vịnh Hoan do dự một chút.

Tuy rằng một lát nữa mới đến tiệm hoa trông coi, nhưng tiệc rượu hăng là hao phí không bao nhiêu thời gian!

Ngay lúc Phó Vịnh Hoan muốn gật đầu đáp ứng, Vô Ưu nhỏ giọng ghé vào tai hắn nói: “Thiếu gia, ta thấy không cần đi, có thể hay không...” Câu nói này hắn nói rất nhỏ tiếng: “Có trá a?”

Phó Vịnh Hoan trợn nhìn Vô Ưu một cái. Bọn họ đối với Tề Triết Hoài có ấn tượng không tốt, bởi vậy luôn đem phương diện xấu xa mà nhìn cho gã.

Hắn gật đầu đáp ứng nói: “Được rồi, chúng ta đi ngay bây giờ.”

Tề Triết Hoài vui vẻ đến nhảy dựng lên, nắm lấy tay của Phó Vịnh Hoan, “Đi thôi, Vịnh Hoan, bằng hữu cửa ta đã đợi ở bên kia, chúng ta đi náo nhiệt náo nhiệt.”

Vô Ưu muốn đi theo, Tề Triết Hoài ngăn đường đi của hắn, tức giận quát bảo hắn dừng lại: “Ta mời thiếu gia người, cũng không mời người! Nô tài như người không lớn không nhỏ muốn làm gì?”

“Ta là người phụng dưỡng thiếu gia, tự nhiên đi theo thiếu gia.”

“Các người khắp nơi đề phòng ta làm gì? Sợ ta ăn Vịnh Hoan sao? Ta người truy xấu, nhưng không có ăn thịt người.” Tề Triết Hoài nói hết sức tức giận.

Phó Vịnh Hoan không muốn khiến bên này bên kia có chút ngăn trở, bởi vậy cũng đuổi Vô Ưu. “Không cần đi theo, ta một lát sẽ ra cửa hàng bán hoa giúp đỡ. Ta đến tiệm hoa cũng không cần người hầu hạ, người ở nhà đi.”

Vô Ưu trong lòng rất lo lắng, cuối cùng vẫn lén đi theo Tề Triết Hoài cùng Phó Vịnh Hoan, xem tiệc rượu mở ở nơi nào.

Chỉ thấy bọn họ càng chạy đường càng nhỏ, cuối đường có một ngôi nhà nho nhỏ, nhưng là nơi hẻo lánh, hơn nữa bọn họ vào trong, cửa đã có người đi ra trông coi.

Vô Ưu trực giác kỳ quái, nếu muốn làm tiệc rượu, vì sao lại bày ở nơi này? Cho thấy là có trá, hướng hồ hai người thủ vệ lưng hùm vai gấu, cùng không phải hấn đánh thắng được trong lòng ửng lên, lập tức chạy trở về tìm viện binh.

Phó Vịnh Hoan vào cửa, có chút kỳ quái hỏi: “Triết Hoài, nơi này giống như không có người ở.”

Tề Triết Hoài cười trả lời: “Vịnh Hoan, ta biết người thích yên tĩnh, cho nên đặc biệt thỉnh sư phó làm tiệc ở nơi này. Người xem chỗ này tuy nhỏ, nhưng tiểu khu nước chảy, hoa mai thơm hương, không phải rất tao nhã, rất định khẩu vị của người?”

Trong lòng Phó Vịnh Hoan nghi ngờ tiêu tan, hóa ra gã đặc biệt tìm chỗ như vậy!

Hắn nở nụ cười, “Người thật có tâm, Triết Hoài.”

Tề Triết Hoài giúp hắn mở cửa phòng. “Tiệc rượu ta bày ở bên trong, mời một bằng hữu mới quen đến làm bạn. Bằng hữu kia đã sớm biết người, nhưng khổ không có cơ hội, mới năn nỉ ta nhất định xếp một chỗ cho hắn, hy vọng người bỏ qua.”

“Quen biết bằng hữu là chuyện tốt, ta làm sao lại để ý?”

Nói vừa xong, một đường vào cửa, sắc mặt Phó Vịnh Hoan trầm xuống trong tiệc rượu là Lý Đại đối với hắn dây dưa không ngớt.

Nhưng hắn vừa mới nói không ngại, há có thể lập tức rời đi, đành phải không vui vẻ mà tiến vào, mặc cho cặp mắt của Lý Đại nhìn trên người hắn, nhìn thấy hắn cơn tức đầy mình.

Tề Triết Hoài giúp hắn kéo chiếc ghế, hắn đành phải ngồi bên cạnh Lý Đại.

“Vĩnh Hoan, mấy ngày trước đây ta thật sự xin lỗi, ba chén này là rượu ta hướng người xin lỗi, người nhất định phải uống hết, mới tính là tha thứ cho ta.” Tề Triết Hoài rót ba chén rượu.

Phó Vĩnh Hoan chỉ monh nhanh chóng rời khỏi nơi này, bởi vì ánh mắt suồng sã của Lý Đại cứ lướt qua trên người hắn, tựa như đôi tay bẩn thiếu sờ loạn trên người của hắn.

Hắn nhịn tức xuống: “Được, cửa hàng bán hoa của ta còn có chuyện quan trọng, uống hết ba chén rượu này, ta phải đi.”

Hắn liền uống ba chén, rượu tính rất mạnh, còn mang theo hương vị kỳ quái, nhưng hắn cố gắng thoát thân, hoàn toàn không để ý hương vị của rượu kia.

Sau khi uống xong, Tề Triết Hoài giới thiệu Lý Đại với hắn.

Phó Vĩnh Hoan lạnh lùng mà gạt đầu xem như nghe lọt được, tiếp theo lạnh lùng nói: “Ta đã uống xong ba chén, muôn đi về trước.”

Hắn đứng lên, cước bộ lại lảo đảo, Lý Đại cùng Tề Triết Hoài đồng thời đỡ lấy hắn Lý Đại thậm chí còn dựa vào, cánh tay vừa đỡ lấy hắn lại di tới thắt lưng thanh mảnh của hắn.

9. Chương 9

Edit: Hầu lão

Beta: Lynn

“Người làm cái gì?” Phó Vĩnh Hoan tức giận hét lên.

Lý Đại kinh hãi, lập tức rút tay về.

Tề Triết Hoài vội vàng hòa giải nói: “Vĩnh Hoan, hắn là không cẩn thận đụng phải, hướng hồ người vừa mới té ngã, hắn cũng đỡ người, người làm gì mà hung dữ như vậy?”

“Ta thật sự phải về.” Phó Vĩnh Hoan nói một lần nữa, nhưng hai chân như nhũn ra, thế nào cũng không cách nào dùng lực đứng lên, còn hai gò má nóng lên, trán thấm mồ hôi.

Tề Triết Hoài cười nói: “Làm sao vậy? Vĩnh Hoan, sao tửu lượng người kém như vậy, mới uống ba chén đã say?”

Phó Vịnh Hoan hốt hển thở, bỗng nhiên cảm thấy thân thể của mình không đúng. “Triết Hoài, đỡ ta về, ta dường như không thoải mái.”

Tề Triết Hoài liền đáp ứng đỡ hấn dậy, nhưng gã không đỡ ra cửa, mà đỡ vào phòng phía trong xóc rèm che lên, bên trong đã chuẩn bị giường chiếu.

“Ta biết tửu lượng người không tốt khi uống rượu, nên đã bảo người chuẩn bị giường trong này, người nghỉ ngơi một lát rồi về.”

“Không, ta muốn về.”

Trán đầy mồ hôi mỏng hình thành giọt, tầm mắt Phó Vịnh Hoan mơ hồ, muốn vùng vẫy khỏi Tề Triều Hoài nhưng cước bộ hấn nghiêng ngã, bị Tề Triết Hoài ôm lên giường, lại không có lực giãy giụa, chỉ có thể dựa vào khí lực cuối cùng nắm lấy ống tay áo của Tề Triết Hoài.

“Triết Hoài, đưa ta về! Van cầu người, ta...cơ thể ta không thoải mái.”

Hấn cơ hồ muốn khóc, mái tóc ướt đầm mồ hôi, tình trạng toàn thân nóng lên quá dị khiến lòng hấn hoảng sợ.

Tề Triết Hoài đem tay hấn cầm ra, kề sát thân bên tai của Phó Vịnh Hoan nói lời mà Phó Vịnh Hoan vĩnh viễn cũng không quên.

“Ta muốn cho người thấy đối nghịch với ta sẽ có kết cục gì? Người muốn sản nghiệp của Tề gia, cũng phải xem người có bản lĩnh kia hay không!”

Bức rèm lần thứ hai vén lên, Lý Đại tiến vào, Tề Triết Hoài vươn tay về phía gã.

“Một vạn lượng cũng được, còn nữa nợ ta ở sòng bạc người cũng phải trả cho ta.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Ánh mắt gian tà của Lý Đại nhìn lên giường, thêm thưởng sắc đẹp của Phó Vịnh Hoan.

Tề Triết Hoài ngăn tầm mắt của gã. “Trước đem đồ tới, bằng không người ôm về, người cái gì cũng không có.”

Lý Đại vội lấy ngân phiếu cùng giấy thiếu nợ sòng bạc đưa cho gã.

Tề Triết Hoài kiểm tra qua, mới bỏ vào túi. Gã lắc đầu kỳ quái nói: “Ta biết Vịnh Hoan bộ dạng đẹp, nhưng nam nhân ôm có gì hay chứ, ta thực là một chút cũng nhìn không ra. Bất qua nếu ta thu tiền, người

cũng từ từ hưởng thụ! Cá tính Vịnh Hoan rất cương trực, làm chuyện này, hẳn sẽ không nói ra ngoài, người cũng bớt phiền toái, cũng coi như tiện lợi cho người.”

Phó Vịnh Hoan há mồm muốn kêu cứu nữa, phun ra lại chỉ còn tiếng rên rỉ.

Nghe tiếng rên vén lên lần nữa, thì biết Tề Triết Hoài đã đi ra ngoài.

Hắn vẫn chảy mồ hôi, muốn nâng tay lên, lại khiến cho chính mình càng thêm thống khổ khó chịu.

Lý Đại vừa tới gần, hắn ngửi thấy hơi thở xa lạ, tiếng thở hừng phẩn của nam nhân khiến cho hắn vô cùng ghét.

“Cút ngay!”

Hắn phun ra một câu cút ngay, lại nóng đến mở miệng rên rỉ, quần áo trên người bị người ta cởi cúc áo, hắn lại vô lực cự tuyệt. Tề Tín Sở lần đầu cũng từng mạnh mẽ xâm phạm hắn, nhưng so cảm giác chán ghét khi đó với hiện tại, Tề Tín Sở có vẻ ôn nhu hơn.

“Ta sớm biết làn da của ngươi còn hấp dẫn hơn đàn bà, non mịn, nếu không phải ngươi quá khó khăn giành được, ta cũng không cần quăng bạc nhiều như vậy.”

Lý Đại vừa nói, hắn vừa đưa tay cởi quần áo, hôn lên làn da trần trụi của hắn.

Phó Vịnh Hoan run rẩy chán ghét, bị Tề Triết Hoài phản bội cùng nỗi sợ sắp thất thân cho Lý Đại, khiến nước mắt của hắn rơi xuống.

Hiện tại hắn mới chính thức cảm nhận Tề Tín Sở là đại trượng phu ngôn hành như nhất, tuyệt không như Tề Triết Hoài đê tiện vô sỉ như vậy!

Hai chân của hắn bị cong lên, không hề có năng lực chống cự được với bàn tay của Lý Đại đang hoành hành trên người hắn.

Lý Đại gấp gấp thở phì phò không thôi. Phó Vịnh Hoan đẹp hơn so với những gì gã nghĩ, khiến cho gã hận không thể nhanh hơn mà chiếm đoạt hẳn chẳng qua Phó Vịnh Hoan từ trước đến nay không cho gã cái nhìn dễ chịu, gã sớm muốn hôm nay phải dày vò hắn như thế nào, khiến cho hắn sau này ở trước mặt mình rất cuộc ngắc đầu không nổi.

“Tiểu bảo bối, ta biết ngươi nhất định là lần đầu tiên, không biết chỗ hay của nam nhân. Chờ cái này nhét vào bên trong, bọn ngươi một lát sẽ khóc bảo ta hảo ca ca, đến lúc đó nhìn ngươi còn dám ở trước mặt ta còn làm bộ làm tịch nữa hay không.”

Lý Đại không biết nhét cái cứng gì vào trong cơ thể hắn, Phó Vịnh Hoan chỉ cảm thấy trong cơ thể có rút mạnh liệt hai chân của hắn mãnh liệt co rút lại hạ muốn khép chặt, Lý Đại vẫn đem hai chân của hắn kéo căng ra.

“Đẹp! Xinh đẹp cực kỳ, thật khiến người ta chịu không nổi.”

Lý Đại khẩn trương cỡi quần.

Phó Vịnh Hoan nắm lấy chân, kêu to: “Tín Sở, Tín Sở!”

Ngay lúc Lý Đại cảm lắt chân của hắn muốn đi vào, bức rèm bị kéo thô bạo, Tề Tín Sở nhanh chóng tiến vào.

Thấy cảnh tượng trước mắt, y quăng Lý Đại xuống giường.

Phó Vịnh Hoan nhìn thấy Tề Tín Sở đến, tựa như nhìn thấy thân nhân lập tức khóc lớn.

Tề Tín Sở đem thân thể trần trụi run rẩy của hắn bao lại.

“Tề Tín Sở, ngươi làm cái gì vậy? Anh của ngươi đã đem Phó Vịnh Hoan bán cho ta, huynh đệ các người một người lấy tiền, một người đến quây, chuyện gì vậy chứ?” Lý Đại bị ném xuống giường, lập tức mắng to.

Tề Tín Sở người cao vai rộng, khuôn mặt lãnh khốc khiến cho tiếng nói của Lý Đại càng ngày càng nhỏ, nói xong lời cuối lại không dám lên tiếng, có thể thấy Tề Tín Sở lúc này có bao nhiêu đáng sợ.

Tề Tín Sở lạnh nhạt nói: “Ngươi muốn ta báo quan nói người yêu thích nam sắc, muốn cưỡng gian người của Tề gia ta, cho Lý gia người thanh danh bại đồ, hay là muốn giải quyết riêng?”

“Ngươi sẽ không dám báo, anh của ngươi cầm một vạn năm nghìn lượng của ta.” Lý Đại không cam lòng mất cả chì lẫn chài, lại càng không tin y dám báo quan.

Gương mặt của Tề Tín Sở vẫn lãnh khốc như cũ. “Nói như vậy, nói cách khác ngươi căn bản có dự tính muốn cưỡng gian Phó Vịnh Hoan? Đến khi nấy lòng tham cùng ai đó mưu tính tội sẽ nặng hơn chính người cũng biết, nói không chừng Phó Vịnh Hoan nếu phản kháng, người lỡ tay thương tổn hắn, tội này càng lớn, ta thật muốn nhìn toàn bộ gia sản của Lý gia đều được cái mạng của Phó Vịnh Hoan hay không.”

“Ngươi, ngươi...” Lý Đại chỉ nghe nói qua Tề Tín Sở trên thương trường thủ đoạn tàn nhẫn, chính mình gặp rồi mới biết y căn bản là ăn tươi nuốt sống.

Gã tức giận phát tay áo nói: “Được, ta nhận, nhưng giải quyết riêng tính sao? Một vạn năm nghìn lượng

ta muốn đòi lại.”

“Ai lấy của người, người phải đi nói với kẻ đó.” Tề Tín Sở căn bản mặc kệ gã.

“Người!” Lý Đại tức đến tột độ, rồi lại vô kế khả thi.

Tề Tín Sở ôm Phó Vịnh Hoan đi ra ngoài.

Trong đại sảnh của Tề gia, Tề Triết Hoài đang ngồi trên ghế, mà mấy người hầu trung thành của Tề gia vây bên người Tề Tín Sở, khiến cho gã chỉ liếc nhìn đối ngang với Tề Tín Sở.

Về mặt tổng quản bị thương đau khổ, chỉ thiếu rơi lệ mà thôi.

“Ta vốn nghĩ đến Vịnh Hoan coi người như huynh đệ, người từ trước đến nay đối với Vịnh Hoan rất tốt người lại độc ác như thế, cũng không đến mức đối với thân nhân duy nhất này hạ độc thủ, không ngờ ta còn nghĩ quá tốt cho người.”

Tề Triết Hoài nghe y châm chọc, vỗ bàn tức giận nói: “Nếu không phải Vịnh Hoan muốn sản nghiệp Tề gia ta, ta cũng sẽ không làm ra tình trạng này với hắn! Là lỗi của hắn, toàn bộ là hắn tự tìm! Thành thật nói cho người cũng được, ta đây một kẻ không thành, còn có thể đối phó với hắn nữa, với người phòng kỹ cũng không được hướng chỉ người muốn đi, người nghĩ rằng ta có thể ngồi nhìn Vịnh Hoan lấy đi sản nghiệp của ta sao?”

“Đưa cho người tất cả sản nghiệp kiếm tiền nhất của Tề gia, Vịnh Hoan được đều là những cái không kiếm được tiền phải vất vả lo liệu, người còn bắt mãi gì nữa?” Tề Tín Sở tức giận.

Tề Triết Hoài nổi điên lên: “Tất cả đều là của ta, mặc kệ không kiếm được tiền đều là của ta, Vịnh Hoan chỉ là kẻ ăn không ngồi rồi của nhà ta, ta tuyệt không cho phép sản nghiệp của Tề gia rơi vào tay hắn.”

Phó Vịnh Hoan nghe vậy, nước mắt thống khổ đầm đìa rơi. Hắn không nghĩ tới Tề Triết Hoài vì sản nghiệp mà đem hắn bán cho Lý Đại, để cho gã vũ nhục chà đạp.

“Người nhìn cho ta! Đây là quyền tài sản của sản nghiệp Tề gia, vốn hôm nay ta muốn đến huyện nha mời Huyện thái gia làm chủ, cái nào cho người, cái nào cho Vịnh Hoan đều rõ ràng, nhưng hiện nay ta xé nó, tất cả sản nghiệp đều là của ta! Tề Tín Sở! Không ly khai, những sản nghiệp này không còn liên quan với Phó Vịnh Hoan, người có mảnh khoe gì thì cứ đối với ta.”

Tề Tín Sở xé nát tờ giấy trong tay, tức giận nói với Tề Triết Hoài: “Ta khuyên người đừng thông đồng với mã tặc tới giết ta nữa! Nói cho người biết, cho dù ta chết, sản nghiệp này ta đã mời đại lão trong tộc làm chứng, muốn bán cứu cô tể bản, cho dù người hao tổn tâm sức thì một cách cũng không tới tay người ngược lại ta sống, người còn một năm lấy được hai nghìn lượng mà chi tiêu. Bên nào có lợi hơn cho người, người là người thông minh, chính mình tự nghĩ đi!”

Sắc mặt Tề Triết Hoài đại biến, vẫn ngẩng đầu mắng dữ tợn: “Chỉ tiếc lúc trước mã tặc không giết ngươi, chủ ý trục lợi đánh trên đầu ta! Bọn họ trái với ước định còn muốn bắt ta, đã cho ta nhất định là chủ nhà tiếp theo của Tề gia, bắt giữ ta chẳng khác nào muốn toàn bộ Tề gia.”

Tề Triết Hoài lòng không cam mà rống to: “Ngươi nhìn đi, mỗi người đều nhất định ta sẽ là chủ nhà tiếp theo của Tề gia, vì sao ngươi lại được? Vì sao?”

“Bởi vì ngươi không xứng! Tề lão gia hối hận vạn phần vì sao nuông chiều ngươi như thế, ngay cả hấn bằng mọi cách cũng không muốn đem sản nghiệp cho ta, cuối cùng vẫn đau lòng mà quyết định. Tuy rằng hấn già, bệnh, nhưng không ngu xuẩn, biết rõ sản nghiệp rơi vào tay ngươi, Tề gia sẽ không thấy được cơ hội trở mình một con đường sống.”

“Loại tiện nhân như ngươi mới không xứng có được sản nghiệp Tề gia.”

Tề Tín Sở không để ý đến gã, tùy ý gã mắng chữ y là loại tiện nhân không ngừng ở phía sau, y ôm Phó Vịnh Hoan xoay người đi khỏi đại sảnh.

Phó Vịnh Hoan ôm lấy cổ của Tề Tín Sở, trong mũi ngửi thấy mùi nam nhân quen thuộc mà hấn yêu say đắm.

“Thực xin lỗi, Tín Sở, thực xin lỗi.”

Hấn cứ khóc, cứ xin lỗi. Lúc trước vẫn cho rằng vì sao Tề Tín Sở không bị mã tặc giết chết, chỉ có Tề Triết Hoài bị giết, nào ngờ mã tặc đều là do Tề Triết Hoài an bài nhưng người tính không bằng trời tính, Tề Triết Hoài ngược lại tìm phiền toái cho chính mình.

Tề Tín Sở có thể sợ hấn thương tâm, cho nên chưa bao giờ đề cập đến hành động ác độc của Tề Triết Hoài.

Tề Tín Sở đưa hấn đặt lên giường, xoay người rời khỏi.

Phó Vịnh Hoan bám lấy cổ y, khóc cầu xin: “Tín Sở, đừng phớt lờ ta, đừng không cần ta, ta biết ta sai rồi, ngươi tha thứ cho ta đi.”

Tề Tín Sở vẫn nghiêm mặt, như không phản ứng.

Phó Vịnh Hoan ôm lấy y khóc rống: “Thật xin lỗi, ngươi đừng giận ta! Ta sai đến tệ hại, khoảng thời gian không thấy ngươi, ta hối hận vô cùng, ngươi đừng giận ta được không?”

Tề Tín Sở vẫn không nhúc nhích.

Phó Vịnh Hoan cúi đầu thấy thân thể trắng tuyết của mình bị Lý Đại mút vài dấu hôn, hấn bỗng đứng hiểu được. “Người chế ta ô uế phải không? Người chê ta bị Lý Đại chạm qua phải không?”

Phó Vịnh Hoan ôm mặt khóc. Vừa rồi Tề Tín Sở đã nhìn thấy tình cảnh hấn chút nữa đã bị Lý Đại chà đạp, lúc trước y đã vô cùng tức giận với hấn, hiện này càng không có khả năng muốn hấn.

“Ta bị hấn hạ được, cho nên mới không có khí lực kháng cự, không phải ta nguyện ý! Không phải, không phải...”

Hấn thì thảo giải thích, lại càng khóc nhiều hơn.

Mặc kệ vì cái gì, không có nam nhân nào có thể chấp nhận người của mình ở trên giường bị nam nhân khác hôn qua thân thể.

Tề Tín Sở xoay người, đem hai tay của hấn cơ hồ siết ra vết máu.

Y nổi giận nói: “Người nghĩ ta tức giận Lý Đại sao? Không phải, ta là tức người không hề phòng bị với Tề Triết Hoài, mặc hấn muốn ‘ta cần ta cứ lấy’! Người đối với hấn vẫn một mực như vậy, còn ta là cái gì?”

Phó Vịnh Hoan đôi mắt đỏ vì khóc: “Ta coi hấn là huynh đệ thân, làm sao có phòng bị với hấn? Người là người ta thích, người với hấn hoàn toàn không giống nhau, làm sao so sánh được?”

“Có cái gì không giống? Người nói đi!” Tề Tín Sở rống to, muốn hấn nói minh bạch.

“Hôm nay hấn đối với ta như vậy, ta đã tuyệt vọng với hấn nếu là người đối với ta như vậy, chỉ sợ ta chết một trăm lần cũng không tin người sẽ đối với ta như vậy! Ta tin người, so với tin hấn thì càng nhiều càng nhiều hơn.”

Phó Vịnh Hoan đem mặt vùi vào ngực của y mà khóc không thành tiếng, không có kiêu ngạo thường ngày, chỉ mong có thể cùng Tề Tín Sở bên nhau.

“Đừng không cần ta! Ta đã yêu người sâu đậm, người cự tuyệt đến một câu có thích ta hay không cũng không nói. Ta giao thân xác cùng trái tim cho người, ta biết người anh tuấn đầy hứa hẹn, sẽ có một ngày sẽ lấy vợ sinh con thời gian để cho ta bồi bên cạnh người, ta chỉ muốn người bằng lòng đặt một chút yêu thương lên người ta cũng được! Ta đây ủy khúc cầu toàn (chiều một cách miễn cưỡng) như vậy, tất cả đều vì ta yêu người so với bản thân còn nhiều hơn, người vì sao còn không tin trái tim của ta?”

“Vịnh Hoan!” Hấn nói thật tâm như vậy, Tề Tín Sở đã dao động, lại thấy búi tóc của hấn hỗn độn, càng sinh thương tiếc.

Phó Vịnh Hoan nâng mặt lên, khóc đến cả mặt đầy lệ, “Nếu người còn chê ta, ta đây đi tìm cái chết.”

Tề Tín Sở ôm chặt hân vào lòng, hôn lên môi hân.

Phó Vịnh Hoan liều mạng ôm lấy thân thể y, cùng người yêu quyện hôn.

“Vịnh Hoan, vừa rồi ngươi chịu khổ.” Trong lòng của Tề Tín Sở chung quy vẫn là yêu hân.

Nghĩ đến vừa rồi vô lực phản kháng, Phó Vịnh Hoan lại khóc.

“Hân nhét cái gì đó vào trong ta, ta phản kháng không được, may ngươi đã đến, nếu không ta...”

Hân chưa nói xong, đã khiến cho Tề Tín Sở đau lòng đến cực điểm.

Hai mắt Phó Vịnh Hoan đầm lệ mông lung nói: “Ngươi sẽ không vì vậy mà ghét bỏ ta chứ?”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó? Đó là lỗi của kẻ hạ lưu, không quan hệ tới ngươi.”

“Vậy ôm chặt ta! Đem dấu vết trên người ta bị Lý Đại lưu lại xóa hết, bằng không cả đời ta sẽ gặp ác mộng.”

Phó Vịnh Hoan ôm chặt cổ y, hai người lại thân mật tiếp xúc khiến cho trong lòng hân đầy cảm động.

“Ừm..Ừm...A! Tín, Tín Sở!”

Hỏa nhiệt của Tề Tín Sở trong cơ thể của Phó Vịnh Hoan đâm thật sâu, khiến cho hân yêu kiều thổ dốc. Hoàn toàn khác biệt khi Lý Đại chạm vào, hân chủ động mở hai chân tuyết trắng để cho Tề Tín Sở tiến vào trong.

Hoan khoái khi hai người mập hợp, khiến cho thân thể Phó Vịnh Hoan đu đưa mãnh liệt, khoái cảm vui sướng cuốn dâng thể xác và tinh thần hân hân tin điều này cùng được hiệu không quan hệ, đơn giản là ôm hân chính là Tề Tín Sở dấu yêu của hân.

“Vịnh Hoan, kỳ thật ta vẫn yêu ngươi, nhìn ngươi! Muốn rời khỏi Tề gia, ta không buông nhất là ngươi! Ngươi là người cả đời ta yêu nhất, ta làm sao có thể lấy vợ sinh con được?”

Tề Tín Sở sau lúc hai người giao hoan, kẻ sát lộ tai hân thì thâm thổ lộ tâm sự.

Phó Vịnh Hoan mừng rỡ đến cực điểm, thân thể run lên, vừa mới qua cao trào thân thể không ngờ lại rung động mà đứng lên.

“Tín Sở, lập lại lần nữa được không?”

Tề Tín Sở đem thắt lưng thắt tiến phía trước vào trong chỗ sâu, Phó Vịnh Hoan lần thứ hai rên rỉ, bên tay không ngừng nghe thấy tiếng rên rỉ của mình, còn có tình yêu của Tề Tín Sở.

Hắn cảm động lệ rơi như mưa, ôm chặt cổ của Tề Tín Sở, cảm thụ thời khắc tâm linh hai người giao nhau.

Tề Triết Hoài đi vào phòng nhỏ, không để ý Lý Đại chửi rửa đòi tiền, chửi ngược lại Lý Đạo: “Người ở trong phòng lâu như vậy, được cũng đã hạ, nhưng người ăn chậm quá, bị người ta thu lại đồ ăn, người trách ai a? Bằng không người đến quan phủ cáo ta đi, ta sẽ đem chuyện này toàn bộ vạch trần ra hết, đến lúc đó ai cũng chạy không khỏi.”

Tâm tình của gã không tốt nên mắng chửi vô cùng hung ác.

Lý Đại ăn nhiều buồn phiền, đành phải trơ mắt để cho gã đi, không duyên không có tổn thất một mớ bạc.

Về tới nhà, Tề Triết Hoài ngồi trong đại sảnh đứng ngồi không yên, đứng lên ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, cuối cùng gọi tổng quản, thấp giọng nói: “Vịnh Hoan đâu?”

Tổng quản sắc mặt vô cùng khó coi nói: “Bị nhị thiếu gia đưa vào trong phòng nghỉ ngơi.”

Tề Triết Hoài tức giận nói: “Nghỉ ngơi cái rắm gì? Đi tìm nữ nhân cho hắn, được kia...” Thanh âm của gã bởi vì bất an trong đầu mang theo một chút có lỗi, “Được kia hạ có chút nặng, cũng không biết Lý Đại trong phòng có hạ được khác hay không, nhưng được trong ly rượu là ta hạ, ta biết được hiệu vô cùng mãnh liệt.”

Tổng quản nghe thấy toàn thân phát run, tựa hồ chịu không nổi muốn nói cái gì, rốt cuộc nước mắt chảy xuống.

Tề Triết Hoài thấy hắn khóc khóc lóc lóc, tức giận nói: “Như thế nào? Người trách ta sao? Đều là Vịnh Hoan có lỗi, ai bảo hắn muốn chiếm đoạt sản nghiệp của ta, nếu hắn ngoan ngoãn ở nhà ăn không không ngồi rồi, hắn vẫn là hảo huynh đệ của ta.”

“Đại thiếu gia, Vịnh Hoan thiếu gia nghĩ lầm sau khi người chết, nhiều lần vì người mà cùng nhị thiếu gia phát sinh xung đột, ở trước quan tài người khóc đến ngất đi, hắn đối với tình huynh đệ của người trời có thể chứng giám! Hôm nay người đối đãi với hắn như vậy, về sau người không còn người huynh đệ này nữa, cũng như mất đi người duy nhất trên đời này chân chính quan tâm người.”

Tề Triết Hoài trừng to mắt, tựa hồ muốn mở miệng chửi, chung quy là ngậm miệng lại, cuối cùng nói: “Đi tìm nữ nhân cho hắn giải được tính, muộn thì sẽ hại đến thân thể.”

“Đại thiếu gia, về sau người không nên làm như vậy nữa.”

Tổng quản luôn khuyên bảo, khiến cho Tề Triết Hoài tức thêm.

“Quên đi, người cút cho ta! Ta muốn vào trong phòng ngủ, ít nhất sẽ không phiền muộn như vậy.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/liep-chu-san-boss>